COLECȚIA

18 PLUS

Michel Brice

TRĂGĂTOAREA DE ELITĂ

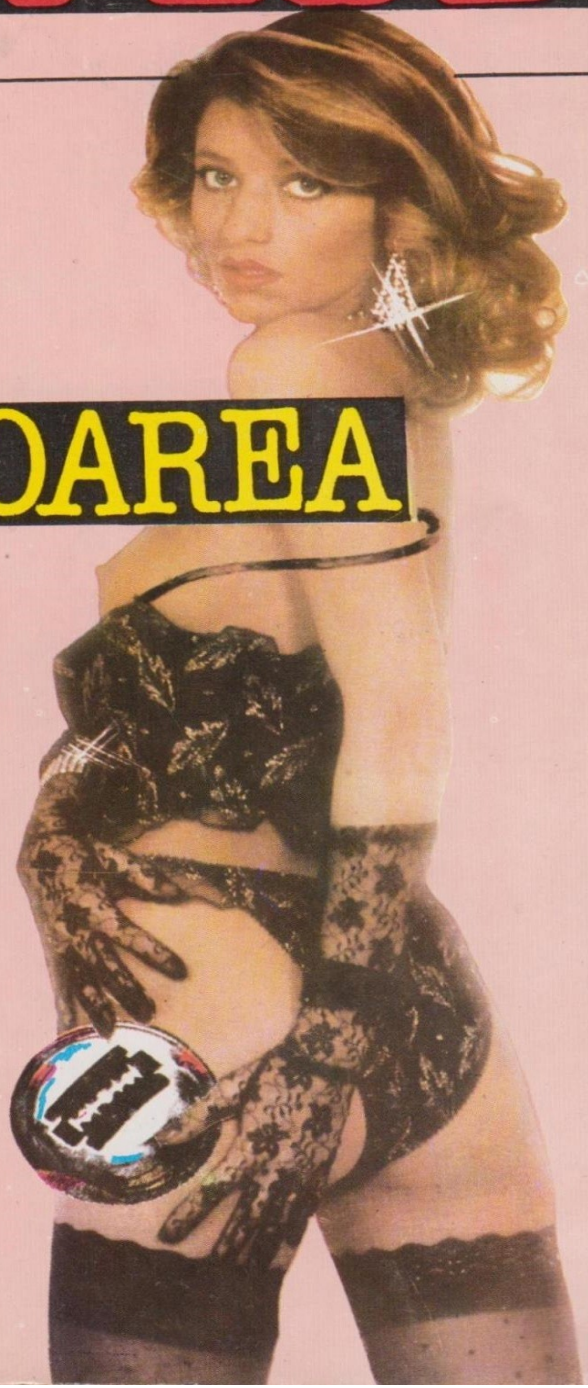

EDITURA CONI

Michel Brice

BRIGADA MONDENĂ

TRĂGĂTOAREA DE ELITĂ

V.1.0

Traducere din limba franceza de GEORGE POPESCU

EDITURA CONI
BUCUREŞTI, 1994
Colecţia „18 PLUS”

Michel Brice
La tireuse d’elite

CAPITOLUL I

Ochii albaştri ai Terezei, de culoarea lagunelor din mările Sudului, se măriră şi mai mult, observând cum dispare degetul mare şi apoi inelarul mâinii stângi a doamnei Brozek. Bineînţeles că n-avea importanţă unde anume. Între fese. În burta ei. În picioare, în mijlocul sălii de baie, ai cărei pereţi erau acoperiţi cu ceramică de culoare tabac, Tereza îşi mişcă şoldurile, aplecându-se ca să vadă mai bine mâna stângă a patroanei sale, care se afunda progresiv chiar sub tufişul stufos al pubisului său de blană adevărată, născută în inima Europei centrale, cu nouăsprezece ani în urmă.

Terezei i se părea nostim, pentru că până acum, nici o mână de femeie nu se băgase acolo. Niciodată. În orice caz, nu-şi aducea aminte. N-avea ştiinţă de aşa ceva. Sau poate, doar o dată. Într-o zi. Aceea a doamnei Brozek... dar fusese în glumă. Nu ca în seara asta...

— Nu te mai mişca, o certă doamna Brozek. N-o să reuşesc aşa, proasto!

Era ceva care o depăşea... Tereza nu reuşea să-şi oprească tresăririle şoldurilor şi ale coapselor. Izbucni într-un hohot de râs. Nu era decât o fetiţă, ai fi zis, un copil, o puştoaică. Adeseori, Anna Brozek îi reproşase infantilismul ei. Totuşi, cu bărbaţii, se descurca foarte bine. Obţinea maximum, doar clipind din gene şi banii intrau în valuri în seifurile doamnei Brozek, Avea un dar neobişnuit de a-i înnebuni pe bărbaţi, o şmecherie cu care se născuse, pe care o ai sau nu o ai. De altfel, tipii îşi închipuiau întotdeauna că ea are cu patru sau cinci ani mai puţin şi bineînţeles, nimeni nu-i contrazicea. Responsabili erau ochii ei de gazelă, uşor ridicaţi spre tâmple. Şi acele gene interminabile şi blonde – două periuţe fine, aurite în vârf. Şi acea gură roşie şi pofticioasă, de şcolăriţă. Şi acea frunte bombată, gen fecioară pictată de un flamand. Şi apoi... tot restul. Nasul puţin cârn. Umerii înguşti. Bustul aproape bărbătesc cu doi sânişori rotunzi, ca desenaţi, cu vârfuri ciudate, dure şi roz... la mijloc, de ai fi zis că sunt nişte coacăze. Şi pe urmă şoldurile... aproape ca ale unui băiat. Şi fesele musculoase, dar atât de slăbuţe... Tereza n-avea cur.

La început, cu un an mai devreme, Anna Brozek o diagnosticase, ca un fel de condamnare:

— N-are cur, n-o să ajungă nimic în viaţă.

În realitate, Anna se înşelase pe toate liniile, Tocmai acest curişor, aceste buci minuscule ale Terezei, care puteau fi ţinute într-o mână de bărbat (cu condiţia să fie suficient de mare) îi aduceau cei mai mulţi bani. Beneficiile erau imens proporţionale cu mărimea crupei. Abia îi atingeau această parte a corpului şi clienţii se amorezau lulea. Nu mai conteneau s-o ceară. Chiar în această seară, Tereza avea programate cinci întâlniri. Ultima, la miezul nopţii, era cu Frantisek Ouporova. Ca şi luna trecută. Frantisek îşi economisea salariul şi nu putea decât o dată pe lună. Chiar adineauri telefonase. Primise salariul pe luna iulie şi voia să ştie dacă Tereza este liberă în seara aceasta. Târziu. Spre miezul nopţii. Bineînţeles că va fi liberă pentru el! În special pentru el. Şi în special în seara aceasta! De altfel, peste cinci zile, Anna va închide „Vltava” pentru trei săptămâni. Închiderea anuală, pentru concediu. Chiar şi curvele au nevoie de vacanţă, de soare şi de sculat târziu dimineaţa.

Ceea ce-i plăcuse Annei Brozek fusese faptul că Tereza fusese încântată să afle că are întâlnire în seara aceasta cu Frantisek Ouporova. Tereza chiar bătuse din palme. Ca un copil. Un adevărat copil. Este adevărat că Frantisek voia întotdeauna şi „supliment”. Şi când se ştia că din suplimente, fetele încasează între 60 şi 70 procente (când din preţul iniţial nu încasau decât 20) se putea înţelege mai bine motivul profund al entuziasmului Terezei. N-are importanţa, era o plăcere să o vezi! Annei Brozek nu-i plăceau lucrătoarele proaste, la propriu şi la figurat. Ardoarea Terezei era partea bună a imaturităţii sale. O fată de neînchipuit la pat. După patru sau cinci tipi, în aceeaşi seară – ale căror exigenţe variau de la unul la altul – ea ieşea din cameră, proaspătă ca un trandafir, cu ochii strălucitori, complet goală, legănându-şi trupul de nimfă, pe tocuri înalte, complet disproporţionate faţă de cei un metru şi patruzeci şi opt de centimetri ai săi, de păpuşă diavolească.

Tereza scoase din nou o cascadă de râsete ascuţite, ca o gamă muzicală crescătoare.

— Nu pot să mă abţin, se văicări ea. Mă gâdilaţi, doamnă, vă rog să mă scuzaţi.

Anna Brozek, îngenuncheată pe mocheta de culoarea cărămizii din sala de baie, îşi ridică faţa triunghiulară cu obrajii scofâlciţi şi cu părul blond strâns într-o coadă severă pe ceafă. Şi ea avea ochii albaştri ca ai Terezei. Dar sub ei erau nişte cearcăne mov, care-i dădeau aerul că s-a molipsit de febra

secolului. La cei treizeci şi cinci de ani era încă frumoasă. Chiar foarte frumoasă. Nici o legătură cu farmecul pueril şi glacial al Terezei. Era un alt gen de frumuseţe, în spatele căreia bănuiai o întreagă istorie, o istorie lungă a durerii, a terorii, a speranţelor, a victoriilor obţinute cu greu şi încă mai greu consolidate, zi după zi. Povestea vieţii sale.

În general, bărbaţii se temeau de ea. Ea semăna prea mult cu o bombă. Cei care se apropiaseră de ea, simţiseră imediat soiul de explozibil al trecutului ei, care zăcea în ea, gata oricând să explodeze. Preferaseră să se dea la o parte, pentru a nu fi transformaţi în bucăţele în momentul exploziei. Nici unul nu-l ţinuse piept, dar ea nu se plângea.

— Bine, şuieră ea, dar aşa n-o să ajungem nicăieri. O să încercăm altfel. Întinde-te, Tereza.

Pentru a face ceea ce îi ordonase doamna Brozek, ea-şi ondulă şalele spre podea, apoi se întinse pe spate, pe mocheta de culoarea cărămizii. În timp ce se lungea, se uită în oglinda aşezată în spatele căzii de baie. Imaginea era a unei fete blonde cu burta uşor bombată şi cu sâni de şcolăriţă, sigură de frumuseţea şi puterea ei de atracţie. Toţi bărbaţii merseseră în patru labe, în faţa ei. Chiar şi la Praga, oraşul ei natal. Din cauza aceasta, obţinuse hârtiile de emigrare mai repede decât restul lumii. În fiecare an, în jur de patruzeci de mii de persoane încercau s-o şteargă din Cehoslovacia. Dar era în general un sport de cursă lungă, un adevărat maraton. Un maraton sinistru de demersuri, de obţinere a formularelor, de înscriere pe liste de aşteptare, de speranţe spulberate. Un calvar lung, foarte lung, care-i aducea şi pe cei mai rezistenţi în pragul disperării, Pentru Tereza, totul mersese ca pe roate. Fusese suficient ca să apară fâţâindu-se în jeanşii ei ultra-mulaţi, ca birocraţii regimului comunist să-şi uite deprinderile sadice şi să înceapă să se piardă cu firea. Tereza nici măcar nu se mirase. Era obişnuită, din copilărie, ca oricine să-i cedeze, numai din priviri. Chiar la şcoală la Praga, profesoarele ei, când era o copilă, erau practic la picioarele sale. Era în special una, care era pur şi simplu amorezată de ea; îi făcea temele în secret, când ea venea cu ele nepregătite, ca să-i dea, apoi, nota cea mai mare.

— Desfă bucile, îi comandă Anna Brozek.

Oglinda, înclinată la şaizeci de grade în raport cu podeaua, începu să reflecte deschiderea treptată a două picioare subţiri şi lungi şi apariţia unui smoc vaporos de păr blond, care se încreţea spre faţa internă a coapselor, ca un trufaş auriu, în jurul buzelor

bombate şi delicate ale sexului.

Încă o dată, Anna îşi zise că Tereza avea o burtă de copil şi ai fi putut jura că nici un membru bărbătesc nu s-a furişat înăuntru niciodată.

— Aşa o să meargă, zise ea. Acum nu mai mişca, ai înţeles? Lasă-mă să-mi văd de treabă.

Tereza îşi dădu din nou drumul la râsul ei ascuţit şi Ana se crispa. Ce ciudată era viaţa! Cea mai bună lucrătoare a ei, cea care-i aducea cei mai mulţi bani, era, din punct de vedere cerebral, un copil. O puştoaica inconştientă, nepăsătoare. Departe de ea gândul asupra amplorii şi consecinţelor a ceea ce îi ceruse patroana ei să facă. Ar trebui să se ştie că Anna degustase în mai multe rânduri din şliboviţa pe care o luaseră în baie, în răstimpul celor două ore de când se închiseseră în imensa sală decorată în tonuri dulci şi mângâietoare. Pe pereţi ceramica era colorată în alb şi bej. Baia avea robinetele de modă veche şi era înconjurată de un podium de ceramică portocalie. Plafonul era lambrisat. Chiar şi cântarul era aşezat într-un aranjament făcut din lemn. Pentru pus încălţămintea exista un stativ din lemn de tuia.

În sala de baie a Annei Brozek, situată la al treilea etaj al unui imobil a cărui proprietară era, se intra prin fundul apartamentelor particulare, ca într-un soi de vis exotic sau colonial. Aici erai în altă lume. La mii de kilometri de realitate. Era imposibil de imaginat că jos, în acest început de august, defilau trupe de turişti urcând prin strada Norvins spre piaţa Tertre, cu cafenelele sale ce aveau preţuri incredibile, cu pictori de kitchuri, înghiţitori de flăcări şi acei japonezi grăbiţi care n-aveau la dispoziţie decât o zi ca să viziteze Parisul, dar kilometri de peliculă în aparatele lor de fotografiat, bineînţeles, tot japoneze. Era imposibil de imaginat că eşti la Paris, în Butte, în inima unuia dintre cele mai celebre cartiere (şi mai amestecate) a celei mai faimoase capitale din lume. Erai „la Anna”. Ca pe alta planetă. Chiar şi Sacre-Coeur, spre care dădea mica fereastră a băii, părea o imitaţie de Sacre-Coeur. Un monument imaginar pictat pe pânza nopţii. Un fel de jucărie fosforescentă, cu enormii săi bulbi bizantini ce păreau suspendaţi deasupra tenebrelor, deasupra Parisului, sclipind feeric în beţia de lumini albe ale proiectoarelor.

Trecuseră zece ani de când Anna aterizase la Paris având drept bagaj o valiză prăpădită de carton. Imediat, ea hotărâse ca

într-o zi, să se instaleze aici, în centrul capitalei, pe Butte, la umbra turnurilor lui Sacre-Coeur şi aici să-şi stabilească regatul. Ea reuşise, în cele din urmă, să-şi realizeze visul, destul de repede. Mai repede decât îşi imaginase la început. Cu doi sau chiar trei ani în avans faţă de data pe care şi-o programase. O reuşită frumoasă. Totală. Strălucitoare. N-avea nici un motiv să se plângă. Trecutul, Praga, primii ei ani de existenţă, rămăseseră în urmă. Se terminaseră. Se duseseră. Nu existaseră niciodată. Rămăseseră de cealaltă parte a Cortinei de fier. Toate amintirile dureroase muriseră. Pentru totdeauna. Plecase de la zero şi plină de frumuseţe.

Cel puţin aşa crezuse până în primăvara trecută. Mai exact, până în ziua în care Frantisek Ouporova împinsese uşa de la *Vltava* şi când, cu gura căscată, lividă, a văzut prin el un vechi coşmar îngropat cu grijă de trecerea succesivă a timpului şi a anilor. O amintire usturătoare, ca o rană redeschisă brusc. Fusese o senzaţie analogă cu aceea a unui tip care a făcut o operaţie estetică şi i se smulg brusc pansamentele, fără ca rănile să se fi cicatrizat încă... O rupere groaznică. Pentru câteva clipe, în faţa ochilor îi apăruse o ceaţă roşie. O adevărată baltă de sânge. Pe urmă ea îşi revenise şi înaintase surâzătoare, destinsă, sigură pe ea, spre Frantisek Ouporova, această fantomă apărută din adâncurile memoriei ei.

Cel mai extraordinar era că Ouporova n-o recunoscuse. Pentru el, la vremea aceea, ea nu fusese decât o victimă printre alte zeci. Poate chiar sute. Câteva ţipete, lacrimi, două picioare şi două mâini care se zbat disperate, pe care le ţintuieşti la pământ şi peste care devii stăpân. O gură pe care o astupi. Un trup pe care-l deschizi brutal şi pe care-l forţezi râzând în hohote, între două înghiţituri de vin de Morovia, sau bere Pilsen.

Pe urmă uiţi.

Aproape instantaneu.

O victimă. O violată anonimă printre atâtea altele. O fiinţă omenească fără importanţă.

Un trup pe care-l zvârli în neant după ce l-ai folosit după bunul plac.

O moartă. O înecată.

Mai rău. O prizonieră.

Bineînţeles că după ce şi-a dat seama că Frantisek Ouporova n-o recunoaşte, Anna a început să umble cu mănuşi cu el.

Un client ca el se menajează, se răsfaţă.

Trebuie neapărat ca el să dorească să revină. De mai multe

ori. Să ajungă să trăiască doar pentru asta.

Până în ziua când ea va fi gata…

Această zi venise.

Era ultimul termen, deoarece era 1 august. Pe data de 5, *Vltava* se închidea, ca în fiecare an, pentru trei săptămâni. Şi ca în fiecare an, doamna Brozek pleca în Sud, cu pensionarele sale, pe Coastă. O vilă la Roquebrune-Cap-Martin, care dădea direct spre mare. Vacanţa mare pentru toată lumea. Cu excepţia câtorva vizite, bineînţeles, domni aleşi pe sprânceană, care se odihneau în acest colţişor. Micuţele ştiau de la început că o să mai şi „muncească" chiar dacă era vacanţă. Dar ce însemna asta, în comparaţie cu ritmul infernal de la *Vltava,* din cursul întregului an? Nici măcar nu se putea numi muncă. Era mai curând un mic cadou, pe care-l făceau binefăcătoarei lor, Anna Brozek, patroana *Vltavei,* care îşi făcea atâtea griji pentru ele. Mai mult decât mamele lor adevărate pe care ele nu le prea cunoscuseră. Majoritatea fetelor care lucrau pentru Anna şi trăiau în camerele mansardate ale casei din strada Norvins, fuseseră alese dintre orfane în majoritate recrutate la ieşirea din casele de corecţie sau orfelinate, de unde porneau în viaţă cu atuuri egale cu zero, nu făcuseră prea multe mutre şi veniseră să se alăture şeptelului de la *Vltava.*

Bineînţeles că Anna le alegea din umbră, după fizic, în rest, ele trebuiau să urmeze, punct cu punct, diferitele articole ce constituiau regulamentul casei. Anna era foarte severă în privinţa asta. *Vltava* nu era un bordel. Ea ţinea să-i păstreze reputaţia şi standardul ridicat, care o conducea spre succes… şi spre bogăţie.

Doar Tereza nu trecuse prin filiera „casă de corecţie". Dar Tereza era un caz aparte. O compatrioată. Aproape ca şi fiica ei. Avea pentru Tereza o slăbiciune pe care n-ar fi avut-o niciodată faţă de altele. Nici chiar pentru Marie-Claude sau Odile. Nici chiar pentru Alata, negresa cea înaltă cu şalele atât de scobite şi bucile atât de proeminente, c-ai fi putut să pui o cupă de şampanie sau o tavă, care s-ar fi ţinut perfect în echilibru, ca pe o măsuţă.

Tereza era cehoaică, la fel ca ea. Din Boemia. Împreună, aveau o grămadă de lucruri despre care puteau vorbi şi pe care alţii nu le înţelegeau. Numele străzilor din Praga, de exemplu. Monumentele. O întreagă lume pierdută pentru Anna şi care începea să-şi cânte refrenul său melancolic în momentul în care o evoca cu Tereza. Acele snack-baruri de la Galeria Lucerna.

Faţada hotelului *Aleron.* Piaţa Malostranska, Teatrul Naţional. Podul Jiraskuv, Monumentul lui Jan Hus în piaţa vechiului oraş. Cafeneaua *Slavia* de pe strada Norodnie. Şi atât de multe lucruri pe care Anna nu le va mai revedea niciodată. Din cauza asta ţinea atât de mult la Tereza. O iubea un pic ca pe o soră mai mică. O părticică din ea însăşi. Un fragment din memoria ei.

— Stai liniştită, murmură ea.

Tânăra fată, lungită pe mocheta havan a sălii de baie, mai mişcă un pic din şolduri. Anna se întinse de-a lungul ei pentru a-i mângâia frumoasele bucle blonde. Îi plăcea să-i mângâie părul. Tereza avea o coamă aspră, rebelă, care scârţâia sub pieptene. Şi Anna fusese la fel de frumoasă ca Tereza. De o frumuseţe dură, de neatins. Rămăsese în continuare frumoasă, dar nu în acelaşi mod. În jurul gurii avea, de exemplu, două riduri de amărăciune, ca două paranteze. Şi acest pliu săpai între sprâncene. Era încă frumoasă, dar de o frumuseţe rănită, sfârtecată, din ce în ce mai fragilă cu trecerea timpului. Din ce în ce mai ne liniştitoare, ameninţătoare.

Reveni între picioarele Terezei, pe care aceasta le ţinea în continuare desfăcute şi se concentră asupra a ceea ce făcea. Această proastă nici măcar nu protestase, adineauri, când îi explicase ce aştepta de la ea. N-avea creier nici cât o păsărică. Este adevărat că Anna mizase pe ceva. Îi atacase punctul sensibil. Năroada.

— Am o grămadă de costume de baie aici, îi spusese ea. Mi-ar face plăcere ca să-ţi alegi două sau trei, pentru vara asta…

Deschisese uşile unui şifonier în care erau, ca în peştera lui Ali Baba, costume purtând eticheta celor mai mari croitori din Paris.

Imediat, Tereza bătuse din palme ca un copil, grăbindu-se spre grămadă, cu ochii măriţi, plini de încântare. În sfârşit, timp de o oră avusese loc şedinţa de probă, în faţa oglinzii celei mari, înclinate. De fiecare dată, Tereza se dezbrăcă, înainte de a încerca un nou costum de baie. Un costum întreg, negru, decoltat peste coapse. Un altul foarte roz, foarte răsucit, cu un decolteu impresionant. Al treilea, albastru puternic, din lycra, care lăsa umerii goi. Al patrulea, cu o singură bretea. Al cincilea, al cărui decolteu în spate ajungea până la jumătatea feselor. Şi de fiecare dată, Tereza rămânea goală, sărea printre costumele răsfirate, râdea, se răsucea în faţa oglinzii se examina, se admira. Adora să se privească goală şi Anna adora s-o privească pe ea. Era ca şi cum s-ar fi văzut pe ea însăşi în urmă cu cincisprezece ani. Numai că, la vârsta Terezei, Anna văzuse

tancurile pactului de la Varşovia distrugând ceea ce în presă se chemase „Primăvara de la Praga”, acea tentativă, din jurul anului 1968, de liberalizare a regimului. Îşi amintea de Dubcek şi de guvernul lui. Văzuse pe conducătorii ţării sale, răpiţi realmente de sovietici, duşi în URSS, trataţi ca nişte criminali, sechestraţi, bătuţi şi puşi în final să semneze un compromis cu Moscova, ale cărui condiţii fuseseră spulberate, în urma recentelor cuceriri democratice. Cunoscuse speranţa nebună a „Primăverii de la Praga”, apoi umilinţa şi teroarea înfrângerii. Tereza se născuse după, într-o societate „normalizată”, redusă ia tăcere şi nu-şi putea imagina ce fusese la vremea aceea. Anna şi ea aparţineau de două lumi complet diferite. Poate de aici se trăgea, în final, inconştienţa Terezei; inconştienţa ei de neimaginat. De necrezut pentru Anna. Fascinantă.

După şedinţa de probare a costumelor, doamna Brozek îi ceruse să rămână cum era, adică goală. Avea să-i spună şi să-i ceară ceva şi Tereza era liberă s-o refuze, dacă nu i-ar fi plăcut. În timpul în care-i explică, se vedea clar că Tereza făcea un efort ca să se concentreze. Ca de obicei, mintea îi zbura şi nu se putea concentra. Trăgea cu coada ochiului, pofticioasă, spre grămada de costume de baie, visând probabil la infarctele pe care le va provoca pe Coasta de Azur, peste cinci zile, când va traversa plaja şi se va azvârli în valuri. Era mai puternic decât ea. În afară de ţoale, nu prea mai exista şi altceva care să-i reţină atenţia mai mult de cinci minute. De altfel, Anna contase pe chestia asta, ca să fim cinstiţi. Demult înţelesese că Tereza era gata să-şi vândă şi sufletul pentru o rochie Saint Laurent sau un taior Channel. Dacă i-ar fi cerut să pună o bombă sub ferestrele de pe Elysee, cu promisiunea că la întoarcere va primi nişte sandale de la Agnes B sau un compleu semnat Chantal Thomass, nu era sigur că ar fi şovăit. Totuşi, Anna insistase îndelung asupra riscurilor şi consecinţelor. Fusese cinstită cu ea. Ceea ce îi cerea, nu era lipsit de pericol pentru ea. Nu se ştia ce se poate întâmpla în timpul operaţiunii şi după. Era suficient de mare ca să decidă singură şi să-şi asume riscul. În tot acest timp, Tereza, aşezată pe marginea băii, se juca visătoare cu buclele blonde ale pubisului său. Lua câte una, o învârtea pe deget, o desfăcea, o întindea, lua apoi alta... în cele din urmă, când Anna termină de vorbit, ea făcu ceea ce făcea întotdeauna. Îşi ridică unul din umeri, dreptul, o privi şi zise cu un aer bosumflat:

— Ei, bine, o să fac ceea ce vreţi! Nu este cine ştie ce! Anna o privi, un pic uimită de calmul ei. La urma urmei, ceea ce-i cerea,

nu era chiar de ici de colea. Consta în a omori, pur şi simplu. A suprima un individ. Şi în modul cel mai îngrozitor, cel mai sângeros care exista.

*

* *

Încet foarte încet, arătătorul şi degetul mare de la mâna dreaptă a doamnei Brozek se retraseră din burta Terezei. Patroana *Vltavei* tocmai verificase, pentru ultima dată, dacă „obiectul” era bine plasat în fundul sexului tinerei fete. Făcuse asta cu mare prudenţă, având grijă să nu atingă, nici chiar cu vârful degetelor, centrul obiectului în chestiune, care acum era complet invizibil.

Când arătătorul şi degetul cel mare apărură, cele trei inele pe care doamna Brozek le purta la mâna stângă, sclipiră din nou în lumină. O granată de Boemia, la arătător, un safir la mijlociu şi un ghiul de aur, cu o camee, la inelar. Din cauza asta, în timpul operaţiunii, Tereza se plânsese că se gâdilă.

Terezei nu-i plăcea să fie gâdilată, nu suporta. O dată la începuturi, ele se aflaseră în patul Annei, goale amândouă şi patroana *Vltavei* se distrase mângâind-o cu vârful degetelor sub braţ pe talie şi pe gât. Tereza aproape înnebunise, se azvârlise peste Anna şi ambele femei se rostogoliseră printre cearşafuri, bătându-se ca să se joace bineînţeles, cu râsete stridente. La un moment dat, Anna se trezise între coapsele Terezei, cu gura la nivelul pântecului acesteia şi-şi băgase grăbit limba între cutele moi şi umede ale vaginului ei. De atunci, nu se mai repetase niciodată. Nu fusese decât un joc, un simplu joc, fără consecinţe. De altfel, ce-ar mai fi avut consecinţe asupra Terezei? Anna tocmai îi explicase în detaliu ce aştepta de la ea şi tânăra fată primise cererea ei cu un sânge rece de necrezut.

Acum, Tereza purta în măruntaie un obiect care însemna moartea unui bărbat şi ea o ştia. Se privea, se examina cu atenţie în oglindă, se contempla din nou, reîncepea să se admire luând diferite poziţii… un braţ ridicat pentru a-şi urca sfârcurile de culoarea zmeurei… ondularea uşoară a pântecului şi talia uşor rotită pentru a-şi privi şalele. Avea aerul că uitase complet ceea ce-i povestise Anna.

Doamna Brozek suspină.

— Nu simţi nimic?

Tereza mişcă din nou din umărul drept.

— Nimic! Nu-i aşa că este de necrezut? Aş putea să mă plimb aşa, fără să mă mai gândesc.

Anna se aplecă înspre ea şi o cuprinse cu mâna de mijloc.

— Ascultă… O să facem o încercare. Este obligatoriu. Trebuie să fiu sigură că funcţionează.

Tereza se învârti pe picioarele ei goale.

— O încercare? Dar cum?

— O să vezi. Aşteaptă o clipă.

Anna părăsise încăperea. După două minute, reapăru. Şi ea era goală. De fapt, nu goala complet. De data aceasta, totuşi, Tereza ieşi din indiferenţa ei obişnuită, pentru a scoate un strigăt Un strigăt de surpriză, de uimire. Nu pentru că o vedea pe patroana ei în costumul Evei şi putea constata că aceasta îşi epila întotdeauna pubisul cu grija, ceea ce scotea în evidenţă mărimea sexului ei, ale cărui buze mari şi roz urcau pe muntele lui Venus. Nu. Ci pentru că Anna se încinsese la brâu cu un fel de sex bărbătesc enorm, din cauciuc, o imitaţie de dimensiuni monstruoase, care lucea sub becurile sălii de baie şi care se prelungea cu două testicule, ce atârnau suple, de un realism aproape halucinant.

— Ce vreţi?… începu Tereza.

— Nu face pe proasta, i-o tăie Anna cu brutalitate, Viu să-ţi spun că facem o repetiţie. Vezi asta? Ei bine, Frantisek Ouporova are aproape aceleaşi dimensiuni. Adică, ca un măgar. Te miră că ştiu? Ai uitat că în camera ta, ca şi în celelalte, se află o oglindă secretă? Bine… Acum o să încercăm obiectul, ca şi cum te-ai culca cu Frantisek. Să vedem dacă merge. O să faci mişcările pe care ţi le explic… Contracţiile… Mă asculţi?

— Da, suflă Tereza.

— Contracţiile, reluă Anna. Cu gura ta intimă… Ştiu că o poţi face. Eşti foarte musculoasă şi îngustă. De altfel, de asta înnebunesc toţi. Deci, o să preiei tu conducerea în cazul lui Frantisek. O să insişti ca să te urci deasupra şi o să încerci să te cobori uşor, până când…

De jos, se auzi până la ele un concert de claxoane, acompaniat de înjurături. Era bătălia obişnuită între turişti şi automobilişti, în strâmtoarea străzii Norvins, pentru accesul în piaţa Tertre…

Ana verifică soliditatea fâşiilor de piele, care treceau printre coapsele şi fesele ei.

Ochii ei încercănaţi azvârleau scântei. Se lăsă să cadă pe mochetă şi se lungi, cu sexul ei din cauciuc înţepenit în aer, ca o replică monstruoasă, dar perfect apropiată de realitate.

— Vino şi aşează-te pe mine, spuse ea cu o voce aproape

ştrangulată.

Subjugată, Tereza o ascultă. După o clipă, încălecată pe patroana ei, şi începu să se înfigă încet în penisul artificial, care ţâşnea din pântecul Annei Brozek.

CAPITOLUL II

În acelaşi moment, în două camere şi bucătăria din strada Montmartre, la cei de al cincilea etaj al unui imobil prea dărăpănat ca să mai fie zugrăvit, atunci când se curăţaseră faţadele caselor din Paris, un alt exilat de origine cehă era cufundat în visuri, cu un pahar de bere în mână, aşezat în faţa televizorului căruia îi întrerupsese sonorul şi care-i transmitea în alb şi negru, din motive de timpuri dificile, imagini din altă lume. Lumea reală. Informaţiile zilei. Două sau trei bombe care explodaseră în Franţa sau în altă parte. Noile măsuri luate de către guvernele europene contra terorismului internaţional. O rachetă pe un atol polinezian, care refuzase să decoleze. O manifestaţie în Irlanda sau aiurea. Cursul bursei. La sfârşit, buletinul meteo. Nu era cazul să te oboseşti ca să afli că mâine va fi şi mai cald ca astăzi. Tâmpiţii ăştia de la televiziune desenaseră imaginea soarelui peste toată harta. Cât despre temperatură, ce să mai vorbim! Mâine urmau să fie treizeci de grade, la Paris.

De opt zile, Frantisek Ouporova avea impresia că se lichefiază definitiv. Totul era apăsător, aerul, asfaltul străzilor, obiectele care-l înconjurau, oamenii cu care se intersecta. Era ca un uragan fierbinte, continuu. Ca un enorm uscător de păr care-ţi azvârle în faţă, permanent, suflarea lui înăbuşitoare. Ziua şi noaptea. Şi în plus, mai biciuia şi sub acoperişul clădirii. Iarna era şi mai rău. Dacă avea ghinionul să uite un pahar cu apă, plin pe jumătate, pe vreo mobilă, era sigur că a doua zi dimineaţă îl va găsi îngheţat.

Se crispă, înghiţind o nouă gură de bere.

Ce dracu’ avea cu temperatura? N-avea decât să se scufunde din nou în visarea în care căzuse, după ce telefonase, adineauri, patroanei de la *Vltava.* O imagine feerică. Micuţa Tereza. N-o cunoştea decât de trei luni, dar era complet nebun după ea. Numai ca s-o vadă, în această seară, înainte ca *Vltava* să se închidă pentru vacanţă, era gata să-şi facă praf salariul şi să renunţe să plece din Paris întreaga lună a lui august. Era o nebunie, o ştia, de abia avea cu ce trăi din ceea ce i se dădea ca să traducă în cehă informaţiile pentru „Vocea Pragăi”, o emisiune zilnică, de o jumătate de oră, difuzată de Radio-France-Internationale în direcţia Cehoslovaciei, pentru a-i informa pe

cetăţeni cu cele ce se petreceau în lume, începând, bineînţeles, cu evenimentele din propria lor ţară.

Avusese deja norocul să apuce slujba asta, chiar când venise la Paris, cu doi ani în urmă. Categoric, se pare că el căuta porcăriile. Ca şi când ceea ce i se întâmplase la Praga, nu i-ar fi ajuns...

Se ridică, îşi mişcă piciorul stâng în gol, pentru că-i amorţise şi se îndreptă cu paşi greoi spre bucătărie. Deschise frigiderul minuscul, pentru a căuta o altă bere. Înăuntru se aflau tot felul de chestii mucegăite, o adevărată harababură de preparate din porc, resturi de nemâncat, ca de exemplu iaurturi cu termenul de garanţie depăşit cu cel puţin şase luni. Nu ştiuse niciodată să se ocupe de gospodărie. Doar nu era să înceapă acum, la cei 52 de ani trecuţi.

Se întoarse cu o nouă cutie de bere spre divan şi se lăsă să cadă. Arcurile scârţâiră sub cele o sută şase kilograme ale sale. Era prea gras. Îi lipseau trei dinţi, sus, în partea stângă şi mai mult ca sigur, nu va avea mijloace financiare să-i înlocuiască vreodată. Dar puţin îi păsa. Urma s-o vadă pe Tereza, avea întâlnire cu ea peste câteva ore, la miezul nopţii, şi doar asta conta.

Se cufundă în visul lui, ca într-o mlaştină, în realitate nu se gândea tocmai la Tereza. Era vorba de o parte precisă a persoanei ei: burta sa. Sexul său. „Pisicuţa lui” cum ar fi zis un francez. Învăţase acest cuvânt foarte repede, chiar de la debarcarea în Paris... era unul dintre cuvintele pe care le reţinuse cel mai uşor. Acum, cunoştea destule de acelaşi gen. Din când în când, le fredona ca pe un fel de melodie. Pântecul Terezei era un labirint nemaipomenit. Nu cunoscuse niciodată o fată atât de musculoasă şi strâmtă. Era suficient, ca atunci când era intrat în ea, aceasta să-şi retragă un pic burta şi atunci, în interior, simţea cum sexul aproape i se rupe în două, aşa de tare se contractau muşchii ei. Pe loc, avea impresia că penisul îşi dublează volumul. Şi pe măsură ce intra în vagin, cu atât era mai strâmt. Oare ce vârstă avea ea? Prima dată îi dăduse cincisprezece ani şi ea izbucnise în râs. Poate că n-avea mai mult de cincisprezece ani? Poate că el era al doilea sau al treilea amant? Diferenţa dintre organul în care intra şi propriul lui membru, îl îngrozea pur şi simplu. De fiecare dată, îşi spunea că o s-o perforeze, o s-o distrugă în interior, o s-o rupă. În special asta era nemaipomenit, senzaţia că o masacrează, când o călărea. Nu mai cunoscuse o astfel de senzaţie decât de două

sau trei ori, pe vremuri, în nişte zile norocoase, când făcea parte din STB, adică Securitatea Cehă de Stat şi când putea să apară inopinat la oricine, la orice oră, să-i forţeze uşa şi să-i răvăşească totul sub pre textul percheziţiei... s-o tragă pe femeia sau fata care era în casă, într-un colţ al apartamentului, în timp ce ceilalţi începeau interogatoriul. O senzaţie de neuitat pe care n-o mai regăsise niciodată. În afara Terezei, la *Vltava*. Dar Tereza îl făcea să plătească scump. Foarte scump. Timpurile se schimbaseră. Acum era într-o ţară civilizată. Democraţie. Nu putea să facă orice, ca acolo. Trebuia să respecte formalităţile. Tereza era tot ceea ce găsise mai bun şi mai excitant în urma violurilor pe care le comisese, când era poliţai la Praga. Asta, înainte de a se apuca să facă porcării şi să-i fugă pământul de sub picioare...

Se strâmbă, constatând că i se terminase berea din cutie. În cele din urmă, era singura obişnuinţă pe care şi-o păstrase de acolo. Berea. Cehii se umflau cu cantităţi impresionante, în fiecare seară, discutând până dimineaţa. Adevărata bere cehoslovacă. Pilsen. Nici o legătură cu acest pipi de pisică occidental.

Se ridică din nou. Era în izmene albe cu dungi albastre, de unde ieşeau nişte picioare lungi şi slăbănoage. Avea burtă şi părul de pe piept era albit demult. Tereza îi suflase în ureche, într-o seară, că-i plăcea asta şi că n-ar putea să suporte decât bărbaţi copţi. Pe moment, îi făcuse plăcere, dar poţi să ai încredere în vorbele unei curve? Pentru că Tereza, totuşi, nu era decât o curvă. O curvă minunată, adorabilă, nepăsătoare, dar o curvă.

În bucătărie, îşi desfăcu o nouă cutie de bere. Era mai cald decât adineauri. Îşi şterse fruntea cu o cârpă acoperită de pete maronii. Pe uşa frigiderului, lipise bancnote. Coroane. Moneda naţională cehă. O amintire din timpurile bune. Le lipise acolo ca să se distreze. În Franţa, dacă încerci să schimbi coroane la o bancă, eşti privit ca şi cum te-ai fi prezentat cu un sac de rumeguş. Era mai bine să le păstrezi pentru decorare. Calculă, pentru a mia oară, tot ceea ce şi-ar fi putut oferi cu aceste coroane, la Praga. Şi apoi ridică din umeri. Era o idioţenie ca să te gândeşti mereu la ţara natală. Cehoslovacia era pentru el un capitol închis. Pentru totdeauna. Avusese destul noroc că dăduse peste *Vltava*. Un stabiliment ţinut de o fostă compatrioată. Scump, dar nemaipomenit. Mai ales că printre protejatele ospitaliere ale doamnei Brozek, găsise imediat această pasăre rară. O altă cehoaică foarte tânără, o mică gazdă adorabilă, care

râdea între două încălecături ca o şcolăriţă care juca şotron. De atunci, era un alt om. Era ca şi cum, printre neutroni, i-ar fi trecut o mini-Hiroşimă care n-ar fi lăsat mare lucru în urmă.

Se lăsă să cadă pe divan şi-şi reaminti ca pe o bandă video, poziţiile cele mai neruşinate ale Terezei. Faimoasele „suplimente”… Simţi ca un val de căldură care-i înroşi şi mai tare vasele de sânge sparte, de pe obraji. Cu o mână tremurătoare, apucă pickupul vechi de pe tăblia patului. Pentru ce voia să facă, îi trebuia acompaniament sonor. Un truc fierbinte, dacă cunoştea engleza. Şi Frantisek vorbea foarte bine limba lui Shakespeare. Asta îl ajutase să avanseze rapid în ierarhia STB. Înainte de a dispărea de acolo, chiar şi mai demult.

Imediat, vocea acestei super-star, cu accente lascive începu să încălzească şi mai tare atmosfera.

„Don’t putt off, cause l’a, fire and I can’t quench my deşire…”

Unul din marile ei succese „Am I burning up”. Când nu este tradus în franţuzeşte – mai merge… altfel, atentează la pudoare. În versiune neortodoxă, textul cântecului Madonnei era următorul: „Ştii cât mă consum pentru tine? Dacă mă respingi, ard şi nu pot să-mi satisfac dorinţa”… şi continuă: „Ştii cât mă consum pentru tine? Dacă consideri că nu este suficient, mă pun în această poziţie şi-ţi cer imposibilul”… Bref, era exact ceea ce-i trebuia fostului poliţist din STB, ca să-i însoţească imaginile şocante ale Terezei, care-i defilau prin faţa ochilor. Culcat de-a lungul divanului, cu capul dat pe spate, scoase din izmene un sex enorm, umflat deja, noduros şi roz, pe care-l bătu de burtă. La capătul acestui sex, se afla imaginea Terezei, cu corpul său subţire, fragil, pântecul blond şi crăpătura atât de îngustă, că de fiecare dată când se introducea, credea că o s-o rupă în două. Ochii îi alunecară în gol şi globulii oculari aproape îi ieşiră din orbite. Madonna, de la pickup, cânta că şi ea are nevoie de amor. Şi el ca şi ceilalţi. Pentru asta era gata să plătească oricât. Dacă va fi necesar, va mări preţul. Era nebun după ea, o ştia, şi nimeni nu l-ar fi putut împiedica să meargă până la capăt.

Tereza, Tereza, se sufocă el.

Îşi activă organul cu mâna dreaptă, câteva clipe, după care se ridică furios şi lichidul albicios îi căzu pe mână şi pe burtă, ca o spumă vâscoasă.

Pe noptieră, aproape de pickup, era un prospect de la *Vltava.* Un drăguţ pliant roşu cu litere de aur. „Restaurant”. Specialităţi cehe, „Club particular”! Dacă aţi fi deschis pliantul aţi fi avut o surpriză. Nu mai era nici un fel de text. Un singur desen: o fată

goală, în patru labe, pe al cărui fund era aşezată o tavă cu vinuri şi o sticlă de şliboviţă. Localul Annei Brozek nu ieşea cu nimic din comun. De fapt, aşa erau primiţi clienţii. Dar nu la restaurant, ci la primul etaj. În spatele uşii duble capitonate a „Clubului”, o mică încăpere tapetată în catifea purpurie, unde erau în permanenţă trei sau patru fete, în genunchi, în patru labe care serveau drept mese unde vă puteaţi depune consumaţia…

Frantisek Ouporova căzu din nou pe canapea, cu privirea pierdută. Sexul lui se micşora treptat, cu zvâcnituri imperceptibile, retrăgându-se în el, ca un telescop.

O dată, la Club, una din fete mişcase şi paharul unui client care era pus pe şalele ei, căzuse la pământ, imediat, Anna Brozek apăruse şi-şi pălmuise angajata. Aceasta protestase, spunând că nu fusese greşeala ei, ci a clientului care o gâdilase între fese. Doamna Brozek nu vrusese să asculte nimic. Dusese fata cu ea la etajul doi. De atunci, nu mai fusese văzută la *Vltava.* Doamna Brozek nu glumea cu disciplina şi ţinuta protejatelor sale. De asta, localul ei mergea atât de bine. O instituţie serioasă, care merge bine în timp, este de nepreţuit.

Frantisek se ridică în coate, privindu-şi apartamentul lugubru, de celibatar.

— Sunt nebun, gândi el. Ea este gata să mă facă să înnebunesc.

Căzu sfârşit. Era gata să accepte orice, ca s-o poată vedea pe Tereza ori de câte ori voia.

CAPITOLUL III

Tânăra cea blondă fluieră privind ia ceea ce îi arăta An na Brozek.

— Doamne, lăsă ea să-i scape. De necrezut! N-aş fi zis că asta poate să taie atât de repede şi de puternic. Este extraordinar. N-am simţit nimic.

Patroana *Vltavei* o mai privi o dată pe Tereza. În mod cert, această fată era o enigmă, încercarea pe care tocmai o făcuse era concludentă. Însemna moartea unui om. O moarte îngrozitoare, teribilă. Şi ea, Tereza, o considera ca un fel de joc. O glumă bună. O farsă puţin cam macabră, dar doar atât.

Doamna Brozek îşi scutură capul. Asta o depăşea. Tereza purta moartea în ea, pântecul ei era o capcană înfiorătoare. În fundul sexului ei era o maşinărie mai periculoasă decât un câmp minat şi asta nu-i declanşase decât reacţia unui copil nepăsător...

Anna se uită la ceas.

— Este timpul să cobori, făcu ea. Mai ai doi clienţi care te aşteaptă. Înaintea lui...

Tereza se învârti pe călcâie. Începuse deja să se gândească la rochia cu care trebuia să se îmbrace.

Doamna Brozek o opri.

— Aşteaptă, îi suflă ea.

— Ce?

— Proasto, o certă Anna. Trebuie să-ţi scot ceea ce ţi-am pus în burtă. N-o să ţi-o pun la loc decât spre miezul nopţii; când va veni rândul lui.

O trase înspre ea şi-o sărută uşor pe buze.

— Proastă, reluă ea, prostuţo... Voiai să pleci cu maşina asta în burtă? Vrei să-mi masacrezi clienţii?

Se opri din vorbit şi-i mângâie uşor sânii.

„Trăgătoarea” ei era perfectă. Complet rece, indiferentă, fără nici un scrupul moral. Era exact cum trebuie. Din micuţa cehoaică excitată, care abia avea 20 de ani, va face o adevărată maşină de distrugere.

O trăgătoare de elită.

*

* *

Frantisek Ouporova îşi şterse fruntea cu batista în carouri

mari. Clubul *Vltava*... trebuia să-l cunoşti ca să intri. De afară, n-aveai nici un indiciu ca să reperezi micuţa uşă, la dreapta vitrinei restaurantului din strada Norvins. O uşă de clădire ca atâtea altele. Puteai să treci pragul numai dacă ştiai codul. În fiecare lună, codul se schimba. Obişnuiţii clubului erau informaţi discret, prin scrisori. Membrii cercului foarte restrâns, de la etajul întâi, figurau, bineînţeles, într-un fişier informativ şi primeau în mod regulat programul festivităţilor excepţionale, de genul serata cu temă sau serbări costumate. În acele seri, trebuia să plăteşti un supliment. Nouă sute optzeci de franci de persoană. Sau pentru perechi. Femeile, legitime sau nu, erau foarte bine primite şi nu se cerea taxă suplimentară pentru ele. Aici, erau întotdeauna invitate doamnele. N-aveau obligaţia de a plăti dacă asta nu le spunea ceva. Era una din cheile succesului doamnei Brozek. Erai liber să faci ce vrei. Dacă nu voiai, nu erai obligat. Bineînţeles că dacă voiai, era şi mai bine. Dar dacă n-aveai chef, nimeni nu-ţi reproşa. Trebuie spus că, în afară de creaturile ocazionale care-i însoţeau, erau acolo în permanenţă angajatele clubului, care nu doreau decât să satisfacă toate poftele. *„Vltava* nu-i un local ordinar de făcut amor între mai multe persoane” era una dintre maximele favorite ale doamnei Brozek. Ca formă de avertisment. Clientul era stăpân, dar cu condiţia de a respecta regulile. În cazul extrem, se putea petrece o seară, la etajul întâi, fără să-ţi dai seama de nimic, sau aproape nimic. Constatai că femeile sunt cam prea dezgheţate şi în general, foarte decoltate, dar... în zilele noastre, odată cu liberalizarea moravurilor, era greu să te mai surprindă ceva. Nu erau decât fetele goale şi în genunchi, subrete în patru labe care serveau drept mese, care dădeau o notă neobişnuită decorului. Dar, în afară de asta, în mângâierile de pe banchetele de catifea roşie ale salonului, domnea o mare discreţie. În încăperile alăturate salonului se petreceau lucrurile serioase.

Vechiul copoi ai securităţii statului cehoslovac se examina. Era îmbrăcat foarte elegant. Atât cât putuse. Îşi pusese pe el singurul şi unicul său costum. Bej, din lână. Cu cravată de caşmir. Totul cumpărat la sosirea în Paris, ca să arate prezentabil când căutase de lucru. Din buzunarul pantalonilor, scoase un petec de hârtie pe care scrisese codul de intrare la club. „29–34–B”. Perfect. Ciocăni rapid şi uşa din stejar lăcuit, dar blindată pe dinăuntru, scoase un scârţâit metalic. O împinse şi se afundă în culoar. Lăsase în urmă un batalion de japonezi pe cale de a descoperi Europa în paisprezece zile, luând cu asalt Montmartre,

cu măşti imposibile de samurai care se pregătesc de luptă. Printre ei, se afla întotdeauna unul cu un maieu ce avea pe el turnul Eiffel, şi altul, mândru, care-şi bălăngănea între degete un portchei cu un Notre-Dame cromat, la capăt.

Uşa se închise peste lumea exterioară. Frantisek urcă în grabă scările acoperite cu un covor ce înăbuşea orice sunet. De sus se auzeau deja sunetele lui Cliff Richard „Born to rock'n roll". Frantisek Ouporova grăbi şi mai tare pasul. Era aproape miezul nopţii şi simţea furnicături de-a lungul şirei spinării. Flacăra brutală a dorinţei îi transmitea pulsaţii fierbinţi. S-ar fi zis că tot circuitul lui sanguin se concentrase între picioare. De ore întregi nu se gândea decât la Tereza. Îşi băgase mâinile în buzunare, ca să le împiedice să mai tremure. Viaţa era nedreaptă. Fata asta îl înnebunea şi el nu putea să şi-o plătească decât o dată pe lună. Şi cum! De abia două sau trei ore, prelungite cu suplimente, la fiecare douăzeci de minute...

În pragul salonului tapisat cu catifea roşie, avu o uşoară ezitare. Singurul element decorativ, în mijlocul plantelor, era reproducerea unui tablou al lui Liebscher, un pictor ceh: „Lupta celor din Praga contra suedezilor, pe podul Charles, în 1684". Un episod memorabil al istoriei Boemiei.

— Bună seara, murmură o voce din stânga lui. Aţi ajuns un pic mai devreme, nu?

Doamna Brozek în persoană. În salon nu era lume. Câteva perechi împrăştiate pe banchete sau fotolii şi un bar din lemn de culoare închisă, în spatele căruia oficia un servitor foarte demn, cu vestă albă şi pantalon negru. Totul era scăldat într-o lumină roz, discretă.

Privirea lui Ouporova reveni spre patroana *Vltavei.* Nu era prima dată când îi arăta amabilitatea ei specială. De la început, avusese o grijă deosebită pentru el. Mai mult decât pentru ceilalţi clienţi. Probabil că asta era vocea sângelui. Nostalgia după ţara natală. În orice caz, nu starea financiară a lui Frantisek o făcea atât de binevoitoare. De la prima vedere, ea-l apreciase exact. Adevărul era că el nu făcea doi bani. Bun să ajungă falit, la fiecare sfârşit de lună, când salariul lui era vărsat direct în contul personal de la bancă.

— Nu-i nimic, şopti el. O să aştept.

Doamna Brozek se învârti în muselina mov pastel a rochiei sale vaporaşe şi transparente, culoarea zorilor de vară. Încă o dată, Ouporova îşi zise că ar trebui să încerce şi cu ea, într-o zi... Era încă foarte frumoasă, patroana *Vltavei.* Numai că, iată, ea îl

intimida. În privirea pe care i-o azvârlea era ceva dur şi calculat, deşi cu restul feţei îi surâdea. Imediat, simţea că-l apucă cu frig. Se clătină. În fundul salonului, cu spatele sprijinit de bar, o tânără roşcată îşi desfăcuse rochia de sus şi până jos, şi-o descheiase şi dansa ondulându-şi pântecul, cu braţele un pic depărtate de corp, picioarele uşor desfăcute, ochii închişi. Bineînţeles că pe dedesubt nu avea nimic. Cu excepţia acestei surse de lumină arămie a pubisului el, care se legăna într-un ritm care-ţi dădea ameţeli.

— Întotdeauna-i aşa, murmură Anna Brozek urmărindu-i privirea. Trebuie să existe una care să dea semnalul. Altfel totul lâncezeşte şi lumea se enervează…

Exhibiţionismul roşcatei era limita a ceea ce se tolera în salon. Cu excepţia, bineînţeles, a fetelor goale în patru labe, care ţineau platourile cu consumaţiile, pe şale. În seara aceasta nu erau decât două. O brunetă slabă şi o blondă, toată numai ţâţe şi buci, ai cărei cercei enormi, dat fiind poziţia ei, atârnau până la pământ. Restul, lucrurile serioase, se petreceau dincolo. În sala de biliard, de exemplu. Sau în „confesional”. Astfel era numită o mică încăpere, în care, perechile care nu voiau să fie deranjate, se încuiau cu cheia. Numai că, unul dintre pereţii camerei era făcut din lemn, în formă de loc de spovedanie şi prin el te puteai uita în interior, fără să deranjezi pe nimenea…

Tânăra roşcată continua să danseze singură. Se adăugă un element nou. Vârful mânii sale drepte intrase în contact cu tufa de un roşu violent a pubisului său şi, arătătorul cu unghia roşu-carmin, căuta pe pipăite ridicătura pubisului. Brusc, una dintre perechile de pe banchetă începu să se mângâie.

— Vreţi să beţi ceva? murmură doamna Brozek.

Ouporova dădu din mână.

— Nu chiar imediat, suflă el.

Ea-şi întinse faţa slăbuţă spre el.

— Nu vreţi să aranjaţi formalităţile cu Slim? Aţi câştiga timp…

Slim era barmanul în negru şi alb. Figura lui descărnată era tot în negru şi alb, aşa era de palid, cu sprâncenele şi părul foarte negre.

Cât despre „formalităţi”, acestea constau în a da cartea lui de credit şi a semna fişa pe care era trecută suma care urma să fie debitată, din contul lui: cinci sute cincizeci şi nouă de franci. Suplimentele, dacă existau, se reglau la sfârşit, la ieşire.

— Mă duc, mormăi Frantisek, îndreptându-se spre Slim.

Doamna Brozek se răsuci pe tocurile ei ascuţite.

— Mă duc să văd dacă ea este gata, şopti ea.

*

* *

Făcuse de zeci de ori acest traseu, l-ar fi putut face şi cu ochii închişi. Dar prefera să-şi ţină ochii deschişi şi s-o urmeze pe Tereza, care mergea înaintea lui, cu fesele ei de copil, mulate într-un şort atât de strâmt, că te întrebai dacă n-o să se rupă, şortul sau fesele, pe care îţi venea să le mănânci şi te rugai cerului ca fesele să iasă victorioase din această bătălie şi să sfâşie ţesătura fragilă a şortului.

Frantisek o urma ca un automat. Trebuia să traversezi mai întâi tot etajul întâi. Vasta sală de biliard era scăldată într-o lumină de acvarium şi o fată, alungită pe jumătate pe covorul verde al mesei, se lăsa penetrată cu bătăi ritmice din şale, de către un tip, care-şi păstrase vesta şi cravata, dar restul hainelor şi le lăsase să cadă pe jos, înfăşurate în jurul picioarelor.

Apoi, alte camere. Aceea unde se deschidea poarta „confesionalului”. Pe urmă, încă alte camere. În fine, se aflară la capătul culoarului. Nici o uşă. Nici o ieşire. Numai un perete acoperit de o tapiţerie, de care atârna o ţintă, ca să tragi cu arcul. Câteva săgeţi erau înfipte acolo. Altele erau puse alături, pe o măsuţă. Ca de fiecare dată, Tereza luă una. Trebuia să ocheşti bine, din prima lovitură, în centrul ţintei. Ea făcu să-i salte săgeata în mână, cu vârful ei ascuţit şi penajul multicolor. Era antrenată pentru asta. Nu-şi rata niciodată lovitura.

Săgeata vibra.

Vârful se înfipse drept în mijlocul ţintei.

Şi peretele cel acoperit cu tapiţerie alunecă, rotindu-se, în timp ce un aer mucegăit le veni în faţă.

— Vino, îi şopti Tereza, cu un zâmbet larg.

Îl luă de mână, ca de fiecare dată când ei se pregătea să traverseze celălalt apartament, cu pereţii coşcoviţi. Patru încăperi una după alta, de o goliciune totală. Tapetul atârna smuls. Bucăţi de tencuială căzuseră din tavan pe parchetul stricat. Nu era doar o altă lume, era chiar şi un alt timp, ca o sărăcie îmbătrânită cu un secol. Tereza îi spusese odată, că îi era frică atunci când trecea pe aici singură…

În capătul încăperilor, exista un dulap încastrat, al cărui fund era trucat. Era destul să apeşi cu vârful degetelor două ridicături, aproape imperceptibile, în colţul stâng, ca peretele să se rotească.

Intrai în domeniul tainic al „fetelor doamnei Brozek”. Două

camere minuscule, unde patul ocupa, bineînţeles, cea mai mare parte a spaţiului. Erau de asemenea, un frigider, un televizor şi un magnetoscop şi desigur o colecţie de casete alese pe sprânceană. Genul video intim foarte fierbinte. Numai titlurile şi erau deja un întreg program. „Epilaţie sentimentală!”, „Anus Dei”, „Vaginul magicienelor” sau „Trei pubisuri de potolit”… Adevărată artă… Pereţii fiecărei „celule” erau insonorizaţi, acoperiţi cu un material poros ca în studiourile de înregistrare. Ferestrele aveau geamuri duble, care ar fi rezistat gloanţelor de calibru mare şi de afară nu pătrundea nici un zgomot. Şi nici un ţipăt din interior, nu răzbătea afară.

Camera în care Tereza se închise cu Frantisek era acoperită cu creton roz, peste materialul insonorizant. Cuvertura patului era şi ea roz.

— Vino, murmură Tereza cu o voce răguşită. Aşează-te, destinde-te, vreau să te simţi bine… să fii fericit în seara asta. Chiar foarte fericit…

În fundul camerei era un mic cabinet de toaletă. Când reveni, era complet goală.

Frantisek simţi cum îl cuprinde un nou val de căldură. O dată în plus îşi spuse că viaţa este nedreaptă, că nu putea s-o aibă pe fata aceasta decât o dată pe lună, când el ar fi vrut-o în fiecare zi, s-o pipăie, s-o mângâie, să se urce pe ea, să intre în ea şi să uite totul…

Ei întinse mâinile spre şoldurile ei înguste. În mijloc, buclişoarele pubisului ei străluceau ca un talaş auriu.

— Aşteaptă, îi suflă ea. Nu fi nerăbdător. Avem tot timpul. Doar mă cunoşti… Ştii că-mi place să-ţi arăt tot ceea ce ştiu.

El zâmbi. O cunoştea şi ştia că este genială. Era dresată minunat de către doamna Brozek. De exemplu, ceea ce voia să-l facă acuma, nu mai văzuse nicăieri. Era extraordinar. Tereza tocmai îşi aprindea o ţigară. Un Chesterfield. Trase două fumuri şi i-o întinse lui Frantisek.

— Ţine-o un pic, vrei?

Ei o privi lungindu-se pe mochetă, respirând profund ca şi cum ar fi intrat în transă şi pe urmă, ridicându-şi încet picioarele în aer, îndoindu-le deasupra sânilor minusculi, cu fesele ridicate foarte sus, oferind o privelişte interesantă a fructului roz, cu buzele sale intime umflate ca şi a puţului de culoare maro închis ce-i traversa bucile. Nu-şi ţinea pe podea decât omoplaţii şi antebraţele.

Ea întinse mâna.

— Dă-mi ţigara.

Frantisek avu impresia că privirea i se înceţoşează. Era a doua oară când Tereza îi oferea această demonstraţie. Unul dintre talentele sale cele mai „înnebunitoare”; încet ca întotdeauna, introduse capătul cu filtru al ţigării în gaura sexului ei şi acum „fuma” cu gura sa secretă.

— Îţi place? şopti ea cu ceafa îndoită şi genunchii ce-i ajunseseră în dreptul bărbiei.

Frantisek încercă să-şi alunge ţiuitul din urechi.

— Eşti campioană, lăsă el să-i scape. Dar am chef de tine, acum! Vino!

Ea se debarasă de ţigară şi se alungi încetişor.

— Eşti cam grăbit, murmură ea.

El surâse cu greutate.

— Te vreau, înţelegi?

Ea se sculă ondulându-se din toate părţile.

— Ai dreptate, făcu ea. Voiam să-ţi ofer în această seară marele spectacol. Toate talentele mele. Tot repertoriul.

Se azvârli peste el, de-a lungul patului.

— Vreau să-ţi las o amintire nemaipomenită. Ca să nu mă uiţi niciodată. Niciodată.

El protestă.

— Amintire? De ce amintire? O să ne mai vedem, îţi jur! Şi nu numai o singură dată!

Ea clătină din cap.

— Cine ştie ce-o să aducă ziua de mâine…

Frantisek o privi. Ea era lungită deasupra lui şi simţea lângă pântec masa caldă a sexului lui, care se umfla şi se întărea.

— Ce ai în seara asta? o întrebă el. Ai o nelinişte în suflet? Nostalgia după ţara natală? Nu te-am văzut aşa niciodată!

Ea-şi flutură genele. Prin priviri îi trecu un nor întunecat şi ciudat.

— Nu-i nimic, spuse ea în final, cu mişcarea ei obişnuită din umărul drept. Pentru că tu o vrei, o să ne regulăm… Îşi puse buzele pe gâtul lui… Dar eu o să preiau conducerea operaţiilor. Aşa am chef. N-o să-mi poţi refuza acest lucru.

*

* *

Încă o dată, pentru Frantisek Ouporova, vechiul copoi din Praga, care nu se descurcase deloc rău cu partizanii liberalizării, cei ai lui Dubcek, mai ales când partizanii în chestiune fuseseră femei, încerca acea senzaţie extraordinară, de neuitat. Cu cât se

întărea şi se umfla, cu atât pântecul Terezei, în care intra milimetru cu milimetru, părea să se strângă.

— Nu mişca, spuse ea. Mă urc eu pe tine. Nu mişca.

Încălecându-l, se aşeză uşor pe vine, înfigându-se cu mişcări încete. Deja prepuţul dispăruse între muşchii ei roşii şi umflaţi. Puţin câte puţin, urmă şi restul, în timp ce muşchii interni ai pântecului ei se strângeau de parcă ar fi vrut să-l gâtuie. Înainta cu zvâcnituri încete, afundându-se între coapse, în timp ce gura ei secretă părea înzestrată cu mişcări autonome, minunate pulsaţii elastice.

— Te simţi bine? îl întrebă ea.

— N-ai idee, suspină el.

— Chiar bine? insistă ea.

El nu răspunse. Era complet căzut pe spate, cu ochii închişi. Ea îşi spuse că era mai bine aşa, că o să fie mai uşor. Din spatele lui ea luă o pernă roz, în ton cu restul decorului. Nu avea poftă să-i vadă în momentul când se va înfige în el până în fundul vaginului său. N-avea chef nici să-l audă.

Până atunci, stătuse deasupra lui, uşor ridicată în genunchi.

Se lăsă să cadă dintr-odată, brutal, apăsând cu toată greutatea ei pe pernă şi ei începu să zvâcnească, aşa cum prevăzuse ea.

Cu o lovitură puternică, ea se înfundă şi mai adânc. Simţi în fundul pântecului, ceva care se rupea, se desfăcea în doua. Ceva care nu-i aparţinea. Ceva care era nici mai mult nici mai puţin decât virilitatea fostului poliţai Pragăi.

Spre marea ei surpriză zvâcnirile vechiului securist ceh încetară foarte repede. De fapt, el nici nu încercase să se lupte. Poate că durerea atroce a sexului sau tăiat în două părţi egale pe lungime, îl absorbise prea mult ca să se mai gândească să scape. Bătu aerul cu braţele pentru câteva clipe, în timp ce prin perna de fulgi răzbăteau sunete înfundate. Mai avură loc câteva tresăriri nervoase. Tereza hotăra să numere până la trei sute înainte de a-şi slăbi strângerea. Singurul lucru care o plictisea, era şuvoiul roşu care se scurgea din ea, printre picioare, şi murdărea patul. Nu se gândise la asta adineauri, când doamna Brozek îi explicase derularea operaţiunilor...

Când smulse perna, în mijlocul cearşafurilor nu mai era decât un cadavru. O faţă crispată şi lividă, cu ochii ieşiţi din orbite. Cu o smucitură din şale, se desprinse de victimă.

Mai jos, era şi mai îngrozitor. Un adevărat măcel. Membrul lui Frantisek Ouporova, tăiat practic în două până la rădăcini, nu

mai era decât o baltă de sânge spumos, care curgea în valuri, golindu-i corpul.

— Dezgustător, şuieră Tereza. Respingător.

Fu singurul discurs funebru de care avu parte fostul copoi de la STB, reciclat în Franţa în emisiunile destinate pentru Europa de est, şi care avusese ghinionul să se amorezeze nebuneşte de o frumuseţe de douăzeci de ani şi care părea de paisprezece.

Ea nu se simţea vinovată cu nimic. Ascultase. Asta era totul. Făcuse ceea ce îi ceruse doamna Brozek. Nimic altceva. Patroana de la *Vltava* urma să fie foarte mulţumită.

Poate că, din cauza asta, ea o să-i dăruiască un costum de baie în plus!

Năvăli spre baie pentru a se spăla şi-şi aminti la timp ceea ce îi recomandase Anna. Mai întâi, să scoată cu grijă obiectul ce se afla în adâncul pântecului său.

Cu picioarele îndoite, fesele un pic depărtate, se pipăi cu grijă, şi scoase în cele din urmă un obiect care, după ce fusese spălat cu grijă, fu depus pe etajera din sticlă de deasupra chiuvetei.

Nu semăna a nimic. Era un soi de bilă mare din fildeş, inofensivă. Netedă la pipăit, cu pereţi subţiri ca hârtia de ţigară, era plăcută la mângâiat.

Dar diametrul interior era ocupat de o lamă de ras nouă şi ascuţită. Bila de fildeş era goală şi în fundul, ei se putea vedea lama.

Pentru a-şi duce la îndeplinire răzbunarea sa îngrozitoare, doamna Brozek n-o alesese pe Tereza la întâmplare. Tânăra fată avea un talent deosebit care-i adusese elogii din partea clienţilor *Vltavei.* Erau greu de uitat, chiar dacă făceai amor doar o dată, contracţiile nemaipomenite cu care era înzestrat pântecul ei. Dacă voia, te frământa treptat, din vârf şi până la baza penisului, aproape ştiinţific, făcându-te să „mărturiseşti” tot ceea ce ea voia. Până la ultima picătură.

Anna Brozek îi explicase bine Terezei cum să procedeze. Ele făcuseră chiar o încercare, la începutul serii, când Anna se echipase cu un sex artificial enorm, din cauciuc, pe care-l scosese tăiat în două din burta Terezei. Probă concludentă.

Prin contracţiile progresive ale muşchilor săi interni, Tereza îşi înfipsese bila de fildeş în fundul pântecului, aşteptând acolo momentul întâlnirii cu membrul bărbătesc pentru a-l tăia în două.

Totul decursese aşa cum fusese prevăzut.

Frantisek Ouporova era mort. În plină fericire, Aproape fără să-şi dea seama. Ca acei americani de altădată, care în Vietnam se

agăţau de câte o prostituată, ca mai apoi să se trezească cu un fel de fâşii între picioare, prin care sângele îi părăsea rapid. Aceasta fusese pe vremuri frica tuturor yankeilor… aceste curve cu pântec capcană, care luptau în felul lor pentru Vietnam, îmbinând utilul cu plăcutul, pentru a demoraliza adversarul. De altfel, o tradiţie locală. Tărăncile vietnameze ale secolelor trecute luaseră obiceiul de a rezista în acest mod invadatorilor care le fugăreau prin aşezări pentru a le viola. Te aperi cum poţi atunci când n-ai arme.

Cu degetele sale cu unghii lungi, ca acelea ale unei sălbăticiuni, Tereza mângâie gânditoare semi-sfera de fildeş, care ascundea în ea lama ucigaşă. Doamna Brozek îi spusese cum se numeşte în vietnameză. *Congaï.* Doamna Brozek avusese un amant, ofiţer în armata franceză, vechi luptător în Indochina… Faptul era de notorietate publică la *Vltava.* El o ajutase mult la deschiderea restaurantului şi clubului, aducându-i numai lume bună. Precis, el îl vorbise despre *congaï.* Şi ea-şi adusese aminte la momentul potrivit. Atunci când Ouporova se ivise din trecut şi apăruse în viaţa ei.

Tereza se apropie de oglindă şi se privi, găsindu-se că are ochii prea încercănaţi. După emoţii ca acestea, avea nevoie de somn. Pe puţin douăsprezece ore. Îi plăcea la nebunie să se scufunde în neant, ca apoi să reapară mai proaspătă şi mai atrăgătoare ca oricând. Mai frumoasă ca niciodată. În noaptea asta, va dormi buştean, simţea.

Ar fi putut să se culce chiar lângă masa de carne însângerată şi să adoarmă fără nici un fel de probleme. Era în stare şi o ştia. Nu-i păsa absolut deloc de ceea ce se întâmplase în noaptea asta. Nu era treaba ei, era a doamnei Brozek. Ea, ea nu făcuse decât să execute ordinele binefăcătoarei sale. Fără să pună întrebări. Ca o adevărată asasină de profesie.

CAPITOLUL IV

Era o fată foarte tânără, cu fustă lungă şi neagră, care-i atârna până la glezne, cu un maieu Suzuki, la baza gâtului, dar foarte decoltat la mâneci. Era destul ca să respire sau să stea în profil, ca să zăreşti sânii ei grei, cu sfârcurile uşor întărite, extrem de brune. Părul ei lung, şaten-arămiu, flutura în vântul dimineţii. Ora şase şi treizeci de minute – oficial, la această oră soarele răsărise de cel puţin două ore. Totuşi, pe cer mai erau încă uşoare umbre albăstrui, amintiri ale nopţii care trecuse. Un mic nor, pierdut pe cerul azuriu, nu însemna mare lucru. Ziua, încă o dată în plus, urma să fie caniculară.

Fata purta un soi de încălţăminte neagră, şi, pe trotuar, cu picioarele desfăcute, cu un zâmbet larg pe buze, bloca trecerea.

— Te aşteptam, frate, murmură ea. Pe tine te aşteptam, da!

Bărbatul căruia îi blocase trecerea se apropie şi se opri complet. Era un splendid atlet brun, îmbrăcat în lucruri de bumbac roşu, cu adidaşi albi cu dungi albastre în picioare. În părul lui foarte creţ se vedeau ici-colo câteva fire albe, dar ăsta nu era un indiciu după care să-i dai vârsta. Umeri ca ai lui Robert Mitchum şi o faţă de Alain Delon, reuşeau să-i împiedice să treacă neobservat, oriunde s-ar fi dus. Se mai putea observa o cuşcă toracică, mai neobosită decât un plămân artificial şi o musculatură super-antrenată la judo. Se apropiase cu paşi razanţi, braţele la nouăzeci de grade faţă de tors, care era un pic aplecat în faţă. Acum, la zece centimetri de fată, continua să bată pasul pe loc, pentru a nu-şi pierde ritmul şi o examina pe aceasta cu mare atenţie. Avea ochii foarte negri, gen laser şi fata se simţi străpunsă de această privire. Dar, ciudat, privirea n-avea nimic neplăcut.

— Aţi putea să repetaţi, vă rog? întrebă el.

Foarte sus, deja, soarele trimitea cantităţi imense de lumină asupra geamurilor turnului Montparnasse şi geamurile în chestiune reflectau această lumină, ca tot atâtea pumnale strălucitoare.

Pe trotuarul bulevardului Edgar Quinet, care trecea pe lângă cimitir, nu era ţipenie, în afară de cei doi. Nimic în afară de maşinile parcate, cu geamurile puţin aburite din cauza nopţii. Şi cât vezi cu ochii, magazinele cu afişele fatidice ale lunii august, anunţând închiderea anuală „ca urmare a aplicării legii

concediilor plătite”. Şi AŞA MAI DEPARTE! Paris, 3 august. Un aer de oraş părăsit. Fără aglomeraţia de automobile… doar maşini de la domeniul public, găurind peste tot. Cozi interminabile la magazinele rămase deschise.

Fata îşi ridică braţele pentru a-şi împleti, maşinal, o coadă din părul ei de culoare închisă.

— Pe tine, frate, repetă ea. Pe tine te aşteptam.

El dădu din cap. Nu era surd. Lumea era plină de nebune şi nu toate plecaseră pe Coastă de Azur. Mai rămăseseră destule şi la Paris şi trebuise ca ei să dea peste o mostră tipică. Necunoscuta era încântătoare, dar avea ceva ciudat în ochii ei verzi. O fixitate stranie, o privire înceţoşată, vagă. Absentă.

— Ne cunoaştem? întrebă el amabil.

Fata zâmbi. Avea strungăreaţă.

— Suntem fraţi ai aceleiaşi lumini, făcu ea cu un aer convins. Te-am recunoscut imediat…

— Ce? întrebă el.

— Tu cauţi dragostea. Nu era proastă, gândi el. Dar depinde ce fel de dragoste… Cauţi dragostea şi lumina, reluă fata, pătrunsă.

El ridică din umeri.

— Întotdeauna cauţi ceva de genul ăsta? râse el, fără a se aventura prea mult.

Ea zâmbi şi mai tare, descoperindu-şi din nou dinţii ei drăgălaşi.

— Dar dacă nu cunoşti *Colea,* este cam greu, nu?

Ea-şi ridica încă o dată braţele ca să-şi aranjeze părul. La subţiori avea două tufe de păr bogat arămiu. Atletul cu înfăţişare de campion olimpic simţi cum i se urcă temperatura cu zece grade.

— Tu cunoşti *Calea?* o întrebă el, încercând să nu zâmbească.

Ea scotoci în sacoşa ei, un fel de geantă din piele, uzată, de unde scoase un soi de prospecte imprimate. N-aveai decât să citeşti anteturile prospectelor, ca să-ţi dai seama imediat de unde vine. De la o oarecare „Fraternitate spirituală universală a Dumnezeului dragostei”. Guru acestui FSUDD, în fotografie, în centrul paginii, aproba un surâs radios, pierdut într-o hartă de zece kilometri.

— Asta-i *Calea?* întrebă el.

— *Calea* este pretutindeni, murmură ea. În dimineaţa aceasta, pentru tine, *Calea* trece prin mine… Mâinile ei începură să coboare încet. Îi mângâiară şoldurile şi începură să alunece,

unindu-se treptat peste pântecele lui… Ai vreo preferinţă? întrebă ea lipindu-se le el, în timp ce degetele începuseră să-l maseze în locul unde un bărbat normal, începe să-şi schimbe dimensiunile, funcţie de împrejurări.

— Ca să fac ce? suflă el.

— Ca să găsim împreună *Calea* şi lumina, murmură fata.

El se aplecă spre ea, O curvă mistică. Era prima dată când întâlnea una. Trase cu coada ochiului în dreapta şi stânga bulevardului Edgar Quinet. Un muncitor matinal, îmbufnat că trebuise să rămână la Paris, în luna august se ţâra spre metrou.

— Să plecăm de aici, şopti el.

Maşina lui, un Golf GTI gri, era parcată chiar în faţa unei prăvălii de pompe funebre. Unul din puţinele magazine care nu purta afişul „închidere anuală”. Pentru moarte, nu se inventase deocamdată, concediul plătit, nici cea de a cincea săptămână.

Nostim mod de a căuta „Calea şi Lumina!” De abia aşezată pe bancheta din piele a maşinii, fata, sprijinită de spătarul scaunului îşi ridicase fusta cea neagră şi acum, cu mâna sub ţesătura spumoasă, îşi scotea slipul minuscul, o chestie specială prinsă cu două capse: era suficient să apeşi pe ele şi bucăţica de material rămânea între picioare, descoperind un tufiş bogat, un smoc des şi buclat, în relief, la baza pântecului.

— Mă cheamă Greta, făcu ea. O să vezi cât sunt de dulce. La început o să te sug şi după aceea poţi să-mi faci tot ce vrei. Sunt bună de luat prin toate părţile, dar dacă tu vrei să mi-o bagi în cur, aş fi încântată, foarte… Hotărât că erau mai multe drumuri pentru a ajunge la Lumină… Paraşuta îşi ridică faţa… După aia, o să-mi dai ce poţi… sau ce vrei… Nu pentru mine, ci pentru *Fraternitate.* Pentru ca toată omenirea să-l descopere pe Dumnezeul iubirii… Privirea îi căzu brusc pe tabloul de bord al Golfului… Ia te uită, ai telefon? Înseamnă că eşti bogat?

Omul în costum de sport roşu scutură din cap.

— Nu, murmură el. Este o maşină de serviciu… Tuşi… Sunt poliţist.

*

* *

Boris Corentin, inspector divizionar al Brigăzii Mondene[1], n-avea degeaba cincisprezece ani de meserie. La „Afaceri recomandate”, secţia de elită a Brigăzii Mondene, secţie cu super-riscuri, lovituri mascate şi scandaluri confidenţiale, pe care

[1] Vechiul nume al Brigăzii de stupefiante şi proxenetism.

trebuia să le cercetezi cu cea mai mare discreţie, el văzuse destule, ca să nu se mai mire de nimic. Se gândea să-şi reamintească de toate astea, atunci când va ieşi la pensie, cât mai târziu posibil, stabilindu-se probabil în Bretagne, pe coasta Audierne, din faţa oceanului dezlănţuit, în apropierea căruia se născuse. Cincisprezece ani de studiat dosare încâlcite, de mers pe piste însângerate, de urmărit grandomani ai sexului şi ai crimei, incitatori la tot felul de perversităţi, combinaţii ale plăcerilor şi suferinţei. Cincisprezece ani de bătut Parisul şi împrejurimile. Şi uneori, să mergi să-ţi urmăreşti vânatul, de partea cealaltă a lumii, în Japonia sau Bulgaria, Abidjan sau San Francisca. Se apropia acum de patruzeci de ani şi începea să fie suficient de cunoscut, ca oamenii să se întoarcă după el, pe stradă, întrebându-se unde l-au mai văzut. Un copoi frumos ca un star de cinema şi care măsoară un metru optzeci şi cinci, nu se uită atât de uşor, mai ales când l-ai văzut o dată sau de două ori la televizor, la „Informaţiile” de la ora 20. Comentând în cincisprezece secunde deznodământul uneia sau alteia dintre afacerile care ţinuseră opinia publică cu răsuflarea tăiată, vreme de mai multe săptămâni. Nu-şi făcuse niciodată un titlu de glorie. Nu el căutase lumina reflectoarelor. Ei îl obligaseră şi se aruncaseră asupra persoanei sale, fără a-i cere părerea.

Chiar când crezi că ştii totul, mai sunt încă multe de descoperit. Asta îşi spunea Boris Corentin în acea dimineaţă, în timp ce fata de lângă el, devenită brusc mută, îşi închidea slipul cu capse pe şolduri. Ea nu mai zâmbea. Se părea că regretă enorm faptul că în căutările ei, ale *Căii şi Luminii,* dăduse peste el. „Dumnezeul dragostei” îi jucase o festă urâtă şi ea îi purta ranchiună.

Boris Corentin bătu cu degetele în volan. Obosise brusc. Noaptea trecută fusese albă… stătuse de planton în arondismentul XVII, sub ferestrele unui hotel, la marginea parcului Monceau, care se încăpăţânase să rămână gol. Firul primit de la un informator, care îi livrase această poveste, a unor fetiţe şi a unor domni în vârstă, sperând să obţină o reducere a pedepsei şi care nu lăsase să transpire nimic.

Suspină şi o privi pe fata cea brunetă de pe banchetă. O boarfă mistică! Nu mai văzuse una ca asta… Ce să mai spui că, din conştiinţă profesională, fusese obligat s-o oprească tocmai când ea era pe calea cea bună!

— Nu mai fă mutra asta, murmură el. Te duc cu mine, dar nu-i o tragedie… o mângâie pe păr… Bine, o să ciripeşti, ne-am

înţeles! Dar dacă îmi promiţi că o să-mi spui toate detaliile combinaţiei, o să fii liberă peste două ore.

Ea se întoarse către el.

— Ce combinaţie?

— Povestea asta a ta cu „Fraternitatea spirituală” sau cam aşa ceva. Nu tu mă interesezi. Cel care organizează toată chestia asta, Guru ăsta al tău…

Ea se cambra.

— Nu este guru al meu! îi zvârli ea. Este reprezentantul Dumnezeului dragostei pe pământ.

Boris surâse întorcând cheia de contact.

— Dacă vrei… Asta nu-l împiedică să vă trimită să tociţi asfaltul ca să-i băgaţi bani în casierie. Cum numeşti tu asta?

Maşina Golf era pe cale de a porni.

— „Swami Natkormano” spune că noi suntem ca nişte pescari care-şi aruncă năvodul în apele dragostei…

Boris Corentin băgă în viteza a doua. Turnul Montparnasse, sticlind în soare, făcea cercuri aurii pe cerul albastru.

— Vezi tu? murmură el blând, tocmai asta îţi cer să-mi explici în amănunţime şi după aceea, îţi jur că o să te las liberă.

Nu-i mai preciză urmarea. Când ea îi va povesti totul, va fi liberă, dar probabil „Fraternitatea” se va fi volatilizat, dat fiind faptul că ar fi existat destule elemente ca să-l bage la răcoare pe Swami Natkormano, care era Swami, aşa cum Boris era vaietul papei.

CAPITOLUL V

Treptele scorii Gerflex, Conducând-o la etajul doi de la Quai des Orfèvres, Boris Corentin trebui să facă un efort eroic asupra lui, pentru a nu privi prea mult superbul posterior care-l preceda. O pereche de fese care trebuie să fi fost monumentale sub ţesătura foarte fină a fustei negre care se mula la fiecare pas.

Hotărât lucru, era dimineaţa tuturor descoperirilor. Chiar adineauri în maşină, pe bulevardul Edgar Quinet, trebuise să-şi reamintească de mai multe ori că era poliţist, ca să oprească acţiunile Gretei, mica paraşută de la „Afacerilor recomandate” unde Robert şi Tardet se hlizeau deja pe deasupra dosarelor lor.

— Ah, dumneata eşti, Boris? Pici bine! îi azvârli Tardet, ridicându-şi faţa slabă şi veşnic galbenă.

Enormului Robert începură să-i sticlească ochii, cercetând silueta fetei celei înalte, cu maieul foarte decoltat la umeri.

— Slabă! şuieră el. Acum le aduci la birou? Ştii că nu este de prea bun gust?

Boris dădu din mână. Tocmai îşi punea geanta de piele neagră pe biroul său. Înăuntru era ţinuta sa de oraş. Bluza de pânză, jeanşi şi cămaşă albastră Lacoste. Când făcea un pic de jogging matinal, înainte de a ajunge la Quai, în general, se aranja să se schimbe în maşină. Numai că de data aceasta, avusese o pasageră şi n-avusese chef să facă demonstraţii vestimentare care să-i amintească pentru ce îl acostase ea adineauri. Nu trebuia să te joci cu focul.

— N-ai vrea să te laşi păgubaş? îi azvârli el. Închipuie-ţi că domnişoara este aici ca să răspundă la câteva întrebări. Glumele tale răsuflate păstrează-le pentru altă dată, OK?

Tardet îşi ridică nasul dintre dosare.

— Nu m-ai auzit, Boris? întrebă el. Te caută Baba[2]. Inspectorul Aime Brichot este deja în biroul lui.

Robert culese câteva firimituri de corn, ce-i căzuseră pe birou. Încă mai avea o bucată între degetele mâinii drepte, gata să o înmoaie în cafeaua de dimineaţă.

— După părerea mea, se-ngroaşă gluma, adăugă el.

— Da? îl întrebă Corentin. De ce?

— Pentru că s-ar părea că-i o afacere mare. Şi că Meme, care

[2] Porecla comisarului divizionar Charlie Badolini.

trebuia să plece peste trei zile să se întâlnească cu Jeannette şi copiii, la La Baube, are impresia că, încă o dată, o să-l tragă de fundul pantalonilor! Bref, nu se mai vede plecat.

Boris îşi frecă vârful nasului.

— Începe ca pe vremea afacerii Ferret, s-ar zice, murmură el.

— Numai că acuma nu mai este vorba de o roşcată în mijlocul unei vile înconjurată de pini şi cu piscină. Este vorba de Paris. Paris, de data aceasta, după ceea ce am auzit că se spune. Îţi dai seama cum apreciază Meme…

Boris suspină.

— Bine, mă schimb şi mă duc. Robert? Vrei s-o iei în primire pe domnişoara?

Robert cel enorm ţâşni de pe scaunul lui.

— Şi încă cum! mugi el.

Boris ridică din umeri.

— Calmează-te, îi recomandă el. O să te mulţumeşti s-o interoghezi ca lumea, va fi suficient.

— Şi s-o interoghez despre ce? întrebă Robert.

— Vino cu mine, făcu Boris. O să-ţi explic totul, în timp ce o să mă schimb.

*

* *

Trecut prin uşa dublă a marelui birou mobilat în stil Empire, al lui Charlie Badolini, şeful Brigăzii Mondene, Boris Corentin rămase o clipă în prag, pentru a examina ceafa de găină fără pene a lui Aime Brichot, coechipierul lui de cincisprezece ani şi singurul, adevăratul şi cel mai bun prieten al lui. „Tu, scumpul meu, gândi el înaintând în încăpere, turbezi, fumezi şi nu-ţi convine deloc, dar ce-a fost mai greu a trecut. Te gândeşti deja cum s-o anunţi pe Jeannette la telefon…”

Şeful Brigăzii Mondene îşi aranjă maşinal cele două şuviţe lipite de craniu, indicându-i lui Boris un fotoliu, cu braţele în formă de gheare de leu, lângă cel al lui Aime.

— Ai picat bine, mormăi Badolini. Tocmai îi împrospătez memoria inspectorului Brichot…

Cu vârful unghiei, desfăcu un pachet de Celtique şi scoase o ţigară, pe care o duse la buze şi o aprinse cu aviditatea unuia care ţinuse post negru vreme de patruzeci şi opt de ore.

— Corentin, reluă el, îţi aduci aminte de circumstanţele morţii lui Lesterfield-Blainville, acum trei ani?

Boris se aşeză picior peste picior.

— Diplomatul Lesterfield-Blainville? Cred că Brigada Criminală

s-a ocupat de afacere.

Badolini trase cu sete din ţigară, consumând aproape cinci centimetri din Celtique-ul său.

— Exact… scoase un sunet de nemulţumire… Ca de obicei, la Brigada Criminală, n-au făcut nimic. Cazul s-a clasat… îngerul negru al reglării conturilor interprofesionale şi al proverbialului război din sânul poliţiei traversă încăperea înviorat şi gata de noi aventuri… Şi moartea lui Frédéric Schönberg, acum doi ani?

— Bancherul?

— Exact… şeful Brigăzii Mondene se sufoca de râs… Tot cei de la „Criminală” s-au ocupat. Şi au obţinut aceleaşi rezultate ca în cazul Lesterfield-Blainville! Sunt formidabili ăştia de la „Criminală”! Îşi stinse ţigara în mijlocul cimitirului de chiştoace din scrumiera ce se afla în faţa lui… Constat cu plăcere, Corentin, că memoria ta este în continuare strălucită, aprecie el. Dar dă-mi voie să te mai întreb ceva. Îţi aduci aminte de împrejurările exacte ale morţii lor?

Boris se gândi o clipă.

— Foarte bine, domnule Divizionar. La fel de bine pe cât fuseseră de îngrozitoare, aceste împrejurări. Dacă-mi aduc bine aminte, aveau amândoi sexul tăiat în două, aşa este?

— În sensul lungimii, opina Badolini care nu mai râdea. O şmecherie oribilă. Au fost găsiţi goliţi complet de sânge…

Boris reflecta.

— Presupun că nu pentru a dezgropa aceste afaceri m-aţi convocat, domnule Divizionar?

Charlie Badolini îşi apropie palmele ude de transpiraţie, una de alta. Nu era decât ora 9 dimineaţa şi Parisul era deja ca o oală pe punctul de a da în clocot…

— Nu, făcu el, deşi… îşi mută fundul pe fotoliu… Nu crezi că dacă mi-am asumat sarcina neplăcută, reluă el, de a-l reţine pe inspectorul Brichot cu riscul de a-i ruina vacanţa, n-o fac pentru un fleac?

Boris îi zvârli o privire lui Aime. Stătea tăcut în fotoliu. Doar urechile lui, uşor înroşite trădau ceva. La fel ca şi mărul lui Adam, care-i urca şi cobora convulsiv nodul de la cravata lui verde praz. Aime Brichot *digera.* Înghiţise totul foarte greu.

— Reiau, tuşi Badolini, împingând pe masă scoarţele unui dosar. Iată raportul comisarului din strada Mail, care şi-a trimis ieri seară poliţiştii la faţa locului.

— Care loc? îl interogă Corentin.

— Un mic apartament din strada Montmartre, răspunse

Badolini. Vecinul de palier care venise să împrumute un tirbuşon, cred c-a făcut o mutră descoperind asta…

„Asta” era una din fotografiile luate de poliţişti şi era tot ceea ce putea fi mai apetisant Un bărbat corpolent, gol pe jumătate, la pământ şi al cărui sex era masacrat îngrozitor. Despicat până la rădăcină, ca altădată cel al diplomatului şi al bancherului: Lesterfield-Blainville şi Schönberg… Boris începu să înţeleagă de ce le vorbise Badolini despre el.

Ridică ochii un pic şocat.

— Când s-a petrecut moartea? întrebă el.

Badolini cercetă raportul de autopsie.

— „Rece, pată verde abdominală, citi el… Ţesuturile celulare distruse… Crima a fost comisă în urmă cu cel puţin patruzeci şi opt de ore…”

Corentin îşi încreţi fruntea.

— Asta ne duce cu gândul la 1 august?

— Exact, murmură Charlie Badolini. Şi, după constatări, avea de asemenea certitudinea că mortul n-a murit la el. A fost adus după ce l-au omorât. Locuinţa lui n-are practic urme de sânge. S-a golit în altă parte…

Corentin îşi suflă nasul discret.

— Se ştie despre cine este vorba?

— Un oarecare Frantisek Ouporova. Exilat în Franţa în 1983. Renunţat la cetăţenie. 52 ani. Lucra la Paris, într-un mic birou de la Radio-France-Internationale, unde şi aţi cehi, emigraţi ca şi ei, fac un buletin de actualităţi destinat foştilor lor compatrioţi, cu, bineînţeles, toate informaţiile care le sunt refuzate cehilor de către mass-media de stat din Fraga…

Se ridică şi făcu câţiva paşi până la fereastră.

— Pentru moment nu se ştie mai mult. De exemplu, nu ştiu încă nimic legat de existenţa victimei în ţara lui de origine… îşi apropie fruntea de geam. Jos, o şalupă putea pe apele noroioase ale Senei… Tot ceea ce ştim este că a murit într-un chip caraghios. Într-un fel caraghios… în orice caz, în aceiaşi mod ca Lesterfield-Blainville şi Schönberg… într-o manieră, să spunem, total barbară…

Boris îşi întoarse bustul.

— Asta ne permite totuşi să afirmăm că este o oarecare legătură între aceste trei cazuri, şefule?

Badolini dădu din umeri.

— Asta ne permite să nu dăm la o parte această ipoteză. Mai ales că nu suntem singurii, închipuiţi-vă, care au făcut aceste

legături.

— Brigada Criminală se ocupă şi ea?

— Nu numai Criminala, Corentin. Am impresia că această moarte îi interesează, în realitate, pe mulţi. La întâmplare, bineînţeles. Dar cum este vorba de un refugiat ceh, încep să se agite şi cei de la Securitatea naţională. Cred că-şi imaginează cine ştie ce afacere de spionai, sau de reglări de conturi între serviciile secrete. La urma urmei, Frantisek Ouporova şi-a petrecut o mare parte din viaţa în spatele Cortinei de fier…

— Dar nu şi Lesterfield-Blainville şi nici Schönberg, ripostă Corentin.

— Corect. Din cauza aceasta contez pe voi ca să-mi găsiţi răspunsul la toate aceste întrebări. Şi cu cât va fi mai repede, cu atât mai bine, vă rog să mă credeţi…

Boris se ridică şi el la rândul lui.

— Scuzaţi-mă, şefule, dar aş vrea să-mi permit încă o întrebare.

Charlie Badolini se depărtă de fereastră.

— Te rog…

— De ce-i cereţi inspectorului Brichot să rămână la Paris? Ar putea foarte bine să mă însoţească la cercetări Robert şi Tardet…

Badolini tresări.

— Nu te gândeşti de ce? zvârli el.

— De ce? murmură Boris.

— Sunt băgaţi până la gât în povestea cu falsele surori medicale.

Boris îşi lăsă capul pe spate.

— Credeam că s-a terminat, îngăimă el.

În realitate, nu se terminase deloc, le explică Badolini. În fiecare zi se descopereau alte ramificaţii ale acestei reţele de nemernici, care, cu ajutorul unor surori ce lucrau într-un spital de copii din zona pariziană, intrau noaptea în serviciul de chirurgie şi abuzau liniştiţi de fetiţe şi băieţi, profitând că aceştia erau sub influenţa anesteziei după o operaţie sau un accident…

— Să nu mai vorbim, murmură Corentin. Nu ştiam.

Cinci minute mai târziu, părăseau biroul şefului Brigăzii Mondene.

Pe culoar, Brichot îl prinse pe Corentin de mânecă.

— Mulţumesc, totuşi, frate, zise el cu o voce joasă.

— Am făcut ce-am putut, murmură el.

În biroul Afacerilor recomandate, Greta, mica boarfă a

„Dumnezeului dragostei” era aşezată la masă, în faţa lui Robert, mai congestionat ca de obicei.

— Ştii, Boris, făcu el, este un mare porc patronul ăsta de la „Fraternitate”! Simt să o să ne distrăm bine când o să-l băgăm la răcoare.

Corentin se căută prin buzunare, după o ţigară.

— Ţi-a spus tot ce ştia?

— Sper, făcu Robert, consultându-şi notiţele.

— Atunci, las-o să se care, zise Corentin fidel promisiunii pe care i-o făcuse fetei.

Aceasta îl învălui cu privirea pe frumosul poliţist atletic pe care avusese proasta inspiraţie să-l agaţe, în această dimineaţă, pe bulevardul Edgar Quinet.

— Mulţumesc, murmură ea.

Boris o luă de umeri.

— Cară-te. Şi bagă-ţi în cap că poţi găsi *Lumina* oriunde, în afară de acolo unde o căutai tu.

Pe urmă se cufundă în dosarul Ouporova, în timp ce Aime Brichot, în faţa lui, forma numărul de telefon, gândindu-se cum va primi Jeannette, la La Baube, vestea proastă a contramandării venirii lui.

CAPITOLUL VI

Prin vizorul pătrat al uşii de comunicaţie dintre bucătărie şi sala restaurantului, Anna Brozek inspecta pentru o clipă baletul perfect sincronizat al chelnerilor cu veste albe, printre mese. Prânz. La *Vltava* era ora de vârf. Sala era plină de consumatori veniţi din cele patru colţuri ale lumii şi care sporovăiau în toate limbile posibile şi imaginabile.

Perfect, gândi ea. Totul este bine. Totul merge ca pe roate.

Ea avusese această idee de geniu, de a-şi instala restaurantul cu nume atât de nostalgic pentru ea, în mijlocul Montmartre-ului. Fiecare vară însemna un cârd de turişti, care se năpusteau asupra cartierului ca un stol de vrăbii turbate, dintr-un film de groază. Avantajul era că aceştia nu se prea uitau la preţuri, din cauza barierelor cauzate de limbă. O cafea devenea, de exemplu, chiar de la începutul lunii iulie, cât o cafea dublă şi poşirca putea fi vândută, bineînţeles, la preţul şampaniei. Totul decurgea excelent. Euforia estivală domnea de ambele părţi ale Baricadei, la consumatori cât şi la producători.

Ea se dădu la o parte, pentru a lăsa să treacă un platou încărcat cu friptură de porc *a* la Boemia, un gulaş şi două sticle cu vin de Moravia. Afacerile mergeau strună, la orizont nu era nici o umbră şi în patruzeci şi opt de ore ea va îmbarca tot personalul, cu destinaţia „Coasta de Azur”. Peste trei zile, va deschide obloanele camerei sale şi va primi albastrul-azuriu în plină faţă, cer şi mare confundate, cu doi sau trei amatori de surfing încercând să salte deasupra valurilor şi un mic iaht la orizont…

Se îndepărtă cu paşi mari, cu mâinile în buzunarele pantalonilor săi din pânză bleu. Singurul lucru care o neliniştea era reacţia Terezei. Nu în seara morţii lui Frantisek Ouporova Nu. Dimpotrivă. În noaptea aceea dormise până a doua zi la prânz. La trezire, lucrurile se complicaseră. De abia trezită, atunci când Anna tocmai intra în camera ei, începuse se tremure. Şi după aceea urmaseră lacrimi. Căzuse peste pat pradă unei veritabile crize nervoase. Ca şi cum, în capul ei de păsărică, crima pe care o comisese avusese nevoie de ore întregi ca să se materializeze în întreaga ei grozăvie. Bineînţeles, se calmase destul de repede. Dar Anna preferase să ia maximum de precauţiuni. Anulase toate întâlnirile pe care Tereza le avea până la plecare. O închisese pe

tânăra fată într-una dintre camerele apartamentului secret. Acela în care n-ajungeai decât traversând apartamentul cel gol şi coşcovit. Chiar lângă camera unde Frantisek, în cealaltă seară, se golise complet de sânge în câteva zvâcnituri. Nu eşti niciodată suficient de prudent. Camera în chestiune avea ferestre groase şi închizătorile de la ferestre sudate. Cât despre uşă, bineînţeles că Anna era aceea care păstra cheia. Peste două zile, ea şi Tereza vor lua avionul. O măsură pe care ea o hotărâse, în urma crizei de nervi a fetei. Celelalte „protejate” ale doamnei Brozek vor coborî la Midi, din tren. Anna o cunoştea pe tânăra ei compatrioată; cum va ajunge pe malul mării, sub soarele Coastei de Azur, va uita cu toată viteza, tot ce se întâmplase aici.

Anna se apropie de unui dintre bucătari, aplecat deasupra mesei.

— Este gata platoul? întrebă ea.

— Iată-l, doamnă.

Doamna Brozek inspectă conţinutul dintr-o privire. Şuncă de Praga, topinkiz (pâine prăjită cu ulei şi frecată cu usturoi, o specialitate cehă delicioasă) şi raţă friptă cu bulete şi cu varză.

— Perfect, spuse ea într-un târziu.

În fundul bucătăriei se afla o uşă care dădea spre un culoar ce se deschidea înspre toaletele rezervate personalului restaurantului.

Pe urmă, o altă uşă, la capătul culoarului, la care doar ea singură avea cheia. O deschise. Încă un culoar: cel al clubului, la care se ajungea în mod normal din exterior, prin uşa cu cod ce dădea spre strada Norvins. Pe urmă scara. Micul salon îmbrăcat în catifea roşie. Celelalte culoare. Celelalte camere. Nimic mai neobişnuit decât un „Club de rendez-vous” în plină zi, când nu sunt clienţi, când locul este curăţat dar în atmosferă pluteşte totuşi un miros de tutun stătut şi devenea altceva, şi anume, parfumuri mai intime, mai „umane”, mai sexuale ca să zicem aşa. Era ambianţa în care doamna Brozek se afla 24 de ore din 24, dar ea nu dădea nici o atenţie. De abia se mira din când în când, în plină zi, să întâlnească la întortocherea unui culoar o fată goală, lucru firesc în timpul nopţii, sau doi sau trei privitori făcându-şi o mică plăcere cu mâna, în timp ce priveau prin „confesional” un cuplu ce se regula liniştit.

Sub nici o formă nu urca, practic niciodată, la etajul întâi, în timpul zilei. Era momentul când fetele care munceau noaptea se odihneau.

Oficial, adică pentru cercetările plictisitoare ale fiscului,

bineînţeles, fetele în chestiune erau angajate ale restaurantului şi declarate drept chelneriţe. Bineînţeles, tot oficial, nu fuseseră autorizate să doarmă acolo. De fapt, nu dormeau acolo, ci în celălalt apartament, acela la care se ajungea doar traversând a locuinţă goală şi degradată şi care se situa cu două imobile mai încolo. Şi tot oficial, apartamentele în chestiune nu-i aparţineau şi ar fi trebuit o percheziţie în toată regula a imobilului unde se afla *Vltava,* ca să se descopere ieşirile secrete ce serveau drept uşi de comunicaţie. Cu doi ani în urmă, un inspector fiscal îşi băgase nasul în afacerile doamnei Brozek şi plecase perfect satisfăcut. Registrele restaurantului erau în perfectă ordine. Cât despre clubul de la primul etaj, era vorba despre un loc de întâlnire al adulţilor de ambele sexe, liberi să se distreze după cum vor. De când Camera corecţională anulase toate hotărârile destinate altui club privat de acelaşi gen, *Cleo,* pentru că un inspector şi o inspectoare se introduseseră acolo fără a avea aprobările comisiilor şi clubul respectiv îşi redeschisese triumfător uşile, trebuia să fii foarte precaut înainte de a ataca localurile unde se făcea amor în colectiv. Sau trebuia să ai motive serioase de genul trafic de arme, droguri şi alte chestii asemănătoare. Tot felul de lucruri pe care, până acum, doamna Brozek le ocolise ca pe ciumă. Fuseseră câteva mici neplăceri, în urmă cu doi-trei ani, dar se rezolvaseră foarte repede şi fără a face valuri. Tentative de şantaj... Un truc pe care nu-l înghiţise încă. De când îşi părăsise ţara de origine, Anna Brozek hotărâse că nu va mai fi victima nimănui. Niciodată. Văzuse prea multe în Cehoslovacia, îi ajungea pentru mai multe existenţe. Acum era hotărâtă să urce treptele în mare viteză. Avea 35 de ani şi pierduse enorm de mult timp. Nu-şi alesese singură acest mod de existenţă. La Praga, ea învăţase fotografiatul. Făcuse, în 1968, chiar reportaje reuşite despre tancurile Pactului de la Varşovia care zdrobiseră rapid speranţele unui întreg popor, ce nu ceruse mare lucru, ci doar un minimum de libertate. Graţie jurnaliştilor occidentali, reuşise să trimită aceste reportaje peste Cortina de fier şi ele fuseseră publicate în Europa. Fusese începutul unui lung şir de necazuri pe care nu le mai putea uita.

Ajunse la capătul culoarului de la etajul întâi. Aici, oficial, era domeniul doamnei Brozek. Apăsă pe vârful unei săgeţi din mijlocul ţintei care decora peretele şi acesta alunecă uşor.

Un iz de mucegai îi veni în faţă. Apartamentul coşcovit, ce servea de trecere dintre cele două universuri, cel public şi cel secret, peste care domnea ea, era îngrozitor de umed. Chiar şi în

perioadele caniculare ca acesta. Mări pasul şi se află în celălalt apartament. Acela în care erau instalate camerele „protejatelor” sale. Şi aici erau aduşi câţiva clienţi, aleşi pe sprânceană, departe de privirile indiscrete.

Ca şi Frantisek Ouporova, în cealaltă seară.

În micuţa cameră tapisată cu mătase albastră, Tereza, goală pe pat, stătea singuratică. Faţa i se lumină când văzu platoul.

— În sfârşit! strigă ea. Dacă ai şti cât mi-e de foame!

Anna Brozek o învălui cu o privire duioasă. Mica mea trăgătoare… gândi ea. Drăgălaşa mea ucigaşă… Fetiţa mea… Era mai tare decât ea. Vederea Terezei o mişcase, de prima dată când o văzuse. Era fata care nu putuse fi ea. Şi puţin mai mult decât atâta. Mult mai mult.

Ea se aşeză pe pat. Tereza începu să atace platoul.

— Ai dormit bine? murmură ea.

Tânăra fată blondă îşi ridică ochii foarte miraţi.

— Sigur că da! De ce crezi că n-aş fi dormit?

Imaginea nevinovăţiei absolute în faţa crimei.

Ceva o furnică pe doamna Brozek în regiunea şalelor. Era irezistibil. Întinse mâna dreaptă spre sfârcurile minuscule ale Terezei, două cireşe, coapte exact cât trebuie. Cu aviditate, îi apucă unul, între două degete. Tereza îşi mişcă fesele.

— Mă gâdili, ţipă ea.

Doamna Brozek se azvârli peste ea, arzând de dorinţă.

Două minute mai târziu, ele se rostogoleau împreună în afara patului, pe mochetă, într-o amestecătură de braţe şi sâni, scuturate de lungi spasme.

CAPITOLUL VII

Scârbit, inspectorul divizionar Boris Corentin se întoarse. În spatele lui, funcţionarul cu bluză albă al Institutului medico-legal din piaţa Mazas, aproape de podul Austerlitz, băga la loc cadavrul în blocul refrigerator, cu gesturi lente şi precaute. Se auzi zgomotul unui cărucior metalic, pe urmă acela al unei brancarde care aluneca pe şinele căruciorului şi în fine, ţiuitul uşii care se închidea. Boris făcu câţiva paşi spre ieşire, cuprins de o dorinţă puternică de a voma, dorinţă pe care şi-o înfrână aprinzându-şi o ţigară atunci când ajunse la aer.

— Nu pot să vă spun nimic în plus, zise funcţionarul, care-l ajunsese din urmă şi care împingea în faţa lui căruciorul funebru, în sfârşit gol... Trebuie că s-a golit de sânge foarte repede. S-ar zice că sexul i-a fost tăiat în două cu o lamă de ras... Funcţionarul îşi frecă nasul, lung, coroiat şi cu puncte negre... Este prima dată când văd aşa ceva, murmură el. Mi-au mai adus tipi castraţi. Dar în sensul lungimii şi în două părţi, practic egale, este o chestie! Vă asigur că este absolut inedit!... Reflectă o clipă, ca tehnicianul care încearcă o enigmă uşor prea întortocheată pentru competenţa sa... Asta a cerut tehnică, adăugă ei. Două părţi egale, vă daţi seama? În sensul lungimii...

Îşi ridică nasul coroiat spre Corentin.

— Vă imaginaţi această treabă, un sex total moale, domnule inspector? Mă rog, vreau să spun, în repaos...

— Îmi imaginez, se strâmbă Corentin, care prefera să nu-şi imagineze nimic.

— Nu văd decât o soluţie, reluă funcţionarul.

— Care?

— Când a fost mutilat, era în erecţie... nu poate fi decât asta. În plin act sexual.

— A fost luat de-a dreptul prin surprindere, remarcă Corentin.

Îi era greu să-şi imagineze scena. Numai şi apropierea lamei ar fi anulat erecţia. Dacă despre erecţie fusese vorba...

— Asta, domnule inspector, nu este de competenţa mea, zâmbi funcţionarul. Eu sunt aici ca să vă transmit concluziile noastre...

— Înţeleg bine, murmură Boris.

Avea din ce în ce mai multă dorinţă de a părăsi sala cea mare, pardosită cu alb. Un miros acru-dulceag, ceva uşor piperat. Însuşi

mirosul morţii, care plutea peste tot, cu toate precauţiile şi refrigeratoarele posibile.

— Îţi mulţumesc, făcu el grăbit. La revedere.

Funcţionarul îi întinse mâna cu un zâmbet larg. Era greu să-l refuzi.

Această mână era complet rece. Glacială.

*

* *

La intersecţia dintre străzile Rambuteau şi Montmartre, maşina Golf trase un pic spre dreapta, pentru a evita o bicicletă şi Boris Corentin ieşi din pasivitatea sa obişnuită de poliţist.

— Eşti prea drăguţă ca să termini cu viaţa! îi strigă el biciclistei, care-şi îndreptă liniştită direcţia cu o zvâcnitură a şalelor, ceea ce îi scoase şi mai mult în evidenţă posteriorul aflat deasupra şeii, mulat într-un şort oranj ce nu ascundea nimic.

Ea-i răspunse cu o bezea, lăsând ghidonul şi cambrându-se şi mai mult.

Numai şi dacă îi priveai scobitura şalelor şi cele două sfere ale feselor, simţeai că poţi să te uiţi aşa la infinit, fără să te plictiseşti. Boris coborî apărătoarea de soare şi atacă Montmartre, cu ochii în oglinda retrovizoare, unde apăruse un autocar al Companiei Cityrama cu două etaje, plin de turişti cu căşti de urechi în spatele geamurilor, Autocarul încetini în împrejurimile lui 138. În căşti, se explica probabil ascultătorilor că aici, în ajunul războiului, pe data de 31 iulie 1914, la „Cofe du Croissant”, fusese omorât Jaures. În vitrina unui bistro se mai putea vedea încă glontele, găsit din întâmplare prin anii treizeci, de către nişte muncitori care efectuau reparaţii în cafenea.

Boris înjură printre dinţi. Tot ceea ce se putea spune pentru moment, era că ancheta demara foarte încet. De altfel, ca de obicei. Cazuri care se rezolvă rapid nu există decât în filme. La cinema, secvenţa pe care tocmai o trăise la ambasada Cehoslovaciei, din Avenue Charles-Flaquet, n-ar fi făcut două parale. Clar că nu putuseră să-i furnizeze nici un fel de date asupra unui oarecare Frantisek Ouporova, emigrant ceh, care renunţase la cetăţenie, de o bună bucată de vreme. Funcţionarul mustăcios care-l primise era tot atât de amabil ca şi Cortina de fier, şi tot ceea ce Boris reţinuse din întrevedere era că cehii adoră mobilierul anilor ’50, neoanele şi geamurile blindate. Bilanţul era mai curând sărac.

Radio-telefonul ţârâi. Boris, care se târa în urma autocarului cu turişti, ridică emiţătorul.

— Meme, strigă el. Unde eşti exact?

— Ies din Casa Radioului. Dar tu?

— Sosesc în strada, Montmartre. Ne întâlnim?

— Evident. Noutăţi?

— Nimic. Cu excepţia faptului că am văzut mortul care avea aerul că nu-i place să fie mort. Şi tu?

— Câteva detalii asupra morţii. Nu prea mare lucru, dar nu trebuie să ne aşteptăm să nu fie un caz greu, nu-i aşa?

— Te-ai întâlnit cu colegi de-ai lui?

— La etajul cinci din Casa Radioului. Un mic studio care a fost pus la dispoziţia cehilor din exil. Emisiunea lor se numeşte „Vocea Pragăi”. Emit o jumătate de oră pe zi în limba cehă. Acolo lucra Frantisek Ouporova…

— Şi atunci?

— N-ai prefera să continuăm prin viu-grai, Boris?

— O.K. Imediat. Vii cât poţi de repede?

— Sigur, gemu Brichot. Dar dacă ai vedea aglomeraţia de aici, Boris! S-ar zice că o fac dinadins în această lună august, pentru ca parizienii care au rămas să nu-şi piardă bunele obiceiuri…

Cinci minute mai apoi, Corentin îşi parcă maşina în spatele unei maşini mari, negre care staţiona. În faţa a ceea ce fusese. Domiciliul lui Frantisek Ouporova, pe strada Montmartre. La volanul maşinii celei mari era un şofer care-şi rodea unghiile. Deloc genul care dă târcoale locului crimei. Boris recunoscu îndată maşina, aparţinea unui om din Siguranţa Statului. În jocurile sus-puse, se părea că este agitaţie în jurul cadavrului lui Frantisek Ouporova… Un vechi cetăţean ceh, asasinat într-un mod deloc banal, cane te ducea cu gândul la o răzbunare pe cât de cumplită, pe atât de rafinată. Asta dădea o grămadă de idei specialiştilor în cercetare şi contraspionaj.

Corentin intră în holul de la intrarea blocului, având impresia penibilă că face pe musca la arat.

*

* *

În interior, era aproape tot atât de întuneric ca şi noaptea. Uşa de la cabina portarului se deschise şi apăru portăreasa, – înconjurată de mirosul de prăjituri. Văzută, ea era într-adevăr o prăjitură de ciocolată şi trebuie să fi fost bună la gust.

— Încă! azvârli ea. De ieri seară nu se mai opreşte. Când mă gândesc c-am preferat să-mi iau concediul în iulie pentru că imobilul este liniştit ca un mormânt, în luna august!

În lumina cabinei, portăreasa era ceea ce se numeşte

„sculpturală”. Înaltă, brunetă, cu părul lung, strâns în coadă de cal pe vârful capului şi prins cu un fel de deşte de rufe, verde, ale cărui extremităţi semănau cu nişte scoici. Aşa cum arăta, în penumbră, ai fi zis că un mare fluture exotic se aşezase pe ea. În afară de faptul că avea acelaşi accent ca Unda de Suza, cu care trebuie să fi fost compatrioată… Te întrebai, din instinct, unde şi-a trântit ea oare valiza de carton.

— Sunt deja o grămadă de colegi de-ai dumitale, sus, făcu ea ridicând un braţ.

— De ce? Chiar aşa, am eu un aer de copoi? o întrebă el.

Ea mişcă uşor din coapse şi fusta ei albă, plisată, se roti. Pe deasupra purta un halat alb, foarte larg, dar care lăsa să se vadă ceea ce întindea ţesătura şi care nu era deloc vântul.

— Să vedem, şuieră ea. Aprinde lămpiţa de la dreapta dumitale.

Ea-l examină pe noul venit sub cei 40 de waţi care erau suspendaţi de tavan.

— În mod sincer, făcu ea, s-ar putea să fie o mare pacoste.

Boris prinse lucirea ochilor ei negri.

— Pică bine, scăpă el, este exact ceea ce gândeam şi eu.

Ea-şi flutură genele. În realitate, îl găsea pe poliţist frumos ca un zeu şi Boris o găsea pe ea foarte apetisantă. În rezumat, între cei doi era un acord perfect.

Boris îşi îndreptă câteva bucle rebele de pe frunte.

— Presupunând, o întrebă el, că nu sunt un poliţist ca toţi ceilalţi şi că aş vrea să-ţi pun câteva întrebări asupra locatarului decedat, te-ar deranja prea mult?

Ea reflectă un moment.

— Nostim, zise ea în final, eşti primul care te gândeşti… închise uşa cabinei în spatele lor… Săracul domnul Ouporova, murmură ea. N-a avut niciodată atât de multă lume la el, pe vremea când era viu…

Boris făcu câţiva paşi în interiorul cabinei.

— Eşti sigură că nu te deranjez? N-aştepţi pe nimeni?

Ea se undui uşor. Gura ei înaintă, deloc liniştitoare.

— Prostule, îi suflă ea apropiindu-se. Bărbatul meu este plecat pentru două luni pe un şantier şi copiii sunt la bunicii lor, în Portugalia.

Boris se opri, stupefiat. Portughezele, hotărât lucru, erau în avangarda mişcării de eliberare a moravurilor.

— Şi să nu-mi spui că eşti în serviciu, suspină ea lipindu-şi gura de a lui. Numai la cinematograf spun copoii asta!

Ea se frecă de el şi Boris începu să parcurgă cu mâinile tot ceea ce era suplu şi musculos, sub fusta ei, când brusc, ea se desprinse.

— La naiba! strigă ea într-o adevărată franceză. Prăjitura o să mi se ardă.

Revenea de la bucătărie, încercând să-şi scoată şorţul pe deasupra capului, dar se bloca brusc.

Un cap de Pierot, complet chel şi cu mustaţă, apăruse prin deschizătura uşii cabinei.

— Apartamentul lui Frantisek Ouporova, la ce etaj este? o chestiona Aime Brichot.

Când Boris şi el se aflară pe scări, Brichot se întoarse nedumerit.

— Ce-am zis eu, Boris? întrebă el. Am făcut cumva o gafă? De ce izbucnise în hohote de râs portăreasa?

Corentin surâse:

— Nu te mai întreba, Meme. Ai venit la ţanc, ca de obicei, *The right man în the right place!*[3]

[3] În original = Omul potrivit ia locul potrivit (engl.).

CAPITOLUL VIII

La cinci, era un jandarm în uniformă, pentru a-i controla pe cei ce intră şi, în interiorul celor două camere şi bucătărie ale lui Ouporova, nu erau prea puţini colegi de la Criminală şi de la Siguranţă.

Doi bărbaţi de la Identitatea judiciară controlau totul în amănunţime şi luau amprente, fără să-şi facă prea multe iluzii.

— Am impresia că aici se soseşte cu regimentul, remarcă Brichot.

Boris Corentin care nu ieşise încă din doliul după partida cu picioarele în aer, în compania unei portărese portugheze la fel de aprinsă ca şi el, zâmbi strâmb.

— Este ultimul loc unde aş fi venit, mormăi el.

Trecu repede cu privirea peste decorul salonului. Un divan vechi şi desfundat. Pereţi care fuseseră albi şi acum viraseră spre galben-pipi. Un televizor antediluvian care fusese fabricat cu siguranţă înainte de inventarea televiziunii. O masă joasă cu un pickup centenar. Pentru a uniformiza decorul, tone de praf de nuanţe gri. Era locuinţa unui celibatar în toată trista ei splendoare.

— În orice caz, aprecie Brichot, dacă este vorba de o afacere politică sau de deznodământul unei istorii de spionaj, aşa cum par să creadă toţi, înseamnă cel puţin un lucru: circumstanţele nu sunt flotante pentru bietul om... îşi mângâie mustaţa... doar dacă nu este vorba de o şmecherie politică, ceea ce nu mi se pare prea evident.

În rundul încăperii, un inspector de la Criminală scotocea într-un dulap încastrat în perete şi scotea garderoba lui Ouporova. Trei pulovere, doi pantaloni, o vestă uzată din piele de capră, câteva cămăşi... Cehul cu sexul ciopârţit nu investea prea mult în ţoale.

— Ştii ce făcea Frantisek Ouporova în ţara sa de origine? întrebă Brichot.

Boris clătină din cap.

— Nu prea. La ambasada Cehoslovaciei, m-au privit ca şi cum aş fi întrebat noutăţi despre Dubcek. La început, erau toţi surâzători, pentru că îşi închipuiau că am venit pentru o viză. Asta ar fi fost o schimbare a rutinei zilnice. Cehoslovacia este o ţară din care vrei să pleci, nu să te înghesui să intri...

— Foarte adevărat, murmură Brichot. Am impresia că lui Ouporova i-au făcut prea multe dificultăţi cu plecarea.

— De ce? îi chestiona Corentin.

— Era copoi, închipuieşte-ţi. Poliţist STB, Securitatea de Stat a lor. Bun copoi, se pare, şi pe urmă a comis câteva „lucruri lipsite de delicateţe” care n-au plăcut…

— De ce gen?

Brichot suspină.

— Colegii lui de la „Vocea Pragăi” habar n-au. Am impresia că era foarte discret în privinţa asta. S-a căptuşit cu doi ani de „răcoare”. Puşcăria unde s-a trezit era plină de oameni pe care chiar el îi băgase acolo. Cu prima ocazie, aceştia s-au răzbunat pe el stâlcindu-i mutra, sub ochii binevoitori ai paznicilor. Şi pe urmă a fost eliberat şi a cerut să emigreze. Iată!

Le arătă o fotografie pe perete, deasupra televizorului. Unul dintre fotografii de la Identitatea judiciară tocmai o poza, luminând-o cu flash-uri puternice.

— El este, murmură Brichot. Îl recunoşti, pe cel din dreapta, cu cei doi dinţi care-i lipsesc într-o parte…

În fotografie, un fel de uriaş în impermeabil şi pălărie moale, gen gangster din Chicago între cele două războaie mondiale, râdea cu gura până la urechi, cu braţul peste umerii altui bărbat, mai mic de statură, cu ochii înfundaţi în orbite, sub sprâncene proeminente şi stufoase şi îmbrăcat în acelaşi mod.

— Zece contra unu, murmură Brichot, că mititelul este Klima, Milan Klima.

— Ai câştigat, Meme, se auzi o voce din spatele lor.

— Vasagnac? murmură Boris. Deci asta este!

Un coleg de la Criminală. Se întâlniseră adesea peste aceleaşi cazuri, fără să meargă pe aceleaşi piste. Ceea ce era deja o mare dovadă de prietenie între poliţişti aparţinând de două brigăzi rivale, ca să nu spunem inamice. Silueta solidă a lui Vasagnac se apropie.

— Confidenţial, eu nu divulg un mare secret, murmură el, zâmbind pe sub mustăţile lui dese. Este scris pe spatele fotografiei: Frantisek Ouporova şi Milan Klima la Praga, în 1967…

Se uită într-o mică agendă spiralată, pe care mâzgălise câteva însemnări.

— Klima, citi el. Ex-poliţist al STB şi el. A sosit în Franţa cu zece ani înaintea lui Ouporova. Imediat după „Primăvara de la Praga” şi „normalizare”… în 1970.

— De atunci, continuă Brichot, trăieşte în suburbia pariziană la

Enghien. Este proprietarul unui garaj…

Vasagnac îşi băgă agenda în buzunarul vestei.

— Văd că suntem pe aceeaşi lungime de undă, zâmbi el, cu accentul lui meridional. Ceea ce este curios este faptul că doi oameni care fuseseră prieteni la Praga, înainte de 1968 s-au regăsit în Franţa şi au redevenit amici deşi parcurseseră drumuri politice diferite. După informaţiile noastre, Ouporova aplaudase intenţia sovietică, în timp ce Klima făcuse parte din aşa zişii „liberali”…

— Solidaritatea exilaţilor, probabil, murmură Boris Corentin.

— Asta este, mormăi Vasagnac. Când eşti în rahat, nu te mai interesează detaliile.

Boris surâse.

— Mi-ai luat cuvintele din gură!

Cu bărbia, Vasagnac arătă spre două siluete care intrau. Doi omuleţi îmbrăcaţi în gri, care aveau aerul că doresc să se facă şi mai mici. De departe ai fi zis că sunt gemeni.

— Dacă oamenii de la DGSE (Direcţia Generală a Securităţii Externe) se amestecă şi ei, mă întreb ce mai căutăm noi aici!

— Facem figuraţie, murmură Brichot. Nu-i chiar aşa de rău!

— Te încarci cu atmosfera locurilor, miroşi şi reflectezi, întări Boris. Bagi totul la cap. Ca Maigret!

Vasagnac suspină.

— Aveţi tot interesul să băgaţi la cap! Ăştia nu ne-au mai lăsat nimic. Nici măcar firimituri. Totul a fost ras înainte de venirea noastră.

Ajunseră în bucătăria minusculă, unde tot felul de murdării erau înghesuite în fundul unei cratiţe, în chiuvetă. Vasagnac le arătă bancnotele ceheşti, coroanele lipite pe uşa frigiderului.

— Puteţi fi siguri că o să le studieze cu raze X ca să verifice dacă nu cumva există un mesaj codificat în filigranul hârtiei!

Boris Corentin bătu capătul unei ţigări Gallia, pe dosul palmei.

— Tu ai văzut adesea spioni, agenţi secreţi sau dubli sau alte chestii, care o mierlesc în acest mod?

Vasagnac îşi scoase pachetul de Marlboro ca să nu rămână mai prejos.

— Nu prea este specialitatea mea, recunoscu el, dar la prima vedere mă miră, mar ales…

— Serviciu contra serviciu, suflă Corentin… şi pe mine mă miră.

— Asta denotă, reluă Brichot, o încrâncenare, să zicem… foarte sexuală… Foarte specială.

— În concluzie, făcu Corentin cu un zâmbet larg, să-i lăsăm să zumzăie, aşa cum sunt, ca un roi de viespi turbate. Şi noi o să ne vedem de treaba noastră. Este foarte „Monden” un tip cu sexul tăiat meticulos, în sensul lungimii…

— Şi chiar foarte „Afaceri recomandate”, întări Brichot.

Vasagnac se uită când la unul, când la celălalt.

— Ia ziceţi, măi băieţi, strigă el. Nu cumva vreţi să-mi spuneţi că suntem pe urme, şi noi, şştia de la „Criminală”?

Boris îşi ridică sprâncenele.

— N-aţi fost prea grozavi, dacă-mi aduc bine aminte, în cazurile Lesterfield-Blainville şi Schönberg…

Boris surâse şi-l bătu pe umăr.

— Ştiu, făcu el. Nu este suficient să speri, pentru a întreprinde ceva…

— Nici să reuşeşti ca să perseverezi, completă Brichot.

— Ştiţi că mă enervaţi? rânji Vasagnac.

— Baftă, reluă Brichot ca un ecou.

Ieşiră satisfăcuţi de aerul jumătate aiurit, jumătate furios al lui Vasagnac. Nu era vorba de rivalitatea dintre brigăzi, ci mai curând de o mică glumă, în acest război interminabil care nu înceta niciodată.

*

* *

Pe palier, Boris îl opri pe Aime Brichot, trăgându-l de mânecă.

— Ce-ai zice de propunerea mea de a ne diviza munca?

Brichot îşi mângâie mustaţa.

— Să vedem, făcu el. Ai vreun interes, sau ceva de genul ăsta, Boris?

Corentin dădu din mână.

— Nu te mai gândi numai la rele, Meme, Gândeşte-te un pic: pe cine avem de văzut? Numitul Klima, pe de o parte, prietenul ceh al lui Ouporova. Şi de cealaltă parte văduvele…

— Ce văduve? pufni Brichot.

— Le-ai uitat? Doamna Lesterfield-Blainville şi doamna Schönberg. Cele ale căror bărbaţi au murit pentru că li s-a tăiat… eh…

— Ştiu ce vrei să spui, făcu Brichot bănuitor. Bineînţeles că tu vrei să te ocupi de văduve. Pariez că una dintre ele va fi nurlie… şi eu să năduşesc cu garajistul din Enghien?

Boris suspină cu o şuierătură.

— Cum poţi să fii atât de pesimist asupra speciei umane, Meme spuse el clătinând din cap. Dimpotrivă. Eu o să mă duc la

Enghien şi tu o să le manevrezi pe văduve...

Brichot se scărpină în cap.

— Aşa mai merge, mormăi el. Dar nu-mi dau seama unde-i şmecheria.

— Ce şmecherie? întrebă Boris cu o figură îngerească. Diviziunea muncii, Meme, foarte simplu.

Jos, holul de la intrare era tot întunecat. Deşi soarele era sus în Montmartre, aici era o adevărată gheţărie. Boris îi arătă uşa dublă cu geamuri a cabinei, mascată cu o perdea înflorată.

— Scuză-mă, făcu el, mai am încă ceva întrebări de pus portăresei.

Aime Brichot se sprijini de imitaţia de marmură care acoperea pereţii, veche de cincizeci de ani.

— Diviziunea muncii, ai? ripostă el. Şi eu sunt cel acuzat că se gândeşte doar la şmecherii.

*

* *

— Ce vrei să pun pe uşă ca afiş? „Portăreasa se regulează”?

Boris Corentin, aşezat pe pat, dădu din cap.

— Asta ar avea meritul adevărului şi sincerităţii.

Amalia – ea-i spusese că se numeşte Amalia – verifică încă o dată dacă uşa este închisă bine cu cheia. Apoi, se întoarse pe picioarele ei goale şi alergă să-l întâlnească.

— De unde ai ştiut că o să mă întorc? o întrebă el apucând-o de şolduri, aşa cum stătea în picioare, în faţa lui.

Ea scăpase repede de rochie şi dedesubt era în ţinută de luptă.

Mişcându-şi mâinile, Boris cercetă diferitele elemente ale „ţinutei” în chestiune. Ciorapi lungi de mătase neagră, care scoteau în evidenţă picioare interminabile. Jartiere şi slip dintr-un material subţire alb, cu picouri negre. Mai sus, nimic. Doar două mase extrem de roz şi de pline, care respirau la câţiva centimetri de faţa lui.

O atrase înspre el.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Era un risc asumat, făcu ea. Nu unul prea mare. N-ai aerul complet idiot, ştii?

Se strânse în el. Stătea tot în picioare, dar acum burta ei apăsa pieptul lui Boris şi sfârcu’ sânului drept îi gâdila buzele.

— Pipăie-mă, murmură ea cu o voce fierbinte.

Ea închise ochii, îşi lăsă capul pe spate, în timp ce mâna dreaptă a bărbatului se furişa sub ţesătura subţire a slipului,

începând să-i răvăşească părul umed de la baza pântecului.

— Mai tare! îi azvârli ea. Cât poţi de apăsat! Scormoneşte-mă cu mâna ta. Până la încheietură. Vreau să mă încălzeşti întâi cu mâna.

Îşi desfăcu picioarele cât putu de tare. El îi trăsese slipul şi-şi privea degetele care dispăreau în adâncul ei, unul câte unul.

— Mai repede! Mai tare! gemu ea Dă-i drumul! Regulează-mă. Da! Până în fundul „pisicuţei" mele!

*

* *

Amalia se târî printre cearşafuri, până când se încolăci împrejurul picioarelor lui Boris ca o caracatiţă.

— S-au schimbat portughezele, nu? îl întrebă ea, cu gura aproape de a lui.

El o sărută uşor.

— În orice caz, nu e rău deloc.

Ea-şi cambră şoldurile. Culcat pe spate, Boris putea să-i admire dubla tresăltare a bucilor acoperite de sudoare. Amalia avea pielea uşor măslinie şi pe spate un puf mai deschis decât părul din cap, aureolându-i trupul. Ea frisonă.

— Ce-mi faci, murmura ea, dacă-ţi dau un document care te-ar putea ajuta?

Boris îşi trecu uşor vârful degetelor peste corpul ei. Îi pipăi omoplaţii, curba foarte adâncită a şalelor.

— Bineînţeles că tot ceea ce vrei, suflă el.

Ea se ridică în coate.

— Măgarule, gemu ea. Dacă-ţi spun acum, n-o să mai vii niciodată să mă vezi!

Boris îi mângâie părul.

— De unde ştii?

— Jură-mi, îi ceru ea.

El zâmbi.

— Dacă vrei...

Ea-l privi înfocată, cu ochi scânteietori.

— Mai mult decât atât! Jură pe Fecioară! Pe Fecioara din Fatima! Nu uita că sunt portugheză! Este sfânt să juri pe Fecioară! Dacă minţi, o să mori. Ai chef să mori?

— Nici gând, râse Corentin.

Ea se ridică peste el şi-l luă cu amândouă mâinile de ceea ce avea el mai dur şi mai vibrant.

— Atunci jură-mi pe Fecioară că o să revii să mă vezi, aducând cu tine această groasă...

Obscenitatea era mai violentă decât accentul. Brusc, ceea ce ţinea ea în mână, se lungi cu încă câţiva centimetri. Ce putea să facă el. Decât să jure?

Şi jură.

Efectul fu magic. Imediat, Amalia se culcă din nou lângă el, începând să toarcă mulţumită.

— Deci, ce este cu documentul ăla? murmură el.

— Aşteaptă, îi suflă ea. Noi amândoi n-am terminat. Înainte, trebuie ca tu să mă regulezi în c…

El o privi năucit.

— Da, da, ai auzit bine, reluă ea. Şi ce dacă? N-ai mai întâlnit femei cărora le place să o simtă în cur? Eu sunt masochistă. După părerea ta este un păcat?

Boris surâse.

— Deloc, dar tu mi-ai promis…

Ea se ridică gâfâind.

— Îmi ţin întotdeauna promisiunile, făcu ea. După ce o să mă regulezi în c… o să ai tot ce vrei. Vino!

Ea-şi schimbase poziţia. Se aşeză în patru labe, de-a curmezişul patului.

— Vino! repetă ea.

Se deschisese cu ambele mâini, cu degetele înfipte adânc în propria-i carne, dezvelind în mijlocul bucilor opulente, rizurile umede, unde palpita un tunel minuscul, înconjurat de dunguliţe fine, brune.

— Ce mai aştepţi, îl întrebă ea cu faţa lipită de cearşafuri. Asta te şochează?

— Nu, murmură Boris. Dar nu-ţi este frică că o să te doară?

— Idiotule, îi azvârli ea. Sunt masochistă, ţi-am mai spus. Asta-mi place! Vreau să mă doară…

Îl apucă, tare şi umflat, cu degetele ei lungi. Pentru o clipă, îl făcu să alunece, mângâindu-se ea singură, cu capătul penisului lui, de-a lungul crăpăturii, pe urmă îl apăsă în intrarea cea mai musculoasă şi mai îngustă a persoanei sale şi el o simţi cum se destinde din tot corpul ei, ca să-l lase să pătrundă cât mai uşor.

Câteva secunde mai târziu, era băgat în ea, cu toată lungimea lui, până la cotor şi Amalia începea să strige.

*

* *

Amalia reveni spre pat. Una dintre jartiere îi sărise şi ciorapul i se răsucise la înălţimea genunchiului.

— Eu îmi ţin întotdeauna promisiunile, făcu ea. Sper că şi tu o

să ţi-o ţii pe a ta.

Boris Corentin examină pliantul cartonat pe care i-l întinsese. Reclama unui restaurant din Montmartre, pe fond roşu cu litere aurii.

— I-a căzut asta pe scară, clientului tău, în seara când a murit.

Ea scosese cearşaful de dedesubt şi îl folosea ca prosop, pentru a-şi şterge trupul umed de transpiraţie; în urma recentelor lor acţiuni.

— *Vltava*, citi Boris. Ce te face să crezi că el s-a pierdut?

Ea tocmai îşi ştergea subţiorile, unde picături minuscule luceau, atârnate de perii ei negri.

— În acest moment, în imobil, toată lumea este în vacanţă cu excepţia lui, făcu ea. Şi pe urmă, la o jumătate de oră după ce l-am văzut coborând, prin geamul de la cabină, am găsit asta pe scară. Pe palierul de la etajul întâi.

Azvârli cearşaful făcut ghemotoc într-unul din colţurile camerei minuscule.

— Păcat că nu l-am auzit când s-a întors în noaptea aceea, reluă ea visătoare. În fine… că nu *i-am* auzit când l-au adus, pentru că după colegii tăi, n-a murit aici… De altfel, asta s-a întâmplat din cauza lui Mario.

Boris îşi ridică faţa.

— Mario?

Ea dădu din umeri.

— Gardianul de la 121. Vine din când în când să-şi petreacă noaptea aici, când bărbatul meu nu-i acasă… se aşează lângă el… Pe lângă tine, Mario este nul, ganguri ea. Un zero. N-ai de ce să fii gelos, ştii… reluă visătoare… De altfel, în comparaţie cu tine, oricine se apropie cu paşi rapizi de zero. Ce părere ai de găselniţa mea?

— Nu-i rău deloc, murmură Boris. „Specialităţi cehe”… strada Norvins. Pare un restaurant prea luxos pentru un tip ca Ouporova, nu? Ce crezi tu, care-l vedeai în fiecare zi?

Ea râse uşor:

— În afară de statura lui de cărător de mobilă, era mai curând omul care sare peste o masă sau două ca să-şi plătească chiria. Când venea să-mi dea banii la sfârşitul lunii, s-ar fi zis că are doliu în familie, atât era de distrus…

Boris deschise pliantul *Vltavei.*

— Ia te uită, fluieră el, pentru a privi desenul din interior. Fata în patru labe cu platoul pe crupă. Şi cuvintele „Club particular” deasupra…

— Ţi-am lăsat surpriza la urmă, făcu ea.

— Ceva clandestin, reluă Boris. O mică şmecherie strâns legată de restaurant. Fantastic!

Închise pliantul.

— Locatarul tău avea mutra cuiva care frecventează locurile clandestine? o întrebă Boris.

Ea se gândi câteva clipe.

— Nu chiar, făcu ea într-un târziu. Dar mutra nu spune întotdeauna mare lucru. Eu de exemplu, am mutra uneia căreia îi place să se reguleze în cur?

— Ai dreptate, râse Corentin. Nu trebuie niciodată să judeci după aparenţe.

— Şi, termină Amalia, strângându-se în el, să aibă chef să repete figura înainte de plecarea ta? Am eu o astfel de mutră?

CAPITOLUL IX

Armande îşi ridică faţa şi-l privi pe patronul ei cu gura larg deschisă.

— Ce spuneţi? îl întrebă ea.

În picioare, sprijinit de fereastra biroului său, Milan Klima lăsă să-i scape un oftat.

— Nimic, zise el. Este în cehă. Tu nu poţi înţelege...

Fata avu un zâmbet care-i încreţi faţa rotundă presărată cu pistrui. Avea peste tot, chiar şi pe lobii urechilor şi pe vârful nasului ei micuţ.

— Cum aşa? se indignă ea. Ştiu deja să vorbesc foarte bine, nu? În şase luni m-aţi învăţat să zic bună ziua, *dobrui den;* vă rog, *prosim was;* iertaţi-mă, *prosim;* la revedere, na s*hledanou,* şi benzinărie, *benzo... benzi.*

— *Benzinova pumpa,* spuse bărbatul cu greutate.

— Asta-i... Atunci? Nu vorbesc eu bine ceha?

Benzinova pumpa era scuza meseriei lui Milan Klima. Garajist. Avea patru *benzinova pumpa* care se prăjeau în soare, pe marginea bulevardului Ceinture, până la limita între Enghien-les-Bains şi Soisy-Sous-Montmorency. Lucitoare ca nişte cuirasate. De acolo de unde era, în picioare, în spatele geamului de la biroul său, putea să-i vadă pe benzinari în uniforma albastră şi caschete la fel, agitându-se pe lângă. Maşinile care opreau şi lustruind parbrizele, pentru a creşte bacşişul. Trei alţi angajaţi în atelier lucrau sub un Mercedes gri, care avea probleme cu sistemul de frânare.

Milan Klima suspină. La 56 de ani, ar fi trebuit să fie fericit. Liniştit, în orice caz. Nu reuşise prea rău de la emigrarea sa, ţinând cont că în urmă cu cincisprezece ani, când venise în Franţa, n-avusese bani nici măcar pentru un pachet de ţigări. Cincisprezece ani de muncă, de economie, de împrumuturi, ca să devină proprietarul acestui garaj. Şi apoi... Clătină din cap, privind părul mătăsos şi roşu al Armandei, secretara lui, îngenuncheată înaintea sa. Armande îl sugea nemaipomenit, îi trebuiseră şase luni până când îndrăznise să-i pună mâna pe fese, într-o seară, când erau amândoi singuri la garaj şi când ea îi adusese nişte scrisori şi un cec la semnat. Bineînţeles că Armande îi rezistase puţin. Dar nu prea mult. A trebuit s-o forţeze uşor. Ea se apărase spunându-i că este măritată. El îi

explicase că aşa este mai bine pentru amândoi… că adevărata plăcere constă în a face lucruri ce-ţi sunt oprite şi aşa mai departe… Bref, Armande sfârşise prin a ajunge goală puşcă în birou şi cinci minute mai târziu făceau amor pe jos. După ce, bineînţeles, ea-i spusese că n-o să se mai repete, că îi este fidelă soţului, că ceea ce făceau nu era bine etc.

Necazul era că, imediat ce-i amintea pe soţul ei, garajistul simţea cum i se aprind simţurile şi se năpustea din nou asupra ei. În orice caz, din acea seară, nu mai trecea practic nici o zi din săptămână, fără ca el s-o cheme în biroul său şi să-i ceară, ca acum, în plină după-amiază, să îngenuncheze ca să-l sugă, în timp ce el, în picioare la geam, supraveghea venirile şi plecările angajaţilor. Nu era nici un pericol ca să fie văzuţi. Biroul era la înălţime şi Armande, ghemuită la pământ, era perfect invizibilă.

— Continuă, făcu el surd, înfigându-şi mâinile în părul ei.

Nerozumin… Nerozumin… „Nu înţeleg”… asta-i venea lui să spună în cehă, în momentul în care ea se oprise din supt… Nu, hotărât, nu reuşea să înţeleagă… Sau poate înţelegea prea bine… încercase să-şi scoată imaginile din cap, dar ele nu conteneau să revină. Jurnalele, totuşi, fuseseră discrete în privinţa morţii lui Frantisek. Dar nu chiar atât de mult ca să nu-şi poată imagina ceea ce se întâmplase. Suferinţa teribilă pe care el o avusese. Moartea sa rapidă şi îngrozitoare… Această mutilare de necrezut… Acel supliciu. De ce? *Nerozumin… nerozumin.*

Nu înţelegea. Nu voia să înţeleagă. Nimic din trecutul lui Frantisek – şi nici dintr-al său – nu putea justifica o astfel de mutilare.

Cu Frantisek, în ciuda anilor petrecuţi împreună, cot la cot, la STB, la Praga, nu fusese întotdeauna de acord. Departe de asta. La epoca „Primăverii de la Praga” mai ales, nu se prea înghiţiseră. Dar terminaseră prin a se împăca, mai târziu. Şi când se regăsiseră în Franţa, după ani, amândoi exilaţi, redeveniseră prieteni… Chiar Klima îl pusese pe Frantisek în legătură cu Clubul din strada Norvins. Un colţişor cunoscut de toţi cehii din Paris. Merseseră de două ori împreună. Klima ştia că mai apoi, Frantisek se dusese destul de des. Încercase să-l antreneze şi pe el din nou. Milan refuzase. Un soi de presimţire despre care nu-i vorbise niciodată fostului său coleg de la Securitate. O neliniştе vagă, care-l apucase ori de câte ori mersese şi el la *Vltava. Ca* şi cum ar fi forţat o uşă interzisă. O amintire complet ştearsă. Foarte îndepărtată. Amintirea unei amintiri. De fiecare dată, totul

nu durase decât câteva fracţiuni de secundă, dar suficient ca să-i strice seara. Ca urmare, el preferase să evite *Vltava,* Frantisek nu-l înţelegea…

O luă pe Armande de ceafă şi o ghidă, obligând-o la un „du-te-vino” din ce în ce mai repede. Avea chef să-i juiseze în gură, s-o stropească până în fund, s-o privească cum îl va bea, cu buzele făcute pâlnie în întâmpinarea şuvoiului lui, Mica secretară era extraordinar de dotată. Ar fi fost o crimă s-o lase să navigheze în fidelitatea ei conjugală… încercă să se concentreze asupra gurii Armandei… Nasul său cârn, pătat de pistrui, care se înfunda la fiecare mişcare în părul cărunt al pubisului lui. Şi degetele ei care îi mângâiau fără încetare testiculele. Nu reuşea să şi-l scoată pe Frantisek din cap. Era ca o bandă video, oprită asupra unei singure imagini. Ouporova, vechiul copoi al STB, plutind în sângele lui, cu sexul tăiat pe lungime, în două părţi egale…

Scutură din cap. Era nebun! Moartea lui Frantisek putea să aibă o mie de motive diferite de cel pe care abia îndrăznea să şi-l imagineze. Era tâmpesc să se blocheze aici. Şi-ar strica cele mai bune clipe ale vieţii lui.

Se opri să-i mai mişte ceafa Armandei.

— Opreşte, murmură el. Nu-mi vine aşa. Întoarce-te. Pune-te în patru labe.

Docilă, secretara cea roşcată ascultă. Purta o minijupă neagră, strâmtă, din şaten de mătase şi el i-o ridică deasupra şalelor. Foarte repede, îi eliberă bucile de chiloţeii albi de bumbac, care le mascau. Ideea fusese tot a lui. Pretindea ca Armande să poarte întotdeauna chiloţi albi de bumbac. O veche amintire din tinereţe, când îşi strecurase mâna, pentru prima dată, sub rochia unei fete. Chiar după război. Chiar în anul „Loviturii de la Praga”, în februarie ’48. Când comuniştii luaseră prin forţă puterea, făcând din Cehoslovacia o „democraţie populară”, una din nenumăratele surori ale „Marelui frate” sovietic… În acea epocă, majoritatea femeilor, acolo, n-aveau mijloace ca să-şi cumpere alt fel de chiloţi decât din cei albi, de bumbac, de care le era un pic jenă… De altfel, eleganţa în materie de lenjerie era considerată ca un lux vinovat de către noii stăpâni ai ţării. Nici bărbaţii nu erau mai favorizaţi de soartă. În afara slipurilor care existau în magazine, ei mai purtau şi şorturi de gimnastică… Milan Klima nu putea să uite niciodată privirea umilită a primei fete căreia îi scosese chiloţii ei de bumbac alb. Ochii săi neliniştiţi. Rugători. Figura de jivină încolţită. Sunt femei care-ţi apar în faţă în rol de victime şi cărora nu te gândeşti să le faci

vreo plăcere. Pentru Milan fusese scânteia. De atunci, nu-şi putea închipui plăcerea separată de suferinţă sau de o oarecare ruşine. Ştia că Armande avea oroare de acest gen de chiloţi demodaţi, pe care el o forţa să-i poarte şi asta n-o făcea, bineînţeles, decât şi mai atrăgătoare…

El îi trase chiloţii până în vine şi apoi o pătrunse cu violenţă, cu mâinile înfipte în bucile ei, degetele lui groase aproape rănite deasupra crăpăturii pe care o lărgea. Şi coapsele ei alb-lăptoase erau pline de pistrui. O adevărată constelaţie. „O să numărăm stelele din Ursa mare a ta…”. Aşa-i anunţa el, la început, partidele lor de picioare în aer, din biroul lui. Îşi ridică mâinile şi începu să-i frământe cele două mase voluminoase de carne elastică. Pe urmă, se retrase din ea pentru o clipă, şi, schimbându-şi poziţia se băgă din nou în ea, un pic mai sus. În acelaşi timp, îşi trecu degetele mâinii drepte sub pântecul ei, coborându-le spre pubis, unde îi căută clitorisul, pe care începu să i-l frece din ce în ce mai tare, în timp ce, vârât până la rădăcină în ea, îşi începu mişcarea de du-te-vino.

Aplecată în faţă, cu fruntea atingând podeaua, la fiecare izbitură a lui, secretara nu ţipa. Ea cunoştea regula. N-avea voie să strige. O rupea, o despica în două, la fiecare lovitură din şale. Ar fi vrut să urle. De durere şi de plăcere în acelaşi timp. În loc de asta, îşi muşca pumnul drept, puternic băgat în gură.

Când el termină să se reverse în ea şi Armande îşi trăsese chiloţii şi-şi lăsase în jos fusta neagră, aceasta azvârli o privi pe prin geamul de la birou. Milan Klima, ghemuit la podea, se refăcea. Răsuflarea, puţin câte puţin, i se calma.

— Aţi face mai bine să vă îmbrăcaţi, murmură secretara. Am impresia că aveţi o vizită…

Milan Klima îşi ridică faţa până la baza geamului şi avu reacţia ce se impunea: „La dracu’, gândi el. Se simte duhoare de poliţist!”

CAPITOLUL X

Inspectorul divizionar Boris Corentin îşi aranjă plăcuţa de poliţist în buzunarul interior al bluzonului său de pânză, „Tu, gândi, el, văzând-o pe secretara roşcată care terminase de coborât cele zece trepte metalice ce duceau la biroul de la mezanin al patronului, ori mi-am pierdut eu flerul, ori sunt bun de aruncat la gunoi, ori tocmai te-ai regulat... Sau atunci înseamnă că ai bufeuri de căldură şi menopauza te-a apucat cu treizeci de ani mai devreme...”

Armande, se apropia, netezindu-şi fusta maşinal.

Boris îi arătă ceva în spatele lui.

— Nu este prea drăguţ benzinarul vostru! făcu el. N-a vrut să mă lase să-mi garez maşina aici, sub pretextul că nu cumpăr benzină, întotdeauna este el aşa?

Ea-i urmări direcţia mâinii. Unul dintre cei doi benzinari, cu alură de luptător Sumo, se grăbea spre o enormă maşină roşie, decapotabilă, care oprea, plină de aroganţă, în mijlocul valurilor de căldură. Erau orele 16, după orarul de vară, dar în fapt nu era decât ora 14.

Franţa, cu cele două ore pe care le avea în plus, în avans faţă de Soare, bătea toate recordurile de decalaj cosmic.

— Ăsta-i Jakub! zise ea într-un târziu. Nu trebuie să-i daţi atenţie. E un pic cam... Ea făcu un gest sugestiv cu mâna în dreptul frunţii... Crede că lumea are ceva cu patronul lui.

Poate că el n-are dreptate, gândi Corentin, care reţinuse din zbor prenumele foarte „Europa centrală” a benzinarului irascibil. Hotărât, aici era o comunitate de emigranţi din Est. Făcu un semn către biroul din fundul atelierului de reparaţii.

— Aş putea să-l văd pe patron?

Milan Klima tocmai era pe punctul de a se enerva, încercând să pună în funcţiune un ventilator aflat pe un dulap metalic verde. În spatele lut erau afişate tarifele manoperelor orare şi la dreapta un tablou cu chei de maşini, agăţate, ce purtau facturi. Când patronul garajului se întoarse cu faţa la Corentin, era plin de transpiraţia cauzată de încrâncenarea cu ventilatorul, care acum bâzâia, stârnind un praf greu şi înecăcios. Avusese timp să-şi tragă pantalonii, dar o bucată de cămaşă, la spate, îi atârna deasupra beteliei, lucru care nu-i scăpă lui Corentin, care fu bucuros să se asigure astfel că avusese fler. Secretara se

evaporase discret. De jos, se auzeau sunetele unui cric care încerca să scoată pneul unui camion din jantă.

— Am venit să te văd în legătură cu un prieten, începu Corentin. Un compatriot de al dumneavoastră. Exilat ca şi dumneavoastră. Frantisek Ouporova.

Garajistul înţepenise. Trebuie că avusese părul blond pe vremuri. Acum era alb şi tuns perie. Ceea ce avea curios era o cicatrice, care pleca de la tâmpla stângă, deasupra urechii şi ajungea până la buza lui superioară. O veche amintire, desigur, care nu se va şterge niciodată. Pielea era uşor mai albă în interiorul cicatricei.

— Ştiu ce i s-a întâmplat, murmură Milan. Este îngrozitor. Am fost colegi la Praga vreme de douăzeci de ani. Chiar şi dacă nu mai eram prieteni ca altădată, totuşi este îngrozitor, acest mod de a muri…

Scoase un coupe-papier pe care-l ţinu în echilibru, cu vârful pe pielea care acoperea biroul.

— Sunteţi pe o urmă, inspectore? întrebă el.

Boris făcu un gest vag.

— Pentru moment, încerc să reconstitui personalitatea omului, zise el. Pentru asta sunt aici. Aş vrea să ştiu de ce a fost dat afară din securitatea de stat, cu atâta tam-tam, la Praga…

Milan Klima îşi mişcă fundul pe fotoliu.

— Eram deja în Franţa, la acea vreme. Nu pot decât să vă repet ceea ce mi-a povestit. A fost destituit pentru luare de mită. A făcut doi ani puşcărie din cauza asta.

— Ştiu, răspunsa Corentin.

— Când a fost eliberat, a făcut cerere de plecare. Acolo este foarte greu să obţii aşa ceva. Îţi trebuie ani de zile. Câteodată nu primeşti aprobare niciodată. Sau te persecută pe tine şi pe familia ta, că până la urmă renunţi… râse… dar pentru Frantisek, eu cred c-a mers destul de uşor, ca pentru cei pe care-i consideră „oi negre”… Uitaţi-vă la Castro, în Cuba, n-a trecut multă vreme de când a deschis frontierele, regeşte, lăsându-i să plece spre Miami, pe toţi cei care doreau… În realitate, el a profitat ca să-şi golească puşcăriile şi azilele de nebuni ale insulei, ceea ce a făcut ca americanii să se trezească cu mii de nebuni, bolnavi şi delincvenţi… lăsă să-i cadă coupe-papierul… aşa s-a întâmplat şi în cazul lui Frantisek. Cred că autorităţile cehe au gândit „să scăpăm de el”…

Boris îl privi fix.

— Îl vedeaţi des, de când venise la Paris?

Celălalt se încordă imperceptibil.

— Destul de rar. N-aveam prea multe lucruri în comun, ştiţi…

— În afara bucătăriei cehe, poate? îl întrebă Corentin încet.

Klima îşi ridică sprâncenele.

— Poftim?

Un pliant roşu ateriza pe biroul garajistului.

— Am găsit asta la domiciliul lui Frantisek Ouporova. Vă spune ceva?

Boris urmări cu privirea un mic strop de sudoare, care plecând de la rădăcina părului, alunecase încet pe curba bombată a frunţii lui Klima şi încerca acum să ajungă în adâncimea cicatricei.

— Din întâmplare, bineînţeles, mai murmură Corentin…

Între ei bâzâi o muscă. Ea sfârşi prin a se aşeza pe pliantul roşu al *Vltavei*; se opri şi începu să-şi frece picioruşele din faţă ca şi cum tocmai ar fi încheiat o afacere avantajoasă.

Klima fixă şi ei musca.

— Da, reuşi el să spună. Cunosc.

Se făcu tăcere. Musca îşi freca labele în continuare. În limbaj vulgar, era o muscă de carne, din acelea care îşi depuneau ouăle pe carnea crudă, accelerând distrugerea ţesuturilor astfel însămânţate. În limbaj ştiinţific purta un nume superb „Sarcofag magnific”… Privirile celor doi oameni se întâlniră asupra muştei, pentru o clipă. Klima simţi cum pulsul i se accelerează. *Vltava.* Refuza din toate puterile să se gândească. N-avea nici un motiv să-şi închipuie cea mai mică legătură dintre restaurantul de pe strada Norvins şi moartea lui Frantisek. Ridicol. Absurd. Îşi spuse c-ar fi fost mai bine să-şi ia vacanţă în august. Ca toată lumea, decât să-şi fi planificat o excursie în Egipt în septembrie. Acum, ar fi fost pe plajă, pe punctul de a-şi agăţa vecina din dreapta sau pe cea din stânga.

În loc de asta, era aşezat în faţa unui poliţist de la Brigada Mondenă, care-i băgase sub nas acest pliant. Ceva ce încerca să-şi scoată din minte. Se strâmbă… „Mi-e frică, gândi ei. De unde teama asta? Este o prostie… N-am nici un motiv.” Îşi dădu seama că stomacul îi chiorăie. Era absurd acest zgomot, o nelinişte a organismului său care-şi exprima teama în locul lui. Îşi contractă burta, dar zgomotul continuă. Nu se mai auzea decât asta în încăpere. Cel puţin, aşa credea el. Niciodată nu cunoscuse o astfel de frică.

În afară de ziua când plecase din Cehoslovacia, când, în sfârşit, obţinuse o viză de ieşire. Un prieten îl însoţise până la

frontieră, în plină noapte, se opriseră la câţiva kilometri de postul de vamă. În mijlocul unui sătuc sinistru, trei sau patru case mici. Privise un tractor abandonat, o grămadă de benzi de fier ruginite alături, un iaz mic unde dormeau nişte raţe... Un peisaj neînsemnat, urât, derizoriu. Toată mizeria ţării lui înapoiate, torturate, de o mie de ori invadată, era concentrată aici. Şi totuşi, brusc, îl copleşise frica. Îşi spusese că era pe punctul de a-şi părăsi patria şi că nu va mai reveni niciodată... În acel moment, stomacul începuse să-i chiorăie. Exact ca astăzi.

Tresări.

— Este adevărat, cunosc restaurantul acela. Şi Clubul. Nu este nimic de mirare, inspectore. Toţi cehii din Paris îl cunosc la fel ca şi mine.

Boris clătină din cap.

— Frantisek Ouporova se ducea des?

Klima îşi încrucişa mâinile peste stomac.

— Chiar eu l-am introdus la Club, făcu el. Dar după aceea, se ducea singur. În orice caz, mult mai des ca mine...

Musca îşi luă zborul cu un bâzâit.

— Ştiţi ce este, inspectore? Un club de întâlniri... Ceva foarte liniştit, de altfel. Fetele care sunt acolo vor sau nu vor... Niciodată probleme. Fiecare cu gusturile sale. Una dintre regulile locului este că ele sunt libere să refuze sau să accepte propunerile.

— Îmi dau seama, mormăi Corentin.

Musca se întoarse pe pliant, ca şi cum ar fi uitat ceva.

— Nu este pentru toate buzunarele, reluă Klima. Dar exilaţii care au accese de nostalgie se pot întâlni între ei. Patroana este cehoaică, ambianţa este cehă, alcoolul este ceh.

— Şi fetele? îl întrebă Corentin.

— Unele. Destul de rar, ca să fiu sincer. Dar vă repet, n-am mai fost de multă vreme... Prea scump pentru mine.

Mâna lui se ridică încet peste birou. Corentin înţelese ce avea el de gând. Nu se mişcă.

— Cu excepţia *Vltavei,* murmură el, n-aveţi nici o idee în ceea ce priveşte moartea lui Frantisek Ouporova? Nici o ipoteză? Duşmani pe care i-aţi putea cunoaşte sau presupune...

Mâna lui Klima se repezi peste pliantul clubului particular din strada Norvins. Palma îi căzu peste masă şi când o ridică, musca era storcită peste cartonul roşu.

— Nici cea mai vagă idee, suflă el. V-am spus, ne vedeam rar... şi pe urmă Frantisek nu era atât de important ca să i se

vrea pielea, după părerea mea... Traducea texte pentru emisiunea „Vocea Pragăi”. De abia îi ajungea ca să-şi ducă zilele... Stătea singur... Nu tu nevastă, nu tu amantă. Cel puţin din câte ştiu eu...

Klima ridică uşor pliantul şi-l îndreptă spre coşul de gunoi, unde azvârli musca. Pe urmă i-l întinse lui Boris Corentin.

— Ştii cumva, zise acesta, cum a reuşit Ouporova să pună mâna pe postul ăsta de la „Vocea Pragăi”?

Celălalt clipi.

— Lumea emigranţilor este mică, murmură el. Şi aceea a prietenilor emigranţilor este şi mai restrânsă. Dacă aţi cunoaşte cercul cehilor din Paris, l-aţi cunoaşte şi pe Nantois.

— Poftim?

— Un francez, Gérard Nantois. Vechi jurnalist specializat în probleme despre Europa de Est. Acum este la pensie. Nu prea îşi părăseşte proprietatea. Aproape de Châteaudun, cred... O baracă superbă pe malul Loirei. Este o celebritate în rândul cehilor emigranţi. Trebuie spus că i-a ajutat pe mulţi... Ouporova, de exemplu. Chiar şi pe alţii... Când cineva apare la Paris fără nici un ban, este întotdeauna trimis la Nantois...

— De ce? îl întreba Corentin.

Celălalt se lăsă un pic pe spate, în fotoliu.

— O poveste veche... Nantois făcea un reportaj la Praga în februarie 1948, în momentul loviturii de stat. Preluarea puterii de către comunişti... „Lovitura de la Praga” cum s-a numit. Fiind străin, cetăţean francez, nu risca nimic. Numai că, a avut nefericita idee să vrea să salveze o femeie ameninţată de noul regim... La aeroport, au fost arestaţi amândoi, bătuţi, torturaţi. Fata a murit la „răcoare”. El a zăcut cinci ani într-o celulă, ca spion, înainte de a fi eliberat datorită numeroaselor intervenţii diplomatice... Bref, a fost una dintre primele victime ale regimului prosovietic... surâse anemic... din acest motiv, este prietenul tuturor emigranţilor, înţelegi? Indiferent care sunt motivele pentru care emigrează, toţi cehii au motive puternice ca să urască sistemul din ţara lor, care i-a oprimat atâţia ani... Nantois m-a preluat la venirea mea în Franţa. A făcut acelaşi lucru şi pentru Frantisek. Se căuta un traducător pentru „Vocea Pragăi” şi el l-a descoperit.

— Îmi dau seama, murmură Corentin.

Milan Klima îşi scutură capul.

— În orice caz, asta nu explică moartea lui Frantisek Ouporova. Această oroare... Acest masacru... Mă întreb cine a

putut să-l urască în halul ăsta?

Boris Corentin se ridică.

— Sper, adăugă Klima, că o să-l prindeţi foarte repede pe asasin.

Boris îl fixă.

— Şi eu sper acelaşi lucru, murmură el.

Când se aşeză la volanul maşinii sale Golf, lui Boris Corentin îi veni să ţipe. Într-o oră de stat la soare, se părea că toată căldura din lume se concentrase în interiorul ei. Ieşi la fel de repede precum intrase şi începu să coboare geamurile pentru a crea curenţi de aer. În aşteptare, îşi aprinse o ţigară.

În picioare, lângă pompe, angajatul cu statură de uriaş, care răspundea la numele de Jakub, îl privea prin viziera de plastic transparent bleu. Nu era o privire amicală. Departe de asta.

CAPITOLUL XI

Inspectorul principal Aime Brichot îşi examina cu disperare vârfurile pantofilor acoperiţi cu un praf albicios. Ai fi zis că se tăvălise într-un sac de gips. O undă de furie îl cuprinse. La ora care era, ar fi trebuit să fie cu Jeannette la La Baude, în slip de baie, alergând în spatele unei mingi azvârlite de Rose sau Colette, gemenele, sau să scoată din nisip prăjitura cu dulceaţă a lui Charles, ultimul său născut, aşezat la umbra unei umbrele şi apucat de criza sa zilnică de urlat...

În loc de asta, îşi folosea pantofii într-un Paris gol şi torid, încercând să facă legătura între poveşti vechi, care n-aveau decât o legătură ipotetică, cu cazul în care-i băgase Charlie Badolini.

Auzi cum se închide în urma lui uşa grea de stejar lăcuit a imobilului unde locuia văduva bancherului Schönberg, strada Mignard, arondismentul XV, Locuia acolo, era adevărat. Dar pentru moment „Doamna este în vacanţă, ca în fiecare an, la proprietatea ei de la Pyla, aproape de Arcachon şi nu se întoarce până la jumătatea lui septembrie”... Asta îi explicase foarte politicos, cea care păzea imobilul, o doamnă foarte în vârstă, cu părul alb şi cu un aer de, parcă ar fi coborât dintr-o gravură a secolului trecut, cu o panglică neagră împrejurul gâtului şi o grămadă de amintiri ale unor splendori trecute, în cei douăzeci de metri pătraţi ai cabinei sale.

Cu alte cuvinte, făcuse un „spanac”. De aici şi până a descoperi că cealaltă văduvă, aceea a lui Lesterfield-Blainville, era la celălalt capăt al Franţei, prăjindu-se la soare, nu era decât un pas. Brichot se scotoci în căutarea hârtiei pe care notase adresa Dianei Lesterfield-Blainville, văduva în chestiune. Nu era chiar aşa aproape. Strada Joseph-Bara, în arondismentul VI. Mai mult decât atât, te găseai în plină lună a lui august. Deci, nici un taxi la orizont. Merse până pe strada Henri-Martin. Castanii de pe alei păreau a fi suferit un tratament cu napalm, într-atât erau frunzele lor de îngălbenite. În plus, la fiecare pas se ridica un nor de praf şi pantofii lui se acopereau treptat cu noi straturi de mizerie... Disperarea care-i fermenta în sânge crescu cu câteva grade. Fără să mai socoteşti că transpira continuu în costumul lui de culoare închisă, care avea meritul de a se transforma, de cum îl punea pe el, într-un şomoiog umed. Bilanţul era complet. Era

trimis să ancheteze cazuri vechi de trei, patru ani, dosare clasate pur şi simplu, care zăceau în praful arhivei şi pe care nimeni n-avea de gând să le redeschidă... şi el făcea kilometri întregi prin Paris, de la începutul după-amiezii, în căutarea unor fantome.

Şi toate astea, pentru ce? Doar pentru că un tip, un exilat ceh, o mierlise într-un mod foarte ciudat, care amintea de modul în care cu ani în urmă, un bancher, mai precis un director de agenţie, numit Schönberg şi un funcţionar, un diplomat, pe numele lui Lesterfield-Blainville, muriseră şi ei. Misterul morţii lor nu fusese elucidat niciodată.

El, Aime Brichot, fusese însărcinat să găsească legătura între cele trei cazuri, care, pentru moment, nu se asemănau decât prin felul în care tipii „dăduseră în primire".

Trebuia să recunoască că era un mod îngrozitor. Deosebit de sângeros. Numai că firul conducător era prea subţire, chiar dacă părea spectaculos.

În staţia pieţei Trocadero era un taxi. Brichot socoti că acest fapt aparţinea de domeniul miracolului. Se lăsă să cadă pe locul din spate, cu mutra unui om care traversa deşertul Sahara şi tocmai văzuse în vârful unei dune o pancartă pe care scria „Răcoritoare..."

Şoferul se întoarse spre el cu faţa toată numai zâmbet şi cu braţul trecut peste banchetă.

— Este o plăcere să vezi un client. Dacă aţi şti cât de singur te simţi uneori, când faci pe taximetristul în luna august...

Brichot scoase un şerveţel şi începuse să-şi cureţe pantofii de praful acumulat.

— Când eşti poliţist este la fel, mormăi el, ţi se întâmplă să te simţi singur.

Celălalt înălţă din umăr, dar era mai curând în semn de respect decât de altceva. Respect şi curiozitate.

— Dumneavoastră, zise el, sunteţi un poliţist care are necazuri...

— Închipuiţi-vă! strigă Brichot. Nu se vede că sunt cel mai fericit om din lume? Plecăm?

*

* *

Este greu să găseşti ceva mai trist decât curtea unei şcoli, în luna august. Este gol, este linişte, ai impresia că elevii au plecat definitiv şi nu se vor mai întoarce niciodată. Brichot se lăsă furat de spectacol. Ferestrele salonului apartamentului Dianei Lesterfield-Blainville, de la etajul al treilea al unui imobil nou şi

luxos al străzii Joseph-Bara, dădeau spre spatele şcolii, care făcea colţ cu zisa stradă Notre-Dame-des-Champs.

— Iată, făcu o voce în spatele lui. M-am gândit că v-ar place whisky-ul cu cuburi de gheaţă.

— Mulţumesc, murmură Brichot răsucindu-se pe călcâie.

Ea se lăsă să cadă pe un fotoliu, în faţa lui.

— Inutil să faceţi această mutră de înmormântare, domnule inspector, murmură ea. La momentul respectiv, moartea soţului meu m-a mişcat. Din cauza modului oribil în care a fost omorât. Şi de asemenea şi pentru că nimic în viaţa lui, după ştiinţa mea, nu lăsa să se întrevadă un astfel de deznodământ. Dar am supravieţuit, ştiţi... Nutream multe sentimente de prietenie pentru el. Nu era vorba de dragoste... Deci, pentru condoleanţe, oricum, este un pic cam târziu, nu credeţi?

Ea se aşezase într-un fotoliu mare, din piele neagră şi-şi clătina uşor paharul, urmărind culoarea băuturii în lumina soarelui.

— Ceea ce mi-a făcut cel mai rău, reluă ea, este că ancheta n-a descoperit nimic...

— De ce? o întrebă Brichot.

— Aş fi vrut să-i văd faţa, de aproape, celui care a putut să facă un astfel de lucru. Să omoare un om într-un astfel de mod. Să-l lase să se golească de sânge... Să moară în astfel de chinuri...

Ea se ridică. Salonul avea dimensiuni impresionante. Era zugrăvit în alb, în întregime. Doar un singur perete, cel din fund, era galben. Şi uşile negre. Peste tot catifea gri, piele, lemn şi sticlă. Mobilier supermodern. Mese mobile. Pardoseala alb cu negru. Ea-i arătă un spaţiu, între cele două fotolii.

— Aici a fost găsit, suflă ea. Pe podea. Golit de sânge. Evident, nu murise în locul ăsta. A fost adus acasă... Eu eram la New York, la vremea aceea. M-am întors imediat ce am aflat...

Aime Brichot fixă locul pe care ea i-l arătase. Joseph Lesterfield-Blainville murise la fel ca Ouporova. Masacrat probabil cu a lamă de ras şi pe urmă transportat la domiciliu... Îşi ridică sprâncenele în spatele ochelarilor cu lentile groase de miop.

— Presupun că, între dumneavoastră, era o oarecare diferenţă de vârstă? murmură el.

Ea râse. Hotărât lucru, era foarte frumoasă. Şi foarte şic. Toată în gri. Cu un tricou lung, foarte subţire, închis pe o parte şi un fel de şort din jerse, închis cu nişte noduri peste coapse. Mai încolo,

în jos, se aflau kilometri de picioare şi sus, un gât lung şi o faţă cu părul negru, de vedetă de cinema, cu o gură cărnoasă – o adevărată gură de femeie gurmandă şi senzuală.

— Douăzeci de ani. Aproape douăzeci de ani, răspunse ea… Se lăsă din nou să cadă în fotoliu… Bineînţeles, am dormit întotdeauna în camere separate, adăugă ea. De comun acord.

Brichot ascultă cum sună bucăţelele de gheaţă în pahar.

— Aveţi de gând să redeschideţi dosarul acestei afaceri, domnule inspector? întrebă ea.

El îşi mângâie mustaţa, cu arătătorul.

— Nu chiar, murmură el. În fine, poate… Nu se ştie niciodată… Depinde…

— De ce? făcu ea. Poate că sunt indiscretă, dar…

Brichot îşi întoarse privirea, pentru a nu se uita prea mult la coapsele pe care ea şi le încrucişa.

— Ca să spun drept, făcu el, noi anchetăm o nouă crimă de acelaşi gen. Cineva a fost omorât exact în acelaşi fel în care a fost omorât soţul dumneavoastră, acum trei ani… Poate că nu există nici o legătură între cele două cazuri… Dar similitudinea procedeelor ne-a pus pe gânduri. Şi apoi…

Ea se aplecă în faţă şi sânii ei întinseră ţesătura foarte subţire a tricoului.

— Pot să vă întreb despre ce este vorba?

Brichot făcu un gest vag.

— Un ceh, răspunse el. Un emigrant ceh de circa cincizeci de ani… Un oarecare Frantisek Ouporova. A fost găsit mort pe data de 1 august, n-aţi citit ziarele?

Ea râse.

— Lucrez chiar la un ziar, făcu ea. Un cotidian. Dar rubrica de care mă ocup este mai curând de afaceri sociale, economice… Sau fapte diverse, ştiţi… îşi puse paharul pe măsuţa joasă dintre ei… Din cauză că lucrez la acest ziar, aţi avut norocul să mă găsiţi aici, în plină lună a lui august, adăugă ea… reflectă o clipă… în orice caz, acest nume nu-mi spune nimic… Îmi pare rău…

Brichot se ridică.

— Şi mie, suflă el. Scuzaţi-mă că v-am deranjat…

În momentul în care se ridică, se trezi că picioarele îi sunt cam moi. Încercă să-şi spună că din cauza whisky-ului. Nici o legătură cu silueta văduvei diplomatului, nici cu parfumul ei învăluitor, care-i umplea nările.

— Vă însoţesc, zise ea, ridicându-se la rândul ei.

*

* *

Mâna foarte lungă, cu o manichiură perfectă, a Dianei Lesterfield-Blainville se blocase, imobilă, pe mânerul uşii de la intrare, de câteva minute bune. Este lung un minut întreg de tăcere şi imobilitate... şi Aime Brichot se întreba disperat cum o să se descâlcească situaţia, când, mâna tinerei femei se ridică de pe clanţă şi se îndepărtă, lăsând să cadă perdeaua de catifea roşie de la uşă.

Îl privi pe Aime Brichot.

— Nu v-am spus totul, murmură ea... Ochii inspectorului de la Brigada Mondenă se rotunjiră în dosul ochelarilor... Nu v-am spus totul pentru că este greu de spus, reluă ea. Mai ales unui poliţist... îşi scuturâ capul şi cerceii, două cercuri mari, care-i ajungeau aproape de umeri, se agitară... Oh, nu v-am minţit, nu ştiu numele celui despre care mi-aţi vorbit. Numai că, mai sunt, poate, câteva lucruri pe care aş putea să vi le spun şi care v-ar putea ajuta... Nu ştiu...

Ea ezită încă. Sfârşi prin a pune mâna pe braţul lui Brichot.

— Este foarte delicat de povestit. Trebuie să mă ajutaţi.

Brichot se trezi că i-a răguşit vocea.

— Aş vrea, dar...

Ea îl trase brusc.

— Să nu stăm aici, veniţi. În apartamentul ăsta te sufoci peste tot, doar în camera mea, unde este aer condiţionat...

Volumul camerei în chestiune fusese rearanjat într-un mod original. Trei panouri din lemn lustruit formau un triunghi în care era încastrat un pat, pe care era greu să nu te aşezi, dat fiind că era singura mobilă a camerei.

Diane Lesterfield-Blainville, intrând, apăsase pe un buton şi patru spoturi luminoase se aprinseră, din două nişe amplasate în spatele patului dând înspre peretele din spatele camerei, rectangular, într-un mod original. Dădeau impresia a două ferestre deschise, cincizeci de centimetri mai departe pe perete. Spaţiul dintre panouri şi perete era plin cu plante verzi. Patul Dianei părea că dă direct spre o seră. Alte lumini ascunse în spatele frunzişului creau impresia unei minipăduri tropicale...

— Veniţi, murmură văduva diplomatului.

Inspectorul Aime Brichot. Descoperi că i se uscase gâtul şi nu mai putea înghiţi. Descoperi, de asemenea, că mâna Dianei era foarte fină, foarte lungă, foarte mângâietoare şi acoperită de inele frumoase. Se mai gândi că patul pe care aterizase era mai

adânc şi mai moale decât tot ce cunoscuse vreodată…

— Este foarte delicat să vorbim despre povestea aceasta, aşa, la rece, şopti ea. Trebuie să fiu ajutată.

— Aş vrea, replică Brichot. Dar cum?

Ea se apropie de el, cu ochii febrili.

— Prostănacule, îi suflă ea. Când o să ne cunoaştem ca lumea, o să-ţi vorbesc. Nu mai înainte de asta.

Simţi cum mâinile tinerei femei i se aşază pe coapse şi-şi spuse că aclimatizorul, despre care aceasta îi vorbise, era în pană. În realitate, temperatura din cameră era realmente caniculară. Sau poate că vaporul începuse să se clatine. Care vapor? Totul începuse să se învârtă. „O să mă îmbolnăvesc" după, gândi el… ca de fiecare dată când o înşela pe Jeannette. Adică, trebuie spus, foarte rar. În special, în comparaţie cu ocaziile care i se ofereau. Bolnav ca un animal… După ce făcuse dragoste cu altă femeie… Tot ca un animal.

Diane se răsturnă pe mijlocul patului. Aproape o auzeai cum toarce.

— Scoate-mi şortul, murmură ea.

Brichot, cu mâinile tremurând un pic, se enervă cu nodurile de pe coapse. Dar până la sfârşit reuşi. Să-l smulgă. Cu tot cu chiloţii cei negri care se prinseseră de el. Apăru la vedere ceva şi mai negru, o, perie brună, deasă spumoasă, parfumată.

— Doamne! gemu el.

Ea-l apucă de urechi.

— Ştii de ce am chef? făcu ea. O şmecherie pe care bărbaţii o uită dacă nu le-o ceri. Doar unul mi-a făcut chestia asta aşa cum trebuie. Unul dintre amanţii mei, acum cinci ani. Mi se face pielea de găină şi acum, când mă gândesc… Avea acelaşi gen de mustaţă perie ca a ta. Mă zgâria în timp ce-mi sugea buzişoarele şi învârtea limba în jurul clitorisului meu… Nu poţi să ştii… Era divin…

Ea se lăsă să cadă pe spate, desfăcându-şi coapsele.

— Am înţeles, lăsă să-i scape Brichot, stacojiu. Nu-i nevoie să te deranjezi să-mi faci un desen.

*

* *

Un sfert de oră mai târziu, inspectorul Aime Brichot de la Brigada Mondenă, secţia „Afaceri recomandate", tată a trei copii, putu din nou să constate, asupra propriei persoane, un oarecare fenomen de vasodilataţie, de care o viaţă conjugală cuminte, ordonată, fericită şi regulată îl dezobişnuise puţin câte puţin:

este rar ca doi soţi, chiar dacă se adoră unul pe altul, să reziste la mai multe reprize în aceeaşi seară, după primii ani de căsătorie...

I se îmbăţoşa. Mai dură şi mai voluminoasă, încă. Trebuie zis că ceea ce-i făcea Diane cu perechea ei nemaipomenită de fese albe şi goale pe care le freca de burta lui, desfăcându-le, cu bustul avântat în faţă, coapsele foarte deschise, puteau scula şi un mort.

„Să ne oprim", gândi Brichot.

Pereţii camerei aveau un tangaj puternic. El se opri brusc, apucând-o de şoldul ei maiestuos.

— Confidenţa aceea, reuşi el să spună cu o voce gâgâită. Despre ce era vorba? Acum ne cunoaştem destul de bine.

Ea începu să-şi întoarcă uşor coapsele.

— N-ai înţeles? spuse ea cu efort.

Brichot încercă să nu se mai uite la crăpătura ce se întrezărea între cele două picioare de dedesubtul lui.

— Nu, mărturisi el.

Ea-şi strâmbă uşor ceafa în direcţia lui.

— Chestiunile „delicate" de spus, sunt întotdeauna poveştile de alcov. Ştii asta? Ei bine, înainte de a mă mărita, eram curvă. Oh... în momentele mele de rătăcire. În tot felul de Cluburi de întâlnire. Locuri discrete unde puteai cunoaşte domni de tot felul... Aşa l-am agăţat şi pe Joseph, primul meu soţ...

Brichot îşi frecă craniul cu o palmă udă de transpiraţie.

— Asta-i viaţa ta particulară, conchise el. Ce legătură cu...

— Este vorba de mortul de care mi-ai vorbit. Un ceh, ai spus? Ei bine, soţul meu şi cu mine, chiar după ce am trecut prin faţa primarului şi a preotului, am continuat să frecventăm localurile unde se făcea amor în colectiv. Da, aşa este... Formam o pereche unită, de un anumit gen... Se întâmplă uneori ca bucuriile trupeşti să fie separate de fidelitatea spiritului şi a inimii... Joseph şi cu mine, în afara regulatului, ne înţelegeam bine.

— Totuşi nu văd legătura, făcu Brichot.

Ea-şi mişcă din nou bucile.

— Unul dintre localurile pe care-l frecventam cel mai des, Joseph şi cu mine, era un club ţinut de o femeie căreia, i-am uitat numele... o cehoaică. Înţelegi acuma de ce ţi-am povestit asta?

Brichot îşi mângâie mustaţa.

— Cred că înţeleg, făcu el.

— Soţul meu, mort, cu sexul tăiat... Un alt tip moare în acelaşi

mod... Şi el era ceh... Şi acel local cu amor în grup, ţinut de o cehoaică... Poate că este doar o întâmplare, o pistă falsă... Dar am preferat să-ţi spun. Şi ca să-ţi spun, trebuie să-ţi mai explic ceva. Mai intim. Deci, să fie confidenţial... încă puţin.

Ochii lui Brichot scânteiară când se opriră pe posteriorul Dianei.

— *Vltava*, zise el încet, într-un sfârşit. Ăsta-i numele localului, cred... *Vltava,* pe Montmartre, dacă memoria mea este bună...

— Poate, murmură Diana. Dar acum să fii drăguţ că ţi-am spus tot ce ştiam. Nu mai vorbi şi regulează-mă! Sunt ani de când am chef!

*

* *

De abia coborî de ta Diana Lesterfield-Blainville, inspectorul Aime Brichot străbătu în fugă strada Joseph-Bara până la Assas. Pe celălalt trotuar, în colţul străzii Assas era o cabină telefonică.

„Jeannette”, gemu el intrând în cabină.

Fusese ca în rarele dăţi când o mai înşelase pe soţia lui adorată. După aceea, în mod obligatoriu, avusese o criză de conştiinţă.

Formă numărul de telefon, cu disperarea cuiva care era într-un avion pe cale de prăbuşire.

Dar în casa închiriată acolo, la La Baude, soneria ţârâi interminabil, fără ca cineva să răspundă.

Brichot ieşi din cabină clătinându-se un pic, sub soarele arzător. Se simţea gol pe dinăuntru. Îi era sete. Strada era complet goală. Niciodată nu se mai simţise atât de singur. Nici o cârciumă deschisă la orizont. „Jeannette, gemu el interior, de ce nu eşti acolo, când am nevoie de tine?”

CAPITOLUL XII

Cu mustăţile lui albe care se întorceau spre vârfuri, părul alb întins spre spate şi despărţit de o cărare, cu tenul său de cărămidă înroşită în cuptor, Gérard Nantois, la 63 de ani, ar fi putut să fie un ofiţer al armatei Indiilor, dintr-un film făcut după un roman de Rudyard Kipling. Poate că ăsta era motivul pentru care toată lumea de la *Vltava,* personalul şi obişnuiţii localului, îl numeau „Colonel”. Foarte respectuos. Chiar înclinându-se un pic în faţa lui discret, ca să arate că se ştie că el este personajul cel mai important al stabilimentului. Chiar dacă, de faţadă, Anna Brozek era cea care supraveghea bunul mers al restaurantului şi al clubului. Un aranjament care-i permitea să nu apară la registrele contabile ale cehoaicei şi să-şi ducă zilele liniştit, în conacul familiei, aproape de Châteaudun, pe malul Loirei. Reuşind să-şi restaureze cu mari eforturi un acoperiş prin care intrau zăpada şi ploaia. Treburi pe care nu şi le-ar fi permis din pensia sa modestă de jurnalist profesionist, specializat în probleme ale Europei de Est...

Cei care într-o zi sau alta apelaseră la el şi constataseră până la ce punct poate fi de generos când erau la nevoie, cei care-l vedeau din când în când, traversând sala restaurantului *Vltava* de la parter, sau plimbându-se la etajul întâi, întotdeauna pus la patru ace, cu costumul din caşmir sau smoking din trei piese, cu revere de saten, jiletcă cu patru nasturi şi pantaloni cu vipuşcă de saten, aceştia ar fi fost fără îndoială miraţi dacă, cu ajutorul unei baghete fermecate, s-ar fi făcut invizibili şi ar fi traversat uşa ermetic închisă ca să asiste la ceea ce se petrecea în camera albastră unde, de la moartea lui Frantisek Ouporova, cea care-l omorâse, Tereza, era închisă...

În picioare, mereu roşu ca o cărămidă, „Colonelul” alias Gérard Nantois, nu-şi păstrase decât cămaşa din bumbac foarte fin, fără guler şi cu un plastron de pichet, împreună cu papionul. Puţin mai jos, nu purta nimic.

Acolo unde ar fi trebuit să aibă un slip sau o izmană, avea un chilot de plastic din acelea care se pun la bebeluşi. În interiorul chilotului, un scutec, în care-i plăcea să se scoale dimineaţa, ud tot.

Această manie nevinovată se ţinea scai de el, de aproape patruzeci de ani şi existau puţine speranţe ca în viitor să ajungă

să se debaraseze de ea. Ea-i adusese lui Gérard Nantois două divorţuri succesive. După cel de al doilea, Nantois, descumpănit, scrisese (anonim, bineînţeles) unui ziar specializat în problemele de cupluri şi sexologie: *Acordul perfect.* Îi expusese cazul în lung şi în lat şi întrebase, în final, dacă, după părerea eminentului specialist de serviciu, faptul că simte o puternică erecţie, de fiecare dată când vede un chilot de plastic întins la uscat pe o sfoară, poate fi considerat ca o boală…

„Deloc! îi răspunsese eminentul specialist. Dimpotrivă! Toate ciudăţeniile sunt ale naturii! Preferaţi să vă pierdeţi nevasta în locul scutecului? Este dreptul dumneavoastră! Bineînţeles, s-ar putea spune că o parte din dumneavoastră a rămas în copilărie, că într-un anumit mod sunteţi încă un bebeluş… Dar dacă asta vă place, apreciaţi singur. Vă dorim, în orice caz, să întâlniţi cât mai repede creatura visurilor dumneavoastră. Femeia care va şti să vă înţeleagă. Cea care vă va masturba în scutecul şi chilotul vostru de plastic…”

Întâlnind-o pe Anna Brozek, câţiva ani mai târziu, Nantois nu o întâlnise pe acea femeie: găsise mai multe. Oricâte voia. Dar mici una dintre obişnuitele clubului foarte restrâns al cehoaicei în exil, nu îi păruse mai înnebunitoare, mai excitantă ca una dintre ultimele ei achiziţii: foarte blonda şi gingaşa Tereza. Mai ales când, ca în seara aceasta, cu chiloţii de plastic lăsaţi în vine, o obliga să-l înghită şi când, tuşind, ajungând, la marginea sufocării, Tereza avea faţa plină de mari lacrimi. Îi plăcea la nebunie asta, „Colonelului”. Să vadă o fată plângând. Femeile sunt făcute ca să sufere. Cât se poate de des. Era una dintre ideile lui preferate. Una din maximele de bază ale vieţii sale. De altfel şi lor le place. Chiar şi celor care scot ţipete de fecioare jignite dacă le spui în faţă. În special acelea. „În orice femeie este o sclavă care dormitează… O sclavă amăgită în marea majoritate a timpului… Bărbaţii nu ştiu cum să se comporte… Sunt prea blegi, prea molateci…” Idei din astea, avea cu grămada Gérard Nantois. Dar la cei 63 de ani trecuţi, trebuia să recunoască, cele mai ascultătoare sunt profesionistele. Adevăratele jigodii, care fac asta pentru biştari.

Ca Tereza.

Aceasta ridică membrul monstruos al fostului jurnalist. Un adevărat bulumac. Un drug. O enormitate congestionată care palpita la doi centimetri de nasul ei micuţ. Ea îl mai luase o dată în gură şi îşi amintea. Avusese impresia că o să-i explodeze laringele. Îi fusese foarte greu să se abţină să nu vomite. Vărsase

după plecarea lui şi apoi, nu dormise toată noaptea.

— Este prea mult! gemu ea. N-o să reuşesc!

Celălalt o apucă de ceafă.

— Ba da, făcu el blând. Ai mai făcut-o deja. Poţi foarte bine s-o faci din nou.

Ea reîncercă. Imediat, lacrimi mari îi inundară faţa. Simţea că-i ajunge în fundul gâtului ca şi cum ar fi vrut să-i traverseze ţeasta. Şi, mai mult decât atât, de fiecare dată când îl înghiţea, intra în contact cu chiloţii de plastic, dezgustători, în care i se înfunda bărbia.

— Ba da! grohăi „Colonelul”. Asta este! Vezi? Când vrei, poţi. Continuă!

O conducea chiar el, O mişcare înainte, foarte adâncă, O mişcare în spate. Şi încă o mişcare în faţă. Şi din nou înapoi. „Colonelului” îi curgeau balele. Se întoarse cu bustul spre Anna Brozek, care stătea tăcută într-un fotoliu albastru, în spatele lui.

— O să devină o târâtură fantastică, răcni el. Are talent! O adevărată mâncătoare de sule! Şi eu mă pricep! Uită-te la ea. Uite-o cum plânge de-a binelea!

Asta era ceea ce-l înnebunea cel mai tare la femei: capacitatea lor de a se umezi, la comandă. „O femeie trebuie să se ude. Pentru asta este făcută”. Încă una din maximele sale.

Anna Brozek îl aprobă maşinal. Ţigara Dunhill, pe care o ţinea între degete, era aproape integral consumată. O coloană de cenuşă uşor curbată. Ea căută din ochi o scrumieră. Nu era nici una în cameră. Îşi scuturâ cenuşa în palma făcută căuş a mâinii stângi şi-şi privi capătul cu filtru al ţigării care se termina cu un tăciune roşu.

La urma urmei, explicaţia cu Nantois nu se petrecuse chiar aşa de rău. Bineînţeles că el o pălmuise de mai multe ori. Îşi scosese chiar cureaua, îi spusese să-şi ridice fusta şi să-şi tragă chiloţii şi o croise cu sete, făcând-o în fel şi chip. După aceea, ea observase că are bărbia plină de sânge: ca să nu strige, ea-şi înfipsese dinţii în buza inferioară... Lui Nantois nu-i plăcea să-ţi amesteci treburile cu sentimentele. Chiar asta făcuse ea, organizând moartea lui Frantisek Ouporova. Se lăsase antrenată în realizarea unui proiect prostesc şi periculos. Răzbunarea. Ea compromisese asociaţia lor. Toată opera lor comună... Restaurantul cu faţada sa de respectabilitate nepătată. Şi „Clubul”. Capodopera lor. Chiar el, imaculat în principiu. Un loc de întâlnire consfinţit prin legea de la 1 aprilie 1901, asupra asociaţiilor cu statuturi depuse în forma cerută la Prefectură, aşa

cum trebuie şi anunţată regulamentar în *Journal Officiel.* Clienţi aleşi pe sprânceană. Fără „profesioniste”. Cel puţin în principiu. Nimic altceva decât *schimburi* între adulţi stăpâni pe corpurile, dorinţele şi capriciile lor. Fără să se uite detaliul de geniu: *Anexa* clubului, aşa cum era numită între ei Apartamentul secret cu uşi de comunicare camuflate. Traversând un apartament gol şi dărăpănat, al cărui locatar, pe hârtie, era Gérard Nantois… Locul cunoscut numai de câţiva obişnuiţi, unde dormeau pensionarele doamnei Brozek şi unde, foarte rar, aveai consimţământul să aduci un client deosebit de generos şi în care aveai încredere deplină…

Toate acestea, după „Colonel”, Anna era pe punctul de a le compromite din cauza deciziei de a-l lichida pe Ouporova. Un nimenea. Un exilat de ultima categorie. Un amărât. Cum a putut ea să facă una ca asta? Cum de a putut trece răzbunarea înaintea asociaţiei lor? Această organizaţie pentru care el îşi pierduse nopţi întregi ca s-o pună pe picioare. Şi care, dintr-o singură lovitură, îşi descoperea fragilitatea. Din cauza unui acces brusc de nebunie al Annei. Nu moartea lui Frantisek îi reproşa el. Modul, felul imprudent, improvizat în care se petrecuse. Şi pe urmă, acel transport în plină noapte a corpului lui Ouporova, la el acasă. Golit de sânge. Nici măcar nu se gândise să le ceară lui Babby şi Carpenter, cei doi tipi care fuseseră însărcinaţi cu transportul, să percheziţioneze un pic apartamentul lui Ouporova, ca să se asigure că la ceh nu exista nimic care ar putea alerta poliţia şi a o conduce până la *Vltava.* Bun, este adevărat că Babby şi Carpenter nu erau nişte genii. În afară de lovituri spectaculoase şi treburi fizice grele, nu li se puteau încredinţa misiuni prea delicate. Vocaţia lor era de ciomăgari, nu de analişti. Numai muşchi şi creiere de muscă. Oficial, erau angajaţi la bucătăria restaurantului. De formă… Dar specialitatea lor era mai curând pistolul Colt Python. Mai precis Colt Diamondback calibrul 38 special, un revolver de clasă, care cântăreşte 822 grame şi are o ţeavă de 101 mm. Când nu se distrau demontându-l şi ungându-l, moţăiau trei sferturi din zi. De două sau trei ori fuseseră găsiţi sodomizându-se unul pe altul în anexa clubului, dar asta fusese o excepţie. Ceea ce le plăcea cel mai mult, era să aibă amândoi aceeaşi fată, unul dedesubt şi celălalt deasupra. Unele dintre pensionarele doamnei Brozek aveau oroare de asta. Nu din motive morale, bineînţeles, ci datorită faptului că la spate se afla întotdeauna Bobby şi simţeau că o să le străpungă corpul. Şi Bobby, ca mulţi dintre negri, era

dotat ca un animal. Ca un măgar. Un adevărat perforator… Carpenter avea dimensiuni mai rezonabile. Numai că era răutăcios. O dată, se distrase tăind cu cuţitul micul fragment de piele gingaşă dintre sex şi anus, care este numit perineu. Găsise că fata este prea strâmtă şi avusese chef s-o lărgească. Se crease un adevărat scandal.

Altă dată, în stradă, în plină noapte, îndreptase pistolul mitralieră asupra unei femei gravide, care se întorcea acasă. Uite-aşa. Degeaba. Trebuia să fii psihiatru ca să înţelegi ceva. Poate. Dar la *Vltava* nu era nimeni atât de competent ca ei…

Alt detaliu care-l indignase pe Gérard Nantois era modul în care-l lichidaseră pe Ouporova. Sexul tăiat cu lama. Congaï-ul în pântecul Terezei. Ea ar fi putut să-l omoare pe ceh într-o mie de feluri, să-l împingă într-un cofraj de beton, să-i scoată creierul prin ochi sau prin urechi, să-l scalpeze, sau să-i facă orice, că pe „Colonel” nu l-ar fi deranjat. Dar să folosească o metodă care mai fusese deja experimentată pe alţi doi tipi care încercaseră să-i oprească afacerile, era exact ca şi cum ar fi telefonat poliţiei pentru a-şi revendica crima.

— De ce nu le-ai dat şi adresa noastră? o întrebase Nantois.

— Gérard, îi răspunsese Anna, ştii bine că este vorba doar de nişte vechi cazuri clasate!

„Colonelul” putea deveni mitocan atunci când ajungea la capătul răbdării. Era obişnuit cu sălile redacţiilor unde, în general, nu se vorbeşte aşa cum se scrie.

— Căcat, răcnise el. Crezi că o să le trebuiască un mare efort ca să se deschidă dosarele? La ora asta, cred că-şi chinuie minţile ca să înţeleagă ce legătură este între cele trei cadavre care au fost găsite cu puţele ciopârţite în două părţi egale şi că este mai puţin obişnuit ca mod de a muri, decât o criză de inimă sau un cancer, în cele din urmă, puseseră la punct felul în care să riposteze. Cel puţin sa încerce să limiteze dezastrul. Pentru început, decisese „Colonelul”, trebuia făcută o vizită la Ouporova. Sigur că trebuiau să existe sigilii. Sigur, că poliţia scotocise apartamentul în lung şi în lat. Dar nu se ştie niciodată. În cazul în care nu fuseseră trimişi inspectori prea dotaţi ca să demareze afacerea, aveau şansa să dea peste vreun mic detaliu compromiţător pentru ei. În orice caz, ei erau cei mai în măsură să ştie despre ce este vorba. Necazul era că o sarcină ca asta nu putea fi încredinţată lui Bobby şi Carpenter. Dacă ai fi vrut să faci o gaură în zidul chinezesc, n-ai fi găsit altceva mai reuşit decât mâinile şi dinţii celor doi, care erau campioni la aşa ceva. Dar nu

ca să descopere micul indiciu acuzator. Doamna Brozek hotărî să-i însoţească personal.

Sus, „Colonelul” începuse să se destindă treptat. Din fericire, Anna era fiica Ruzenei. Avea pentru ea o slăbiciune pe care n-ar fi avut-o pentru altcineva.

— Şi acum, hai s-o vedem pe Tereza, concluzionase el, frecându-şi mâinile.

În mijlocul apartamentului gol, care servea drept trecere între club şi anexă, el se oprise brusc şi exclamase:

— Mă întreb dacă n-ar trebui să iau legătura cu poliţia, chiar eu însumi.

Anna îl privise aiurită, întrebându-se dacă nu cumva se ţăcănise.

— Gândeşte-te, spuse ei. Frantisek Ouporova… eu îl cunoşteam. Ca pe majoritatea cehilor exilaţi la Paris. Chiar eu i-am găsit o slujbă la radio. Şi atunci ce se întâmplă? Am descoperit moartea lui în ziare… Găsesc asta îngrozitor. Îl adoram pe Frantisek. Sunt indignat Mă frământ şi după câteva şovăieli, chem poliţiştii. Mă pun la dispoziţia lor. În serviciul lor. Nu ştiu mare lucru, deoarece îl pierdusem din vedere pe Frantisek. De o oarecare bucată de vreme, eu nu vin la Paris decât rar, dar dacă pot ajuta poliţia în cercetările ei, aş fi fericit… Ceea ce-mi dă ocazia ca, în trecere, să aflu cum stau ei cu mersul anchetei. Merge aşa?

Anna Brozek reflectă câteva clipe.

— Merge, lăsă ea să-i scape.

*

* *

Şi acum, el era în picioare în mijlocul camerei. Gol, începând de jos, cu faimoşii lui chiloţi de plastic lăsaţi în vine. Scotea tot felul de obscenităţi în timp ce Tereza, plângând, pe marginea sufocării, îl sugea.

La un moment dat, îl simţi pe punctul de a-şi da drumul. Şi atunci ea făcu cum îi plăcea lui. Cum ea ştia că-i place. Înseamnă că-şi strivi faţa de tufa de păr alb a pubisului lui, cu gura lipită ca o meduză.

El avu câteva convulsii însoţite de mugete şi începu să se golească în ea, cu jeturi prelungi.

Cinci minute după, îşi trăsese chiloţii. Adică îşi pusese scutecele şi, aşezat pe pat, în continuare foarte elegant în partea de sus a trupului, în smoking, fuma un Dunhill pe care i-l întinsese Anna Brozek.

Mângâie sânii micuţi ai Terezei.

— Întoarce-te, murmură el.

Ea ascultă.

— Ce curişor! Ce curişor încântător de Lolita la 13 ani, scânci el cu o voce piţigăiată brusc. N-am mai văzut un astfel de poponeţ.

Se întoarse spre Anna.

— Du-te după „Zâmbăreţul”!

„Zâmbăreţul” era Bobby. Negrul. Îl porecliseră astfel, deoarece faţa îi era în permanenţă străbătută de un zâmbet ce se lăţea de la o ureche la alta. Cu dinţii pe care-i avea, prezenta tabloul unei tăieturi albe în formă de semilună, care făcea să ţi se zburlească părul. N-ai fi vrut să-l simţi în spatele tău, mai ales noaptea.

Tereza înţepeni.

— Nu! Nu „Zâmbăreţul”! Nu în seara asta.

„Colonelul” lăsă să-i cadă un pic de scrum pe mochetă.

— Ba da, chiar în seara aceasta, spuse el blând.

Îi puse mâna peste fese.

— Nu eşti suficient de largă acolo. Înţelegi? Şi „Zâmbăreţul” este cel mai indicat ca să-ţi înmoaie muşchii. El are tot ce trebuie pentru asta…

O ridică cum ai ridica o pisicuţă, ţinându-i mâna sub burtă. Era atât de delicată şi uşoară, că ar fi putut-o ridica doar cu câteva degete, dacă ar fi vrut.

— În afară de asta, eu comand aici, în cazul în care ai uitat.

Câteva minute după, doamna Brozek apăru însoţită de „Zâmbăreţ”. În umbra lui. Umbră era cuvântul potrivit. Cu cele o sută patru kilograme şi cei un metru optzeci şi cinci, Bobby ar fi ţinut umbră oricui.

Gérard Nantois îl privi.

— Tu o să mi-o desţeleneşti, spuse el calm arătând spre Tereza… În adâncime. Şi mult timp. Ştiu că poţi s-o faci. Toţi avem nevoie să ne destindem nervii. Asta o să ne relaxeze.

Bobby începu să se deschidă la pantaloni. Cu surâsul lui veşnic pe faţa rotundă şi cu nasul turtit. Într-o zi, cineva, într-un bar, îl întrebase dacă acest zâmbet continuu, lipit pe faţă, este congenital. Interlocutorul prea curios avusese nevoie, în final, de nenumărate cusături la pielea capului, înainte de a ajunge la domiciliu.

Se aşeză în spatele Terezei. Fata era aşezată în genunchi, cu bucile desfăcute, cu umerii căzuţi, ca şi cum s-ar fi aşteptat să fie

ţinta unei lovituri de tun. Tremura un pic. Încercă să-şi stăpânească tremurăturile înfigându-şi unghiile în palme.

Astfel de şedinţe de relaxare, ca asta, îi plăceau la nebunie „Zâmbăreţului”. Se băgă în ea, străbătându-i interiorul ca şi cum ar fi avut intenţia s-o perforeze şi să-i ajungă până în gură şi începu s-o lucreze îndelung, cu răbdare, cu ochii în gol, cu mâinile înfundate în bucile pe care le desfăcuse la maximum, la limita sfâşierii cărnii.

„Colonelul” privea spectacolul trăgând liniştit din ţigară. Această fată minusculă şi acest negru enorm, de trei ori mai mare ca ea şi al cărui membru trebuie să fi avut în circumferinţă dimensiunile unui braţ de al Terezei, era exact ceea ce-i trebuia ca să-l bucure. Acum, avea nevoie să se concentreze. Apropo de ce va zice mâine ia poliţie când va da telefon. O treabă delicată. O chestiune de precizie. Exact ca şi cum ai confecţiona un dispozitiv de comandă pentru o bombă.

*

* *

În acelaşi moment, în biroul Afacerilor Recomandate, secţia de vârf a Brigăzii Mondene, Aime Brichot tocmai închidea telefonul şi începea să se scarpine în cap, deoarece cel mai bun, micul său prieten, Boris Corentin, era de negăsit.

La el, răspundea doar automatul, care debita sistematic aceleaşi cuvinte.

Automatul răspundea şi la Ghislaine, care de altfel era într-o călătorie de cincisprezece zile.

Nimic mai deprimant decât să auzi o voce de robot, care-ţi răspunde că cel căutat nu este acasă. Mai ales când ai ceva urgent să-i spui omului în chestiune.

Era noapte, era singur în birou şi în aer plutea un miros acru de tutun. Brichot se duse la fereastră şi privi trecând un vaporaş care plutea încet pe apa de culoarea reziduurilor uleioase.

„Descurcă-te singur, bătrâne, gândi el. Boris n-o să-ţi servească de doică, toată viaţa. Dacă nu-l acasă, cu atât mai rău pentru el, o să te duci singur la sărbătoarea de la *Vltava!”*

CAPITOLUL XIII

Cu mâinile în buzunarele bluzonului său de pânză, Boris Corentin întoarse spatele vederii măreţe ce se afla în punctul extrem a lui Butte Montmartre, faţada lui Sacre-Coeur iluminată. Această grămadă de acoperişuri ale capitalei, amestecate cu umbre negre străpunse de zeci de lumini. Şi el căuta să-şi răspundă la o întrebare şi nu reuşea.

— Ce-ar trebui să fac? se întrebă el. Am ales soluţia cea mai uşoară, să-i fac să-mi deschidă uşor făcând gură, să pătrund înăuntru cu revolverul în mână şi mâine să mă trezesc în faţa inspectorului general al poliţiei; să ajung să fiu tratat drept prostănac în ziare şi să mi se ofere arhiva sau pensionarea anticipată.

Sau, bine... Bine ce? Nu există o a doua soluţie ca să pătrunzi la *Vltava.* Nu la restaurantul de la parter. Acolo ar fi fost uşor pentru primul imbecil venit. În clubul privat de la etajul întâi. Pentru că acolo era toată şmecheria. De mare talie. Şi nu prevăzuseră chiar totul.

Codul de intrare, jos, în strada Norvins.

Nu se pune problema să te duci şi să te recunoască ca poliţist. Nu numai că n-ai nici un ordin, dar n-ai nici cea mai mică dovadă în ceea ce priveşte imobilul în chestiune.

Nimic, în afară a două mici indicii, care conduceau spre *Vltava* şi care făcuseră, dintr-odată, foarte interesant pentru el acest „club de întâlnire” din Butte Montmartre.

Pliantul găsit de Amalia, portăreasa imobilului unde locuia Frantisek Ouporova, de o parte.

Mărturisirile lui Milan Klima, garajistul, de cealaltă parte.

Era cam puţin. Dar destul ca să aibă un chef nebun să arunce o privire. Insuficient ca să justifice o pătrundere cu forţa, sau o atacare oficială.

Concluzie: trebuia să se introducă, dar discret, ca un client normal.

Prevăzuse că, precum la intrarea oricărui club de un asemenea gen, o să fie la uşă un individ însărcinat cu filtrarea clienţilor. Cu un pic de noroc, o să reuşească să-l îmblânzească.

Numai că era mult mai greu să îmblânzeşti o claviatură digitală.

Asta era piedica pe care n-o prevăzuse.

Fisura din planul lui.

Vltava era, poate, intrarea tuturor păcatelor, dar era foarte greu să-ţi dai seama care era permisul de intrare, dat fiind faptul că sistemul de filtraj n-avea nimic în comun cu ceea ce crezuse el. Nu puteai intra decât cunoscând numărul de cod. Nici chiar un truc de felul „recomandare de la Lyon's Club" nu ţi-ar fi folosit la nimic. Codurile digitale sunt total insensibile la astfel de recomandări.

Pentru a-şi rumega nemulţumirea, începu să bată străzile din Butte Montmartre, unde micile cafenele de odinioară fuseseră înlocuite de bufete expres şi unde cinci sute de mâzgălituri fuseseră întinse pe jos pretinzându-se a fi reîncarnările operelor lui Picasso. Cum era trecut de orele 21, nu mai erau autocare cu turişti pe Butte, ci doar turişti enervaţi că urcaseră cele mai abrupte trepte din viaţa lor, grăbiţi să vadă totul într-un minimum de timp, deoarece ghizii lor îi anunţaseră că n-au la dispoziţie decât treizeci şi cinci de minute ca să viziteze cartierul. Ar fi putut să facă turul chiar şi mai repede, dat fiind faptul că nu era nimic de văzut în afară de expresuri şi şevaletele celor cinci sute de falşi pictori care-şi expuneau „operele" ce fuseseră făcute în serie în Hong Kong sau Japonia.

Făcând un bilanţ rapid al situaţiei, şi mai deprimat decât la sosire, Boris Corentin se hotărî să se ducă la maşina sa, garată în josul scărilor din strada Foyatier, alături de locul unde se luau bilete pentru funicular.

Se gândi să facă un ocol, ca să treacă prin faţa imobilului din strada Norvins, al lui *Vltava,* o clădire mare din cărămidă, de la sfârşitul secolului trecut.

Un grup se apropie de uşă. Trei bărbaţi şi trei femei. Două roşcate în rochii largi, foarte decoltate şi o brunetă într-o rochie lungă, neagră. În spatele lor, bărbaţii discutau cu voce joasă.

— Bună seara, lansă Corentin luându-şi elan cu mâna şi oprindu-se cu degetele la douăzeci de centimetri de claviatura digitală, încastrată în cărămida uşii.

Ca şi cum ar fi fost pe punctul de a forma codul pe claviatură, ca un vechi obişnuit al locului, dar îşi oprise gestul din politeţe, pentru a le lăsa pe tinerele femei înaintea lui.

— Bună seara, răspunseră cele două roşcate.

— Bună seara, se auzi ca un ecou răspunsul celor trei bărbaţi.

Una dintre roşcate apăsă pe claviatură. Boris auzi unghiile lungi şi roşii care apăsau clapele.

După aceea se auzi sunetul metalic al deschiderii uşii. Cele

trei femei pătrunseră în holul de intrare.

Boris Corentin se dădu la o parte din faţa însoţitorilor lor, cu un zâmbet larg.

— Vă rog...

Două din fete se întoarseră şi-l priveau pe Corentin cu atenţie. Mai curând îl măsurau. Ca să spunem adevărul, privirea lor coborâse de la faţă, pe care n-o găsiseră rea deloc, mai în josul curelei, ceea ce părea să le intereseze mai mult.

— Totul pare liniştit în seara asta, murmură unul dintre bărbaţi către Corentin.

— O să fim între noi, răspunse Boris pentru a nu rămâne dator.

Respiră adânc în timp ce uşa se închidea în spatele lui.

Ajunsese acolo.

*

* *

Până la urmă, era uşor, gândi Boris Corentin. Era suficient să faci la fel ca cei trei tipi datorită cărora intrase la *Vltava,* arând aerul că eşti perfect la curent cu obiceiurile locului.

În sala de sus, îmbrăcată complet în catifea purpurie, merse deci să se aşeze la bar pe un taburet, ca şi ceilalţi, comandă barmanului o cupă de şampanie. Ca de obicei, barmanul cu vestă albă şi pantaloni negri era plin de demnitate şi prestanţă. Boris îl auzi pe unul dintre cei trei numindu-l Slim şi-şi zise că n-are nici un motiv să nu facă şi el la fel.

— Mulţumesc, Slim, murmură el, în momentul în care barmanul îi împinse cupa de şampanie, pe tejgheaua de lemn lăcuit a barului.

Barmanul îl privi o clipă, ridicându-şi pleoapele grele. Avea aerul unui dinozaur foarte bătrân, foarte obosit şi foarte blazat. Pleoapele îi căzură la loc, indiferente.

Cei trei beau whisky. Fiecare după gustul lui.

Boris Corentin se învârti uşor cu taburetul, încercând să n-aibă aerul cuiva care vine aici pentru prima dată. Deci, încercă să cerceteze locul, prefăcându-se că-l cunoaşte dintotdeauna.

Trebui să se întrerupă pentru a completa, ca şi ceilalţi, ritualul cu cartea de credit. Pe puţin cinci sute de franci, inclusiv consumaţia. Nu depăşea limita posibilităţilor obişnuite. Chiar pentru unul ca Ouporova. Cu condiţia, în cazul celui din urmă, să te mulţumeşti cu cartofi în restul zilelor rămase până la sfârşitul lunii.

Muzica lentă se infiltra peste tot acest decor. Boris îşi lăsă privirea să rătăcească prin sală. Circa douăzeci de bărbaţi şi

femei, aşezaţi pe banchetă. Media de vârstă: între 25 şi 35 pentru femei, între 35 şi 55 pentru bărbaţi. Destule creaturi tinere şi frumoase. O brunetă, în fundul camerei, evolua singură în ritmul muzicii. Ea-şi ridicase bluza şi-şi arătă sânii. O alta – una din roşcatele de adineauri, se dezbrăcase de rochie şi, îmbrăcată cu nişte chiloţi negri crăpaţi în faţă, se aşeză în faţa unui domn chel. Acesta îşi băgă mâna în gaura chiloţilor şi fata îşi dădu capul pe spate scoţând din buze un „Oh!” nervos. Pe urmă, omul cel grăsuliu se eliberă şi se aplecă în faţă.

Doar atunci, în penumbră, Boris Corentin îşi dădu seama de „mesele” pe care consumatorii îşi puneau paharele.

Nici mai mult nici mai puţin decât tinere femei îngenuncheate, cu fundul în sus şi capetele aplecate. Tăcute şi nemişcate. Exact ca în desenele din interiorul pliantului Vltavei, gândi Boris.

Omul chel de lângă roşcată se aplecă să-şi pună paharul pe tava pe care el însuşi o instalase pe şalele uneia dintre fete. Pe urmă se aplecă şi mai tare şi, cu arătătorul în faţă, se introduse adânc în crăpătura fetei, care n-avu decât o uşoară tresărire. Cuburile clincăniră în paharul pus pe tavă.

Omul începu o mişcare de du-te-vino cu arătătorul, în timp ce conversa cu vecina lui.

Boris alunecă uşor de pe locul lui. La prima vedere, *Vltava* nu ieşea din limita discretului clasic. Mai multe încăperi se aflau înşiruite... camere, desigur. Nimic extraordinar, începu să rătăcească pe culoar, încercând să-l încadreze pe Ouporova în acest decor.

Aproape de un lampadar din bronz, o fată brună, pe care, el o recunoscu ca făcând parte din grupul cu care intrase, se apucase cu amândouă mâinile de un scrin şi se uita într-o oglindă, în timp ce în spatele ei, un bărbat în jur de patruzeci de ani, bărbos, o poseda cu bătăi largi din şale. El îi ridicase lunga rochie neagră şi făcea să-i tresară bucile mari, pocnindu-le la intervale regulate. Trei alţi bărbaţi examinau cu atenţie perechea. Unul dintre ei îşi trăsese fermoarul şi-i freca sexul în apropiere de faţa brunetei. La un moment dat, îşi trecu mâna liberă peste gâtul fetei şi o forţă să-şi întoarcă faţa spre el. Ea-l privi îndelung, pe urmă îi examină sexul şi, în sfârşit, se decise. Se mişcă câţiva centimetri, obligându-şi partenerul de la spate să se deplaseze şi el şi, cu un grohăit, luă în gură membrul noului venit.

Boris îşi reţinu răsuflarea. Cei doi bărbaţi se întrerupseră o clipă pentru a-şi pune ritmurile la unison. Penisul celui pe care îl sugea, îi apăsa brunetei prea tare colţul gurii, dezvelindu-i

aproape gingia.

Ea fu aceea care-şi dădu seama că nu mai merge. Se opri brusc în jurul celor două membre care o pătrundeau, cu capul perfect imobil. Apoi, o luară de la capăt toţi trei. Dar de data aceasta ea le imprima ritmul, resincronizându-i. Ea avansa şi se îndepărta cu bătăi puternice din şale şi ceafă. Tot grupul se legăna ca o corabie prinsă de o furtună blândă.

— Permiteţi? făcu o voce în spatele lui Boris.

El se dădu la o parte pentru a face loc noii venite. Una din roşcatele de adineauri. Era încă îmbrăcata şi fusta i se muia peste crupa impresionantă. Ea hohoti scurt.

— Eram sigură că este Antoinette! zise ea.

Îşi întoarse ceafa spre Boris. Din părul ridicat de pe ceafă căzuseră câteva şuviţe rebele, care tresăltau delicios.

— Ştiţi cum se numeşte acest gen de serate? întrebă ea.

— Nu, recunoscu Boris.

— „Transport în comun”! râse roşcata.

Ea oftă.

— Cine-ar zice, văzând-o aşa, că Antoinette este o mamă model, care se ocupă cu devotament de copiii ei.

El se dăduse înapoi imperceptibil. Şoldul ei atinse locul exact unde pantalonii lui Boris se umflaseră uşor.

El lăsă să-i cadă o mână, ca din greşeală, peste fesele ei.

Bruneta din faţa lor îşi continua mişcarea furioasă de du-te-vino, lovind cu gura şi cu şoldurile cele două rădăcini virile, într-un ritm din ce în ce mai grăbit.

— Hai, suflă roşcata, întorcându-şi uşor capul.

Boris simţi cum tensiunea sângelui îi creşte într-un mod îngrijorător. Fusta fetei era atât de uşoară, că aveai impresia că-ţi scapă printre degete. Dedesubt, avea ciorapi ajuraţi prinşi cu jartiere negre. Fără chiloţi, bineînţeles. Se aplecă uşor în faţă şi scoase un soi de oftat răguşit atunci când Boris o pătrunse. Când fu băgat total în ea, o apucă de şolduri şi începu s-o lucreze cu degetele înfipte în carnea vibrantă.

Mai încolo, cei doi bărbaţi gemeau deversându-se în gura şi burta brunetei.

Roşcata se întoarse pentru a-l privi pe Boris.

— Dar tu? întrebă ea.

El surâse fără a se opri.

— Eu sunt mai încet, făcu el modest.

Ea se îndreptă un pic.

— Visul meu, mărturisi ea.

Brusc, ochii ei încercănaţi deveniră febrili.

— Hai, zise ea, cunosc un locşor unde o să ne putem instala mai confortabil.

CAPITOLUL XIV

Ea îi explică principiul „confesionalului”, o mică încăpere lăcuită în roşu, cu un perete transparent tapisat în întregime cu beţişoare încrucişate printre care-ţi puteai strecura privirea cu uşurinţă. La podea, o saltea moale acoperită cu o învelitoare de blană.

— Dar presupun că tu cunoşti deja? îl întrebă ea.

— Sigur că da, minţi Corentin.

— Vii des aici? îl interogă ea. Vreau să spun că nu cred că te-am mai văzut. Mi-aş fi amintit de tine. Nu se uită aşa uşor un tip cu înfăţişarea lui Alain Delon şi cu un astfel de instrument!

— Mulţumesc pentru compliment, murmură Boris.

Ea se lipi de el.

— Toată plăcerea este de partea mea, suflă ea.

— Şi eu? făcu Boris.

— Oh, ştiu, lăsă ea să scape. Tu o să-mi vorbeşti despre curul meu. Ştiu că am un cur de iapă, mi s-a mai spus, toţi bărbaţii sunt înnebuniţi după ei.

Se azvârliră amândoi pe pat.

— Şi atunci? întrebă ea. Să nu ne ruşinăm!

Se lăsă pe spate.

— Mănâncă-mă, gemu ea. Sânii. Ronţăie-i! Umflă-i! Mor după ronţăitul sânilor. Te rog!

Cinci minute mai apoi, ea-l obligă să se întindă la rândul lui şi-l încălecă, cu blana ei roşcată desfăcută în dreptul bumbului rozaliu dintre buze, care-şi arăta obraznic nasul.

— Eu o să preiau conducerea operaţiilor, suflă ea.

Ea se lăsă uşor, foarte uşor peste Boris şi acesta simţi cum se înfundă puţin câte puţin într-o umezeală infinită, ca şi cum modul de penetrare ar fi durat la nesfârşit.

— Bordel! ţipă ea. Ce bine este!

Avea un buric minuscul care se deschidea şi se închidea în ritmul respiraţiei, ca un sex suplimentar.

— Salutare tuturor celor care vă uitaţi! emise ea ironic.

Boris se ridică uşor în coate, în direcţia peretelui transparent.

Primi în plină figură o viziune care-l îngheţă de-a dreptul.

Nu era decât un privitor. Unul singur.

Era mic, chel, mustăcios şi faţa i se înroşea treptat. S-ar fi zis că lobii urechilor lui luaseră foc.

Şi ochii săi, în dosul lentilelor groase de miop, erau pe cale de a ieşi din orbite.

Pentru că, printre beţişoarele „confesionalului”, în acest bărbat lungit sub o roşcată înaltă, care profita de el, începuse să-l recunoască pe inspectorul principal Corentin. Adică Boris, pur şi simplu, partenerul său şi mai mult decât atât, prietenul lui de cincisprezece ani.

— Ce ai? îl întrebă fata. Parcă ai văzut o stafie.

Ea se întoarse din nou spre peretele cu beţişoare.

— Nu mai sta înfipt acolo! strigă ea în direcţia chelului cu lentile de miop… ondulă din bazin… Ce mai aştepţi? Vino, dracului, să ne arăţi de ce eşti în stare!

*

* *

La prima privire schimbată între Boris, care stătea în continuare lungit şi Brichot, în picioare, şi unul şi altul îşi spuseră destule din ochi pentru a se înţelege. În mare, schimbul lor de priviri se rezuma astfel: „n-avem ce face, suntem amândoi în aceeaşi cursă, nu trebuie să avem aerul că ne cunoaştem. Şi ce altceva vrei, decât să jucăm jocul până la sfârşit, cu umor, că altceva tot nu avem de făcut şi în fond, n-are numai părţi proaste această poveste”.

— Eu sunt Rita, făcu roşcata, departe de acest dialog neauzit… Se întoarse spre Brichot… şi tu?

— Max, bâigui Aime. În fine. Maxime.

— Şi tu? reluă ea aplecându-se spre Boris.

— Armand, suflă Boris Corentin.

— Ei bine, Max, aşează-te în spatele meu. Vrei?

Brichot trebui să facă un efort de voinţă ca să nu leşine. Roşcata se aplecase peste Boris ca să-i ofere panorama cea mai atrăgătoare, îşi reţinu suflarea, îl privi pe Corentin cu aerul de a zice „Înainte, la luptă!” şi se azvârli.

Fata îl simţi căutându-şi drumul printre buci şi se desfăcu şi mai tare. El se înfipse şi, cu o zvâcnire a trunchiului, o penetra complet.

Roşcata lăsă să-i scape un ţipăt şi, curbată în faţă, cu bucile desfăcute, începu să sincronizeze trioul…

*

* *

Cupele de şampanie zăngăniră. Boris Corentin şi Aime Brichot, reveniţi la bar, stăteau unul în faţa altuia, ca doi obişnuiţi ai locului, care încercau să se cunoască mai bine, între două

reprize.

— Vrei să-mi explici ce cauţi aici? spuse Corentin printre dinţi.

Brichot îi răspunse de aceeaşi manieră.

— Şi tu? De cincizeci de ori am încercat să dau de tine în strada Turligo, înainte de a pleca în expediţie.

— Încercam să găsesc mijlocul de a mă introduce aici… Tu cum ai făcut?

Brichot înghiţi o gură de şampanie. Acolo, un tip cu nasul în decolteul unei blonde, începuse să-i prindă vârful sânilor cu gura.

— Eu? replică Brichot. Foarte simplu. *Vltava* îşi schimbă codul în mod regulat. Cred că în fiecare lună. Şi, de fiecare dată, clienţii primesc un plic confidenţial cu noua combinaţie, închipuieşte-ţi c-am avut plăcerea, în această după-amiază, să fac cunoştinţă cu doamna Lesterfield-Blainville, Da, văduva diplomatului asasinat în acelaşi mod ca cehul… Ţine-te bine: ea şi soţul ei erau foarte obişnuiţi cu acest gen de… lucruri, un pic cam speciale… Ea şi-a păstrat bunele obiceiuri. Vine încă aici, din când în când. Deci, primeşte în fiecare lună plicul cu noul cod.

Boris fluieră imperceptibil.

— Te-ai descurcat de minune, Meme, aprecie el.

Brichot ridică din umeri.

— Am avut noroc, murmură el modest.

Privirea neagră a lui Boris mătură salonul.

Pe o canapea, o fată cu pielea foarte bronzată, o metisă cu părui creţ şi mic ca de oaie, pe o ţeastă rotundă, activa cu mâinile organele a doi bărbaţi care o înconjurau. Tipul grăsuţ de adineauri era cu arătătorul băgat în continuare între bucile celei care, în patru labe, îi servea drept masă. Amândoi nu mişcau, pietrificaţi, ca două manechine dintr-un muzeu de ceară porno.

— Ce facem? şopti Brichot.

— Ne impregnăm cu atmosfera, Meme, răspunse Boris Corentin. Privim şi reflectăm.

Tuşi, căutându-l pe barman din ochi. Era dispărut. Ar fi vrut totuşi să mai ia o cupă cu şampanie.

— Acest Slim! făcu Boris. Unde dracu’ s-a băgat?

Se întoarse spre Brichot.

— Nu găseşti, Meme, că se vorbeşte prea mult de *Vltava* de când am început ancheta asupra morţii lui Frantisek Ouporova? Acum este momentul să înţelegem sau nu, de ce se vorbeşte aşa de mult despre acest club de amor colectiv, nu?

*

* *

În acelaşi moment, Anna Brozek sughiţa, aşezată în faţa unui birou de sticlă, în capătul apartamentului secret, care servea de anexă specială clubului privat de pe strada Norvins. Nu putea să-şi regăsească suflul. S-ar fi zis că un guler de oţel îi strângea gâtul progresiv.

Se ridică. Fremăta în mijlocul camerei tapisată în acaju. Acolo se refugia ea în fiecare noapte, ca să-şi facă contabilitatea personală, aceea în care inchizitorii fiscului nu fuseseră niciodată invitaţi să-şi bage nasul.

— Eşti sigur? suflă ea într-un târziu, recăpătându-şi respiraţia normală.

Slim, barmanul, se înclină imperceptibil. Cu aceeaşi faţă lipsită de expresie. Ai fi crezut că i s-a turnat un strat de ceară peste figură, pentru eternitate, şi că-şi purta masca mortuară, cu anticipaţie.

— Aşa mi se pare, doamnă, murmură el.

Ea căzu pe gânduri. Ca în fiecare seară, Slim venise să-i aducă un pachet de chitanţe semnate de clienţii care plăteau cu cărţi de credit. Ceea ce se cheamă „facturi” în jargon bancar. Tot ca în fiecare seară, doamna Brozek studiase numele de pe aceste facturi. Majoritatea vechi cunoştinţe. Obişnuiţi ai locului.

În afară de două.

Un oarecare Boris Corentin şi un oarecare Aime Brichot.

Asta o făcuse imediat atentă şi ceva îi apăru în minte.

Văzuse numele acestea undeva. Nu de multă vreme.

— Spui că vorbesc amândoi? făcu ea ridicându-şi capul.

O nouă aplecare a lui Slim.

— În momentul ăsta sunt la bar. Dar poate că au venit doar să facă cunoştinţe, doamnă…

„Facturile” tremurară între degetele cele lungi ale patroanei *Vltavei.*

— Mergem să mi-i arăţi, se hotărî ea.

Ca în toate casele care se respectă, existau vizoare peste tot la *Vltava,* Mici lentile care măreau, ascunse în fiecare încăpere, în fiecare cameră, care permiteau ca prin ele să te asiguri că totul merge bine.

Anna Brozek se simţi inundată de transpiraţie. Se părea că lucrurile nu merg perfect în micul paradis de pe strada Norvins.

*

* *

În micuţa cameră roz, mâna lui Gérard Nantois, alias „Colonelul”, era băgată până la fundul şalelor Terezei, scuturată

de tremurături nervoase, în mijlocul patului. Bobby, negrul cu sexul în formă de baston telescopic, o sodomizase vreme de o jumătate de oră. În afară de dimensiunile sale uimitoare, Bobby făcea parte din acei indivizi veniţi pe lume pentru a-i complexa pe marea majoritate a bărbaţilor, însemnând că putea să reguleze o femeie cât de mult dorea el, fără a-şi diminua puterile.

— Te-ai deschis binişor, acum! schelălăi colonelul, încântat de descoperirea sa. Eşti foarte suplă în prezent. „Zâmbăreţul” a făcut o treabă bună! Este perfect, încă vreo două şedinţe ca astea şi o să fii pusă la punct admirabil.

N-o auzise pe Anna Brozek intrând. Aceasta agita chitanţele ce purtau numele celor doi de la „Afaceri Recomandate”, secţia de elită a „Afacerilor Mondene”. Părea că este în pragul sincopei.

— Avem o vizită, anunţă ea cu o voce inexpresivă.

„Colonelul” o privi. Se trezise ia realitate, înţelese că Anna nu glumeşte.

— Pot să-ţi vorbesc? îl întrebă ea.

El mângâie fesele Terezei.

— Ea şi-a făcut suma, nu riscă să ne audă.

Anna Brozek îi întinse „facturile” lui Gérard Nantois.

— Uită-te la nume. Încearcă să te concentrezi. Asta nu-ţi spune nimic?

El le citi de mai multe ori şi scutură din cap.

— Ţi se întâmplă să mai citeşti ziare, de când eşti la pensie? şuieră Anna.

— „Bursa”, da, recunoscu „Colonelul”.

Anna ridică din umeri.

— Ei bine, dacă te-ai interesa şi de altceva în afară de preţul unciei de metal fin, ai cunoaşte aceste două nume, făcu ea. Cel puţin primul. Corentin. Boris Corentin.

„Colonelul” scutură din cap.

— Nu-mi spune nimic, recunoscu el.

— Avem poliţişti pe cap, urlă ea. Asta vreau să-ţi spun. Înţelegi acum?

Tereza se simţea ca şi cum ar fi fost tratată cu kilograme de ardei roşu şi totuşi, ca prin ceaţă, auzi cuvintele pronunţate de Anna Brozek.

— Poliţişti? murmură ea încercând să se ridice cu greutate în coate. Poliţia?

Era un pic ameţită. Năucită.

Ceea ce o neliniştea cel mai tare pe ea, era ideea să nu fie

împiedicate să plece în vacanţă. Se gândea tot timpul. Număra zilele. Acum şi orele. Voia să-i înnebunească pe toţi bărbaţii, în costumul ei de baie, care incita la viol, pe plajele Coastei de Azur. Se împlineau nouăsprezece ani de când ştia pentru ce se născuse: să-i zăpăcească pe bărbaţi, să-i tâmpească definitiv, să-i pună în genunchi, să-i vadă topiţi şi morţi de dorinţă. Aşteptase destul. Nu voia ca să i se fure această vacanţă mult visată.

*

* *

Ceea ce Anna Brozek avea să-i spună lui Gérard Nantois se rezuma în puţine fraze. Dar cantitatea cuvintelor pe care le pronunţi nu este întotdeauna proporţionată cu efectul provocat. Ea avea o memorie excelentă. Ea nu uita niciodată un nume, dacă-l văzuse scris.

Nu uita niciodată vreo faţă. Ori, acest nume, Boris Corentin, îl văzuse deja în ziare. Articolele cotidienelor unde se povestea cum acest copoi de elită pusese capăt unei bande de sugrumători şi făcuse lumină în doi timpi şi trei mişcări în cea mai tenebroasă afacere a secolului. O dată, chiar îi publicaseră fotografia. Trei sferturi, în plină acţiune, prinzând un ostatic. Fotograful fusese viclean şi-l mitraliase cu teleobiectivul de după un imobil vecin. De altfel, în privinţa fizicului, Anna n-avea nici un merit. Boris Corentin, inspector divizionar, avea o siluetă care nu putea trece neobservată.

Celălalt, chelul mustăcios, cu un prenume caraghios, acela nu-i spunea nimic. Dar prin vizor îi văzuse conversând lângă bar. Şi cum ea ştia foarte bine să adune doi şi cu doi, asta însemna că podeaua *Vltavei* începea să se încingă.

Pietrificat, alături de pat, „Colonelul” înghiţea totul ca şi cum i s-ar fi servit un platou cu trufandale.

— Ce e de făcut? Ce e de făcut?

Asta-i tot ce ştia să zică.

În special, simţea că-l apucă criza. Ca de obicei, asta începu cu o tremurătură uşoară a degetelor. Cel mare şi arătătorul de la mâna dreaptă. Pe urmă senzaţia se urcă, cuprinse toată mâna, apoi braţul, faţa. Patul începuse să se zgâlţâie. S-ar fi zis că Gérard Nantois s-a aşezat peste o treierătoare în plină acţiune. Ochii începură să i se mişte, maxilarele i se încleştară unul de altul şi la colţul gurii apăru o spumă albă, în fine, faţa învineţită a lui Gérard Nantois căzu peste pat. Tereza scoase un ţipăt şi sări pe podea.

— Ce are? strigă ea.

Doamna Brozek nu se mişca. Foarte calmă, ridică din umeri. Mai asistase deja la o criză de acelaşi gen. N-o impresiona deloc. Avea alte griji „Epilepsie motrică, de tip Bravais-Jackson” aşa se chema în termeni ştiinţifici, în principiu, pentru asta, „Colonelul” lua medicamente în fiecare zi. Hydantoină şi oxazolidine. Dar uneori, la emoţii puternice, îl apucau crizele şi n-aveai altceva de făcut decât să aştepţi să-i treacă. De altfel, Nantois începuse deja să se calmeze. Avea încă spasme, dar mult mai uşoare.

Ea-şi scoase o batistă din buzunarul pantalonilor şi o introduse, făcută ghemotoc, între dinţii „Colonelului”, pentru ca acesta să nu-şi muşte limba. Pe urmă se îndreptă către uşă.

— Nu-ţi fie frică, spuse ea Terezei. O să doarmă cam vreo jumătate de oră. Pe urmă o să se trezească şi n-o să-şi mai amintească nimic.

Avea probleme mult mai importante de rezolvat decât criza de epilepsie a lui Nantois.

CAPITOLUL XV

Trebuie să fi fost în jur de ora 4 dimineaţa când Bobby, alias „Zâmbăreţul”, pe strada Montmartre, sparse cu o lovitură a patului de pistol sigiliile de la uşa a ceea ce fusese locuinţa lui Frantisek Ouporova. Pe urmă îşi aranja Coltul Diamondback între curea şi tricou, şi se apucă, cu calm, de desfăcutul broaştei. O treabă silenţioasă şi rapidă, de profesionist. În spate, auzea răsuflarea doamnei Brozek, de pe palier. Şi încă mai în spate, ticăitul electronic al ceasului lui Carpenter, care anunţa parcă scurgerea rapidă a timpului.

Într-un târziu, uşa se deschise cu un fâşâit şi „Zâmbăreţul” intră precedat de patroana sa.

Zece minute după, reapărură cinci umbre în strada Montmartre, şi se căţărară într-un Citroen Bx Diesel, condus de un negru uriaş, care glumea încontinuu ca şi cum i-ar fi tras cuiva o păcăleală grozavă.

*

* *

Singură în biroul ei, spre ora 5 dimineaţa, Anna Brozek rămase mult timp pe gânduri, în faţa fotografiei pe care o smulsese de pe peretele lui Frantisek Ouporova.

În afară de asta, nu mai găsiseră nimic altceva în locuinţa vechiului securist ceh. Locuinţa părea măturată perfect de poliţie.

— Dar fotografia, într-un anumit sens, era o descoperire excepţională. În orice caz, pentru ea.

Se concentră asupra imaginii îngălbenite. Cu impresia că descoperise cheia propriei existenţe. Nu mişca. Chiar şi buclele ei blonde stăteau nemişcate. Ceea ce ţinea între mâini, pus pe sticla biroului, era răspunsul la toate întrebările pe care nu încetase să şi le pună vreme de cincisprezece ani.

În capul ei, simţea un fel de galop infernal. Un vânt puternic. O otravă care-i urca prin vene, explodând în rafale roşii prin ochi. Revedea totul. Retrăia amintirea pierdută, uitată, cu o intensitate dureroasă. Mirosul a doi masculi pe ea. Cincisprezece ani în urmă. Putoarea de transpiraţie şi ţigară. Bătaia înfricoşată a sângelui la tâmple. Panica faţă de viol şi de actul sexual. Oroarea. Sălbăticia. Coşmarul.

Închise ochii. Îi redeschise. Imaginile deveneau mai dese. Auzi

rânjetele. Unul dintre bărbaţi o ţinea de spate, în timp ce celălalt, în picioare, o poseda. Pe urmă, tipul care era în spatele ei, aplecând-o pe podea, zdrobind-o, masacrând-o, rupând-o. Scormonindu-i măruntaiele ca şi cum ar fi vrut să facă să-i explodeze pântecul.

Trecuseră cincisprezece ani.

Cincisprezece ani de când purta această obsesie în adâncul fiinţei sale. Ca o rană care a prins coajă, dar care nu este vindecată în interior. De cincisprezece ani îi revenea în minte, noaptea, printre coşmaruri care o făceau să se scoale din pat urlând, udă leoarcă de sudoare. Cincisprezece ani de când îi revedea cu ochii minţii. Ei se apropiau. Aveau impermeabile verzui, pălării moi, glumeau, îi vorbeau în cehă, bineînţeles, şi-i spuneau să nu facă mutre... între două reprize, năvălea asupra frigiderului. Îşi reumpleau cănile cu bere. Pilsen, bineînţeles. La un moment dat, se îmbătaseră complet şi se hotărâseră să mai înveselească atmosfera; îi băgaseră dopuri metalice de bere în cele două orificii. Şi pe urmă o obligaseră să meargă în patru labe, în cadenţă. Să danseze şi să se scuture pentru a face zgomot cu dopurile, care se loveau între ele, la fiecare mişcare.

„Pentru că-ţi place muzica, asta cred că-ţi face plăcere!” strigase unul dintre bărbaţi. Era la Praga, în urmă cu cincisprezece ani, într-o noapte sufocantă de vară. Puseseră un disc, singurul pe care nu-l spărseseră. Rock. Muzică considerată subversivă în Cehoslovacia. Sub acest pretext, năvăliseră la ea, cu câteva ore mai înainte. Spărseseră tot. De fiecare dată când se deplasau, bucăţi de sticlă trosneau sub tălpile lor. Puteau să-şi permită orice, aveau toate drepturile. Aparţineau de securitatea statului, STB!

Acoperi fotografia cu mâinile. Nu voia s-o mai vadă. Îşi ridică mâinile. Ei erau tot acolo, râzători, fericiţi, complici, ţinându-se de gât. Glumind. Ca acum cincisprezece ani. De fapt, veniseră cinci indivizi. Unul dintre ei adusese o maşină de scris. În studioul Annei erau reuniţi şapte sau opt prieteni. Interogatoriul începuse imediat. După o oră, trei dintre poliţişti îi luaseră pe prietenii Annei. Inculpaţi pentru „tulburarea ordinii publice”. Ea rămăsese singură cu cei doi bărbaţi şi infernul începuse...

Aceşti doi tipi erau acum sub ochii ei, în fotografie. Numele lor erau înscrise pe spate: Frantisek Ouporova şi Milan Klima.

Primul murise de câteva zile. Plătise.

Rămânea cel de al doilea.

Timp de ani şi ani, doamna Brozek încercase să-şi amintească

figura lui. Degeaba. Ei spărseseră toate becurile şi azvârliseră la pământ toate lămpile. În afara unui mic proiector pe care-l dirijau în direcţia ei, în timp ce o violau. Faţa lui Frantisek i se întipărise în memorie. Nu şi a celuilalt. El i se ştersese din memorie complet Timp de sute şi sute de nopţi albe, încercase în van să-l reconstituie.

Şi acum, îl vedea sub ochii ei. Nu numai figura lui, ci şi numele lui.

Milan Klima.

Celălalt monstru.

Cel a cărui faţă îi dispăruse din memorie.

Doar asta mai conta pentru ea. Uitase complet de descoperirea de adineauri – prezenţa celor doi poliţişti la club. Era ultima dintre grijile ei. Răzbunarea este o mâncare nemaipomenită, care, după cum se ştie, se consumă rece. Pentru a fi apreciată, trebuie degustată calm, metodic. Cu dragoste. Este, de asemenea, un foc care se aprinde instantaneu şi nu se stinge niciodată.

Viaţa ei fusese sfărâmată. Cei cinci ani de puşcărie nu fuseseră atât de îngrozitori ca acea noapte care-i hotărâse întreaga existenţă. De altfel, beneficiase de o reducere de pedeapsă. Iniţial, fusese condamnată la şapte ani. Fuseseră făcute petiţii, presiuni. „Comitetul de apărare a persoanelor urmărite pe nedrept”, o asociaţie cehă mai mult sau mai puţin tolerată de regim, reuşise să obţină intervenţia Crucii Roşii internaţionale şi a Ligii pentru drepturile omului. La vremea respectivă, se vorbise în presa occidentală despre ea şi prietenii ei, arestaţi pentru că ascultaseră rock. Bineînţeles, în timpul procesului, Anna se abţinuse să reclame violul al cărei victimă fusese. Cei doi securişti ar fi venit să depună mărturie, ar fi negat tot şi ar fi afirmat că ea încearcă să scape denigrându-i. Ea ar fi fost din nou inculpată, acuzată de agresiune contra unui agent al forţei publice. Alesese tăcerea. Vreme de cinci ani, în celula ei, meditase asupra nopţii de groază.

Apoi, ea emigrase. Pornise de la zero. Îşi făcuse o altă viaţă.

Dar dorinţa fierbinte de a se răzbuna nu se stinsese.

Pentru asta, ar fi mers până la capătul lumi.

Ura era aproape tot ceea ce-i mai rămăsese.

Anna Brozek se îndreptă. Pe şemineu, în fundul odăii, se afla un bibelou ciudat. Singurul pe care putuse să-l ia cu ea. O reproducere micşorată a celebrului orologiu din piaţa Vechiului oraş, din Praga. Cu statuete animate. Un schelet care făcea să

sune clopotul cu o mână şi întoarce o clepsidră cu alta; apostolii care defilează ieşind din nişte firide; pe urmă un cocoş care cântă. Şi aşa mai departe.

Cu rapiditate, ea întoarse clepsidra pe care scheletul o ţinea în mâna stângă. Se auzi un zgomot uşor şi un panou invizibil până atunci alunecă, aducând la vedere o deschizătură dreptunghiulară în mijlocul orologiului. Cu vârful degetelor, scoase un pachet de fise din interiorul cavităţii secrete. Cu adresele obişnuiţilor *Vltavei* şi cu semnalmentele pe care le putuse prinde din zbor, eventual. Ea le ţinea la zi, cu scrupulozitate. Mai ales în urma celor două tentative de şantaj îndreptate împotriva ei.

Şantajiştii, Joseph Lesterfield-Blainville şi Leon Schönberg, îşi dormeau acum somnul de veci.

Şi unui şi celălalt se goliseră încet de sângele lor. Se văzuseră murind, Avuseseră tot timpul ca să regrete ideea nefericită de a încerca s-o şantajeze pe Anna Brozek.

Ca Ouporova mai târziu.

Ca Klima, foarte curând, în sfârşit, găsi fişa lui Milan Klima. Cu adresa sa de la Enghien.

Îşi trecu mâna peste fruntea transpirată. Era ora 5 dimineaţa şi ei nu îi era somn deloc.

Trebuia să se destindă. Pentru ceea ce avea de făcut acum, îi trebuia cel mai mare calm.

Părăsi biroul şi parcurgând culoarul anexei azvârli câte o privire prin fiecare cameră, graţie vizoarelor ascunse în pereţi.

Camera Terezei era cufundată în semiobscuritate. Fata cea blondă dormea pe burtă. „Colonelul”, alături de ea, se recupera după ultima criză. Îmbrăcat ca de obicei, jos, cu faimoşii săi chiloţi de plastic.

În camera vecină, Bobby dormea, lungit pe spate şi asta nu-i împiedeca să surâdă în continuare.

Carpenter, cel de al doilea apărător, aşezat în faţa unei măsuţe din camera de alături, îşi curăţa metodic Coltul său Python.

Camera următoare era cu mult mai interesantă, Marie-Claude, una dintre „pensionare”, se afla în prezenţa unei perechi foarte şic. Roger de Martellet-Bichart, consilier de ambasadă şi soţia sa Yacinthe. Bărbatul era aşezat pe marginea patului şi le compara pe cele două femei goale din faţa lui. Marie-Claude era micuţă, gingaşă şi pântecul – total epilat avea o deschizătură foarte înaltă; Yacinthe, soţia consilierului ambasadei, era mult mai

plină, cu un păr pubian exuberant care se încreţea în bucle negre până spre buric.

— O să trebuiască să te epilez, dragă prietenă, hotărî în sfârşit Roger de Martellet-Bichart, o să-ţi stea mai bine la ten…

Pe urmă se întoarse spre Marie-Claude.

— Acum o să mă iei în gură.

Îşi privi soţia.

— Uită-te cu atenţie cum procedează, draga mea, eşti lamentabilă la acest capitol, mai ai încă multe de învăţat, până când o să ajungi curva adevărată pe care o doresc!

Tânăra femeie îşi coborî privirea, umilită. Dar deja el o întorcea cu fesele spre Marie-Claude.

— Dacă ai şti ce greu mi-a fost s-o fac să accepte asta! oftă el.

„Asta” era un tatuaj mare, care acoperea cele două emisfere ale crupei, foarte albe, ale lui Yacinthe. Două săgeţi care se întâlneau în interiorul crăpăturii care-i separa bucile, în locul unde se deschidea puţul brun închis al şalelor ei. Deasupra fiecărei săgeţi, ei scrisese cu litere majuscule, roşii, „One way” (O cale).

Doamna Brozek îşi retrase privirea, satisfăcută.

Totul merge bine, gândi ea. Totul merge foarte bine…

*

* *

Strada Turligo. În patul lui, Boris Corentin se tot răsucea. Nu reuşea să-şi găsească somnul. Imposibil. Deja, primele raze ale aurorei începuseră să se strecoare printre perdelele studioului său.

Deodată, simţi o mână care se strecura spre cântecul său şi care-l cuprinse, făcându-l să se întărească şi să se umfle rapid.

— Ce ai? întrebă Rita, roşcata de la *Vltava,* care insistase să-şi termine noaptea cu el. Ce nu merge?

Ea se lipi de el şi Boris simţi, în dreptul coapsei, părul de la baza pântecului ei, care-l zgâria uşor.

— Ceea ce mi-ai spus adineauri, murmură el. Scuză-mă, dar asta mă frământă, înţelegi?

La urma urmei, asta-i meseria mea, să mă frământ…

Ea se prăvăli peste el şi el fu acoperit de părul ei des şi parfumat, de sânii ei opulenţi, de burta fierbinte şi de lungile ei picioare, care le încolăcea pe ale lui.

— Presupun că o să ne mai regulăm, suflă ea. Asta o să te împiedice să te mai frământi, Boris?

CAPITOLUL XVI

Inspectorul Aime Brichot, care avea ochii cârpiţi, având în vedere că se culcase după ora 5 dimineaţa şi că nu toată lumea era ca Boris Corentin, capabil să recupereze o noapte albă ciupind o moţăială de două ore, urmărea din spatele lentilelor sale de miop încercările ce le făcea Corentin cu bricheta, deasupra biroului în stil Empire al şefului Brigăzii Mondene, comisarul divizionar Charlie Badolini. După ce proprietarul biroului trase primul fum de ţigară, îşi limpezi vocea cu o tuse violentă, care ajunse până în fundul plămânilor săi. Apoi:

— De data asta, murmură el, situaţia devine interesantă. Este interesantă pentru că se complică. Aş spune că la prima vedere părea total opacă. Îmi place la nebunie…

Nu şi nouă, gândi Boris, care tocmai îi rezumase şefului diferitele elemente ale anchetei. Plecând de la moartea sângeroasă a lui Frantisek Ouporova, pista se întorsese pentru a trece printre cele două cadavre mai vechi, acel al lui Schönberg şi al lui Lesterfield-Blainville, făcuse un ocol pe la garajistul din Enghien, numitul Milan Klima şi la fiecare întorsătură îi adusese din ce în ce mai aproape de ceea ce părea centrul întregii afaceri, mijlocul stupului de viespi: clubul privat din strada Norvins, *Vltava,* condus de o oarecare Anna Brozek, de origine cehă şi exilată, la fel ca şi Klima şi Ouporova.

De la începutul dimineţii, ei făcuseră cercetări la arhivă în legătură cu Anna Brozek. Fără succes. De la venirea ei în Franţa, tânăra femeie nu lăsase niciodată să se vorbească ceva despre ea.

Exista totuşi o legătură, de data asta era sigur între patroana *Vltavei* şi cei trei bărbaţi morţi în acelaşi fel. Dar care?

— Greşeală, Corentin! azvârli deodată Badolini. Până în prezent n-aveţi ce să-i reproşaţi acestei femei care conduce clubul în chestiune. Nici o chiftea pe partea asta! Amintiţi-vă de Cleo. N-aş vrea ca Brigada Mondenă să fie pusă în faţa unei gafe monumentale din cauza unei descinderi nejustificate.

Boris se ghemui în fotoliul lui. Afacerea *Cleopatra* îi era perfect vie în memorie. Închis în 1983, după ce un inspector şi o inspectoare se introduseseră ca nişte clienţi obişnuiţi şi petrecuseră o noapte, fără a avea dispoziţie de sus, clubul se redeschisese peste un an şi jumătate. Patronul, acuzat pentru

proxenetism, fusese lăsat în pace pentru vicii de procedură. După Badolini, s-ar fi ajuns la acelaşi rezultat dacă se insista cu *Vltava...*

Boris se îndreptă în fotoliu.

— Există totuşi, murmură el, declaraţia acestei tinere femei de care v-am vorbit. Rita. O obişnuită a locului... Am petrecut noaptea împreună şi...

Badolini dădu din mână, înlăturând fumul.

— Fii cuminte, Corentin. Scuteşte-mă de trăsnăile tale. Nu mai am vârsta şi numai gândindu-mă îmi face rău la tensiunea mea...

Boris zâmbi.

— Trăsnăile mele, cum le ziceţi dumneavoastră, domnule divizionar nu sunt întotdeauna inutile. Această Rita, în pat, l-a recunoscut totuşi pe Ouporova când i-am arătat fotografia. Se pare că venea la *Vltava* în mod regulat. Dar participa rar la distracţiile colective. Prefera, se pare, să... se distreze în particular. Cu o fată foarte tânără, blondă, numită Tereza. După Rita, Tereza în chestiune n-a mai reapărut la club după moartea lui Frantisek Ouporova...

Tuşi.

— Mar adaug că numita Tereza ar fi şi ea de origine cehă... Şi înainte ca Ouporova să treacă pe lumea cealaltă, ea era în fiecare seară la club...

Tăcu câteva clipe.

— Vedeţi? Trăsnăile au şi ceva bun, şefule!

Aime Brichot îşi fixa vârfurile pantofilor lustruiţi cu conştiinciozitate, înainte de a pleca la acţiune. De cum auzi cuvântul „trăsnăi”, contra voinţei lui, revăzu în imagine posteriorul Ritei, roşcata cea primitoare, ce se pusese la dispoziţia asalturilor lui dosnice, în noaptea aceasta, în „confesional”... Se întreba eu disperare dacă există medicamente care să-l împiedice să se înroşească. Roşitul în genul lui. Treptat. Obrajii şi fruntea, pe urmă urechile...

Charlie Badolini începu să bată darabana pe tăblia biroului său.

— Ei bine, domnilor, atacă el. Care sunt următoarele etape prevăzute?

Telefonul de lângă el începu să ţârâie în momentul în care Boris se pregătea să deschidă gura.

Se auziră mai mulţi „da, da, da...”

Pe urmă şeful Brigăzii Mondene închise.

— Era Robert, făcu el. Pentru noi. Mi-am permis să preiau eu

mesajul. Un oarecare Gérard Nantois... Acest domn vrea să vă vorbească. A luat cunoştinţă, spune el, de moartea lui Frantisek Ouporova, care era unul dintre prietenii lui. Este îngrozit. Ar dori să ajute poliţia, în măsura în care poate. Cum este în trecere prin Paris, vă propune o întâlnire după amiază. Robert vă va da adresa unde a tras...

— Nantois? se miră Corentin. Este adevărat, l-am uitat, Milan Klima, garajistul, mi-o vorbit despre el.

Badolini se aplecă peste birou.

— Ce-ar fi, Corentin, să-mi spui ceea ce ştii despre Gérard Nantois?

*

* *

În biroul Afacerilor Recomandate, cele zece degete ale inspectorului Robert claviau cu rapiditate pe maşina de scris electronică.

— Adresa clientului este pe biroul tău, îi zvârli el lui Boris, fără să-şi ridice nasul din raport.

Corentin se aplecă. Era o străduţă, undeva în arondismentul XIII. Bulevardul Soeur-Rosalie. Aproape de Gobelins. Chiar lângă piaţa Italiei.

— Şi tu? făcu el ridicându-şi capul. Cum merge cu ancheta ta?

Afacerea cu violatorii de copii dintr-un mare spital parizian. Acea bandă de ţipi care profitau de somnul post-operatoriu ca să administreze copiilor mai mici de zece ani „îngrijiri” externe speciale şi condamnabile...

— Gata! triumfă Robert. Bat raportul. Au fost închişi în noaptea asta. Ştii ce i-a pierdut?

— Nu, murmură Corentin.

— Brutele alea s-au distrat făcând fotografii. Diapozitive. Şi cum nu le puteau developa ei singuri, le-au dus la un atelier care, găsindu-le cam ciudate, a anunţat poliţia...

Se opri deasupra clapelor maşinii.

— Şi voi? întrebă el. Povestea cu cehul? Merge?

— Încet, murmură Corentin. Prea încet...

*

* *

— Mânuind un mic pieptene de fildeş, pentru mustăţi, Gérard Nantois se apropie de oglinda din sala de baie şi trecu la netezirea celor două smocuri albe dintre nas şi gură.

Pe urmă se întoarse în apartament O locuinţă de celibatar, formată din două camere, pe care o închinase cu patru mii cinci

sute de franci pe lună. Avea câteva mobile, o grămadă de cărticele şi un televizor alb-negru foarte vechi, care nu mai funcţiona de secole. Totul fusese adus cu o camionetă, de la locuinţa sa de pe malurile Loirei.

Se învârti câteva clipe prin cameră, atent la detaliile care-l înconjurau. Trebuia ca locuinţa să aibă un aer obişnuit. Fumase câteva ţigări ca să umple scrumiera cu chiştocuri. Desfăcuse patul şi boţise cearşafurile. Să nu care cumva poliţiştii să-şi dea seama că apartamentul nu era locuit... După ce termină cu „punerea în scenă”, se apucă de o carte şi îndoi a pagină, la întâmplare. Pe urmă o puse alături de un pahar de whisky, plin pe jumătate, pe a măsuţă.

Îşi privi ceasul. Mai era peste un sfert de oră de aşteptat.

Trebuia jucat cu mare atenţie.

CAPITOLUL XVII

Râsul lui Gérard Nantois se auzi îndelung în micul apartament, unde era suficientă mobilă ca să împiedice ecoul. Prin ferestrele deschise se distingea zgomotul caruselului de maşini din piaţa Italiei.

Gérard Nantois se ridică.

— Ce-aţi vrea să vă răspund la asta, inspectore? exclamă el. Suntem bărbaţi toţi trei, nu-i aşa? Sunt momente când natura este mai puternică decât raţiunea…

Îşi mişcă articulaţiile genunchilor, care trosniră.

— Ei bine, murmură el, acest biet Ouporova, care mai era şi celibatar, avea nevoie, ca toată lumea. Trebuia ca din când în când să se golească… în fine, cred că înţelegeţi ce vreau să vă spun?

Boris tuşi.

— Cred că da.

— Şi atunci, la *Vltava,* sau în altă parte…

Făcu un gest larg cu mâna.

— Ce importanţă are sticla din care bei, da că tot te îmbeţi?

Brichot îşi mângâie mustaţa.

— Sigur că nu, murmură ei. Se pare că Ouporova avea totuşi o preferinţă. Pentru o compatrioată de a lui, ni s-a spus… O oarecare…

— Tereza, se grăbi să adauge Boris.

Cercetă cu ochii lui negri ochii foarte albaştri ai fostului jurnalist.

— Nu vă spune nimic?

Celălalt îl privi cu ochi rotunjiţi a mirare.

— Nimic, domnule inspector. De altfel, după cum v-am mai spus, n-am fost la *Vltava* decât o singură dată…

Râse.

— La vârsta mea, ştiţi, trebuie să-ţi menajezi forţele… Se îndreptă din spate. Dar ce ar fi atât de uimitor ca Ouporova, care era ceh, să fi avut preferinţe faţă de o tânără care era compatrioata lui? Pe mine nu mă surprinde deloc. Nostalgia, dorul de ţară…

Avea aerul că a căzut pe gânduri. Boris îl studia, aşezat într-un fotoliu vechi, de catifea roşie, foarte uzată. De aproape un sfert de oră, de când erau la el, în bulevardul Soeur-Rosalie, Corentin

nu reuşea să-şi alunge un sentiment de nelinişte.

Mai întâi şi înainte de toate, pentru că acest omuleţ cu statura şi tenul unui ofiţer din armata Indiilor, îi făcuse să vină la el, fără a avea nimic să le spună. Ceea ce se cheamă chiar nimic. Întrebarea era deci: *pentru ce* luase el legătura cu ei? De ce se simţise obligat să intre în contact cu ofiţerii care erau însărcinaţi cu ancheta asupra lui Frantisek Ouporova? Un exilat, despre care tocmai le spusese că îl văzuse de foarte puţine ori între venirea lui la Paris, cu trei ani în urmă şi moartea sa subită…

Gérard Nantois îşi limpezi vocea tuşind.

— Vin din ce în ce mai rar la Paris, murmură el. Dar mai am încă ceva legături în sălile redacţiilor. Vechi prieteni din presă… Le-am vorbit despre dispariţia lui Frantisek. Ei bine, credeţi-mă, după părerea lor nu este vorba despre o poveste de alcov. Bineînţeles, doar dacă nu vă jignesc…

Boris îşi ridică sprâncenele.

— Vreţi să fiţi mai concret, vă rog?

— Greu, murmură Nantois. Nu ştiu nimic în plus. Nu fac decât să reproduc presupunerile care circulă în rândul presei pariziene… Dar, în fine… După câţiva vechi colegi bine informaţi, Frantisek ar fi avut… cum să spun… activităţi paralele… Politica… mediul emigranţilor din Europa de Est este total împânzit de agenţi sovietici, ştiţi… Jumătate din cei ce se refugiază după Cortina de Fier devin, din motive diferite, care merg de la şantaj la patriotism, spioni lucrând pentru ţările lor de origine…

— Nu cumva exageraţi un pic? murmură Boris.

Gérard Nantois surâse palid.

— Ca vechi ziarist, specializat în probleme ale Europei de Est, am putut să-mi fac idei precise asupra chestiunii, ştiţi doar. Chiar eu am fost supus la numeroase presiuni din cauza trecutului meu politic. Câteodată, îţi trebuie mult curaj ca să rezişti diferitelor oferte, uneori foarte… într-adevăr, interesante…

Îl privi pe Corentin.

— Sunteţi prea tânăr, inspectore, pentru a şti ce a reprezentat comunismul pentru cei din generaţia mea…

Râse amar.

— Speranţa cu majuscule. „Soarele” care răsare la răsărit… Viitorul. Asta înainte de a se vorbi despre lagăre, bineînţeles…

Oftă.

— Totul a început în momentul războiului din Spania. Eram foarte tânăr. M-am înrolat în Brigada internaţională. De partea

cealaltă a Republicanilor. Mai apoi, staliniştii habotnici ne-au tratat de troţkişti. La vremea aceea, era o crimă să fii troţkist. Dacă picai în labele lor…

Tuşi.

— Ceea ce mi s-a întâmplat mai târziu, în 1948. Făceam un reportaj în Cehoslovacia… Era în februarie. Erau zvonuri legate de o lovitură de stat. Comuniştii organizaseră manifestaţii puternice în vederea preluării puterii… Eu mă credeam protejat de naţionalitatea mea franceză. Mi-am prelungit şederea din curiozitate profesională. În fiecare dimineaţă, străzile se umpleau cu cortegii care urlau, cu banderole, cu steaguri roşii. Dintr-un balcon, Gottwaid, şeful Partidului, viitorul preşedinte al republicii, profera ameninţări la adresa guvernului legal… Am cunoscut o tânără femeie, care se numea Ruzena. Nenorocirea a vrut ca ea să aparţină unei familii care se opunea comunismului. Din momentul în care începură persecuţiile, fu azvârlită în închisoare…

Articulaţiile îi trosniră din cauza artritei.

— Din zăpăceală, luasem cu mine paşaportul surorii mele. Aceasta era blondă ca şi Ruzena. La nevoie, cu condiţia să nu priveşti cu atenţie, Ruzena putea trece uşor drept sora mea… Ne-am hotărât să riscăm… La aeroport, totul s-a petrecut fără probleme. Ne-am urcat în avion. Nu mai rămăseseră decât câteva minute până la decolare…

Îşi înghiţi saliva.

— Cred că vă imaginaţi urmarea… Megafonul care ne strigă brusc numele… Doi miliţieni care năvălesc în cabina avionului… Care ne dau… Cum am încercat să opunem rezistenţă am primit un pumn în figură… Leşin… Când mă trezesc, sunt într-o celulă minusculă, cu cătuşe la mâini şi Ruzena dispărută. Sunt condus în faţa unui bărbat care mă interoghează. Mi se anunţă că sunt un spion, un membru al „Coloanei a cincea”, infiltrată în Cehoslovacia pentru a împiedica Revoluţia. Sunt acuzat, condamnat…

Îşi ridică faţa.

— Stat cinci ani în puşcărie. Bineînţeles că n-am mai auzit niciodată nimic despre Ruzena. Mult mai târziu, am aflat că murise în timpul detenţiei.

Îşi ridică sprâncenele.

— Iată, termină el, ştiţi totul. Începând cu motivul pentru care am rămas cu o puternică simpatie pentru cehi… Motivul pentru care mă ocup de ei, în măsura posibilităţilor mele, din momentul

în care ajung în Franţa… Există în viaţă experienţe, ce nu se uită niciodată…

Boris Corentin îşi trecu încetişor mâna prin păr.

— Înţeleg, spuse el.

Aime Brichot se întoarse spre Nantois.

— Asta nu explică totuşi, de ce vreţi să ne convingeţi că moartea lui Ouporova este o reglare de conturi între spioni sau agenţi dubli…

Ex-ziaristul surâse.

— Nu afirm asta, murmură el. Asta mi se pare mie plauzibil, Frantisek a fost multa vreme funcţionar în serviciul securităţii Statului. A fost un element excelent. Foarte bine cotat de către superiorii lui.

Îşi adânci privirile în ochii lui Brichot.

— Ştiaţi că regimul nu-şi scapă prada din mâini?

Corentin plescăi nemulţumit.

— Este o moarte totuşi ciudată pentru un spion, nu credeţi?

Celălalt făcu un gest vag.

— Clar. Un mod ca şi altul de a încerca să se abată atenţia…

Boris oftă.

— Ei bine, n-o să vă mai deranjăm, făcu el ridicându-se.

Îl privi pe Nantois.

— Dacă vă aduceţi aminte de ceva, de vreun detaliu, v-aş fi recunoscător dacă ne-aţi anunţa.

Jurnalistul pensionar se înclină.

— N-o să uit, făcu el.

— Scuzaţi-mă, interveni Brichot.

Se aplecă spre Nantois.

— Aţi putea să-mi spuneţi unde-i toaleta? întrebă el cu o voce pierită.

Nantois zâmbi.

— Bineînţeles! La stânga, în fund. Necazul cu acest apartament este că trebuie să treci prin bucătărie, ca să ajungi la WC…

Trei minute mai apoi, apăru Brichot relaxat. Scăpat de cele două beri pe care le băuse cu Boris, înainte de a urca la Gérard Nantois.

*

* *

La colţul dintre strada Abel-Nouvelacques şi bulevardul Gobelins, Aime Brichot îşi puse mâna pe braţul lui Corentin.

— Boris, murmură el, opreşte-mă dacă greşesc, dar ce crezi tu

despre un apartament în care nu există un frigider, în zilele noastre?

Corentin ridică din umeri.

— Cred că proprietarul sau chiriaşul lui nu-şi prea pune gheaţă în whisky.

— Şi mai mult decât atât, nu există nici cratiţe, nici farfurii, nici nimic de felul acesta, în dulapul din bucătărie.

Boris izbucni în râs.

— Ce-ai vrea să-ţi răspund, Meme? La ce te referi? Explică-mi.

Brichot îşi muşcă mustaţa.

— Am făcut o constatare. Nantois ne-a primit într-un apartament unde n-a locuit niciodată, ascultă-mă pe mine... Chiar şi în locuinţa unui celibatar există un minimum de lucruri cu care să trăieşti. Pentru mâncat. Trei sau patru cuţite şi furculiţe. Şi un frigider ca să păstrezi o sticlă de lapte sau iaurturi... Chiar dacă este vorba doar de un loc unde nu tragi decât o dată sau de două ori pe an... Ce crezi despre asta?

Boris căzu pe gânduri.

— Eu zic, Meme, emise el, că Nantois a luat legătura cu noi dintr-un motiv pe care nu-l ştiu, dar care nu-mi place.

Brichot pufăi.

— Şi atunci, ce este de făcut?

— Ne întoarcem să-l vedem, hotărî Corentin. Şi o să inventăm ceva. O să spunem c-am uitat să-i punem anumite întrebări. Şi o să încercăm să înţelegem de ce a vrut să ne dea cu praf în ochi...

*

* *

Când se întoarseră în bulevardul Soeur-Rosalie, silueta lui Nantois era pe punctul de a se îndepărta. Direcţia – piaţa Italiei.

În staţia de taxiuri, Nantois se afundă în spatele unui mare Mercedes albastru. Boris şi Aime aşteptară ca să se îndepărteze, s-o ia la dreapta pe bulevardul Auguste-Blanqui, ca apoi să năvălească în maşina următoare.

— Urmăreşte taxiul acela, îi zise Brichot şoferului.

Acesta se întoarse. Avea puncte negre pe nas şi aerul cuiva care nu vrea să coopereze.

— Un minut, răbufni acesta, să ne calmăm. Nu suntem într-un film american ci într-un taxi franţuzesc, aşa că nu-ţi fă vise. Ai înţeles, bătrâne?

Legitimaţia de poliţist a lui Brichot apăru sub nasul presărat cu puncte negre al şoferului.

— Şi asta ce-i? îi azvârli Aime. Poate nu este americană; dar

seamănă a fi dintr-un film. Ce mai zici, bătrâne?

Celălalt bombăni dând drumul la motor.

— Pentru Dumnezeu, făcu el pentru sine. O cursă de urmărire! Ca la cinematograf? În plină căldură, nu este drept...

*

* *

Aşezat în fundul taxiului, Gérard Nantois înghiţi o porţie dublă de comprimate împotriva crizelor sale de epilepsie. Simţea că îl apuca. Tremurăturile uşoare, pe care le cunoştea atât de bine, începuseră la extremitatea degetelor. Dacă aceste comprimate nu-şi făceau efectul repede, se va prăbuşi pe banchetă, cu spumă la gură, cu faţa crispată înfiorător.

— Idioata! gemu el gândindu-se la Anna. Idioata!

Ea stricase totul cu accesul ei de nebunie din acea zi, asasinându-l pe Frantisek. Măcar dacă ar fi utilizat o altă metodă decât aceea pe care o mai folosise deja, în două cazuri, când îi asasinase pe Lesterfield-Blainville şi Schönberg care avuseseră nefericita idee să o şantajeze... Dar nu! Ea scosese din nou înfricoşătorul *congai,* bila de fildeş prevăzută cu o lamă de ras, şi îl lichidase pe Frantisek prin Tereza, ca altădată pe Schönberg şi Lesterfield-Blainville printr-o altă „pensionară" a clubului: Olga. Numai că Olga fusese şi ea la rândul ei, lichidată, în cele din urmă, fără a se face valuri. Planul lor, la vremea respectivă, se desfăşurase perfect. Punct cu punct. Poliţia nici măcar nu visase să-i interogheze. Asta fusese. Capodopera lui Nantois, această execuţie dublă executată fără urme. Pe urmă dispariţia însăşi a celei care omorâse. Olga. Micuţa exilată căreia ei îi încredinţaseră această misiune îngrozitoare.

De când aceasta, Anna fusese aceea care preluase conducerea operaţiilor. Şi totul eşua. Copoii se învârteau în jurul lor, apropiindu-se puţin câte puţin, ca rechinii de prada lor. În câteva zile, câteva ore, totul se va duce dracului. Adio cu veniturile dubioase de la club, cât şi de la restaurant. Gata cu banii care intrau în valuri în seifurile lor pentru că fetele, în fiecare noapte, în camerele plăcute şi confortabile ale *Vltavei,* se ofereau, se deschideau, gemeau şi se zvârcoleau în braţele clienţilor lor bine dispuşi. Gata cu acest vis! Gata cu retragerea strălucitoare pe care şi-o planificase într-una din zile, când ar fi adunat o grămadă de bani, suficient de mare ca să plece să se bronzeze în celălalt capăt al lumii, în California sau în Florida. Şi toate astea din cauză că această idioată de Anna îşi pierduse capul. Pentru că voise să-şi îndeplinească o răzbunare veche de

cincisprezece ani. Acel viol pe care nu-l putuse uita niciodată. Acum o să plătească. Trebuia să o facă să plătească.

Scoase un şerveţel şi-şi tampona fruntea. Transpira, totul i se scurgea pe sub cămaşă, pe piept şi ajungea până în chiloţii lui de plastic, pe care-i purta, ca de obicei, sub pantaloni.

— Sărmană idioată! scrâşni el. N-ai să ajungi în paradis!

Fusese prea indulgent cu ea. Mult prea mult. Pentru că semăna cu Ruzena, dispărută din anii de purgatoriu, în convulsiile revoluţionare ale Cehoslovaciei de după război. Pentru că avea aceiaşi ochi, aceeaşi faţă şi aproape aceeaşi voce, îi trecuse cu vederea o grămadă de capricii. Numai că în prezent, mersese prea departe. Depăşise orice limită. Trebuia să prevină catastrofa. Să înceapă prin a o opri pe Anna să-i mai facă necazuri. Să o pună în imposibilitatea de a mai omori.

Pentru că el o ştia, ea nu-şi lichidase toate conturile. După Frantisek va urma celălalt. Cel de al doilea violator al ei.

A cărui identitate, Gérard Nantois o cunoştea dintotdeauna, bineînţeles, dar se ferise s-o dezvăluiască complicei sale…

Klima, Milan Klima, garajistul de la Enghien. Frantisek avea o încredere oarbă în „Colonel”, într-o seară, când îl apucase nostalgia, îşi evocase echipa de altădată, de la Praga, când lucra încă la STB, puternica Securitate de Stat şi cum, cu Klima, colegul lui cel mai apropiat şi cel mai bun prieten, i se întâmpla să „profite”, cum s-ar zice, de unele fete tinere şi frumoase care le cădeau în labe. Fără nici o jenă. Ele puteau să se plângă, să dezvăluie la proces cele mai amănunţite detalii ale violenţelor la care fuseseră supuse până a fi arestate, căci întotdeauna îi credeau doar pe ei. Copoii regimului. Ce conta mărturia unei deţinute acuzată de spionaj sau atentat la siguranţa statului, pe lângă cuvântul lor?

Toate acestea le ştia de multă vreme Gérard Nantois. Se păzise ca să-i spună Annei. Trecutul este trecut. Ceea ce-l interesa pe el era doar venitul pe care i-l aducea *Vltava*. Şi perspectiva de a o şterge din Franţa, într-una din aceste zile, când contul său din bancă, de la Geneva, ar fi fost suficient de garnisit.

Taxiul ajunsese în strada Norvins. Nantois aruncă o privire spre aparatul de taxat cu cifre luminoase – 61,80 franci. Scoase o hârtie de 100 de franci.

— Păstrează restul! zise el, grăbindu-se să iasă.

Un taxi încetinea în spatele celui pe care el îl părăsise, dar nu-i dădu nici o atenţie.

După socotelile lui, era cu câteva ore în avans faţă de poliţiştii cărora le recomandase cu căldură să studieze ipoteza unei reglări de canturi între spioni.

Nu era încă totul pierdut.

*

* *

Brichot şi Corentin ţâşniră în acelaşi timp prin portierele de la taxiul lor.

— Ce facem? întrebă Aime ridicându-şi ochelarii care-i căzuseră pe nas.

— Un minut, suflă Boris. Cuget.

— N-ai vrea să cugeţi cu voce tare, ca să mă lămuresc şi eu?

— O.K., făcu Corentin. Din două una: sau rămânem plantaţi în faţa magherniţei doamnei Brozek, sau jucăm totul pe o carte, cu toată forţa!

Brichot fluieră.

— Fără hârtiile necesare? Aşa? Cu mâinile în buzunare?

— Ascultă, reluă Corentin. Tu eşti primul care a constatat că Gérard Nantois nu este tocmai curat. Impresie care confirmă bănuielile noastre. De abia terminase cu noi şi a zburat către *Vltava.* În concluzie…

— În concluzie, este băgat în toate astea. În ce, nu se ştie, dar este băgat…

— Bine, făcu Corentin. Şi atunci, cel mai bun mijloc de a afla, nu este să-i întrebăm direct?

Brichot îşi mângâie chelia.

— Îmi permit să-ţi repet ceea ce ţi-am spus n-avem hârtiile necesare. O să se râdă în spatele nostru. Acolo, Nantois o să ne spună că are dreptul să vină să-şi descarce sămânţa dacă are chef şi că chiar noi i-am dat ideea, adineauri, vorbindu-i despre *Vltava.* Îţi dai seama de figură?

Boris îşi desfăcu braţele.

— Şi atunci, Meme, şi noi suntem obişnuiţi ai locului. Avem numărul de cod, de ce nu l-am folosi? Aminteşte-ţi de noaptea trecută…

Brichot începu să se înroşească la vârful urechilor.

— O.K., făcu el, fatalist. Dacă ne băgăm, ne băgăm amândoi, asta este.

— Opreşte-te de a te mai plânge ca o babă, Meme, râse Corentin. Cine nu riscă nu câştigă. Aminteşte-ţi.

*

* *

În orice caz, pentru moment, nu era ziua lor norocoasă. De abia se băgaseră pe scara ce ducea spre clubul de întâlnire, de la primul etaj, că Gérard Nantois ieşea pe altă uşă, însoţit de Bobby şi Carpenter, treziţi din somn cu zece minute mai devreme, când „Colonelul” îi făcuse să înţeleagă întreg dezastrul.

Anna Brozek o ştersese cu o oră mai devreme la volanul Citroen-ului ei şi pentru Nantois nu era prea greu ca să ghicească direcţia în care o apucase.

Necazul era că în acest moment n-aveau nici o maşină la dispoziţie.

— Nu vă mişcaţi, şefule, zise Carpenter apropiindu-se. Găsim noi ceva cu care să circulăm repede, locul este plin. Este. Specialitatea mea şi a lui Bobby.

Se îndepărtară, uşor jenaţi ia mers de Colturile Diamandback ce le umflau hainele, deasupra curelei.

— Să fie confortabilă, pe cât posibil! schelălăi el.

N-avea chef să meargă până la Enghien cu o droagă.

CAPITOLUL XVIII

Anna Brozek îşi azvârli părul pe spate, spunându-şi că mâine totul va fi terminat. Ea va fi lungită pe un şezlong, în grădina vilei sale de la Roquebrune-Cap-Martin şi va contempla imensitatea albastră a mării, între tufele de leandri, în miros de levănţică şi ciripit de rândunele. Va începe o nouă viaţă. Într-o oră sau mai mult, cincisprezece ani de coşmar se vor termina.

— Şi atunci? Mergem? murmură ea rar.

Se simţea dintr-odată sătulă. Obosită. Ca la capătul unui drum interminabil. Cincisprezece ani din viaţa ei trecuseră rumegându-şi răzbunarea împotriva celor doi bărbaţi care o violaseră, în oraşul ei natal, când abia avea douăzeci de ani. Întâmplarea, destinul, şansa îi adusese în calea ei unul câte unul. Era la capătul luptei. O să aibă, în sfârşit, pace. În afară de uşurare, simţea un mare gol.

— Şi atunci? mai spuse ea o dată printre dinţi. Dai telefon sau nu?

Mâna lui Milan Klima tremura deasupra telefonului şi picăturile de sudoare care şiroiau din ţeasta lui îşi croiau drum prin cicatricea adâncă ce-i traversa faţa.

— Ce o să facem, după? întrebă el încercând să-şi stăpânească tremurul din voce.

— Nu-ţi fă probleme, îl sfătui Anna. În cel mult o oră, toată această afacere va fi terminată.

El privi spre gaura ţevii micului revolver care părea că-i examinează cu ochiul unui ciclop sadic. Un revolver calibrul 38, special. O armă spaniolă foarte bine făcută. Recomandată pentru trageri ocazionale, mai ales dacă trăgătoarea este femeie, deoarece reculul ei slab nu i-ar fi mutat braţul din loc. Un revolver mic, dar suficient de puternic să-i facă o gaură frumuşică în piept, dacă tânăra femeie ar fi avut chef să apese pe trăgaci.

— Pot să fumez? întrebă el.

— Nu, şuieră ea. Lasă-ţi mâinile la vedere.

Nu fusese nevoie de prezentări, zece minute mai devreme, când ea apăruse la garaj. Urcase imediat scara metalică ce ducea la biroul de la mezanin al patronului, deasupra atelierului mecanic şi scoase revolverul.

Acum, stătea în faţa lui, într-o rochie de muselină din mătase

gri-bleu şi brodată cu mătase bleumarin. Avea aerul unei cliente foarte elegante, care era pe punctul de a explica garajistului că vrea să se descotorosească de maşina ei, dar că încă nu se hotărâse asupra modelului cu care voia s-o înlocuiască.

Văzută de jos, scena părea firească. Geamul se oprea suficient de sus ca să mascheze mâna dreaptă a Annei, care-şi ţinea pistolul, calibru 38, îndreptat în direcţia fostului securist din Praga.

— Mergem? repetă ea.

El se hotărî să facă ceea ce ea îi ordonase. Telefona la Armande, secretara lui, ca s-o prevină că o să lipsească şi să nu fie neliniştită.

O privi pe Anna.

— O să mă întorc peste o oră, adăugă el cu o voce gâtuită.

Anna Brozek îl aprobă dând din cap.

— Foarte bine, murmură ea, când el închise. Mergem.

— Unde? o întrebă Milan Klima.

— Să luăm aer. O să-ţi facă bine.

Ea-l privi pe garajist, întrebându-se cum de nu-l recunoscuse când acesta fusese la Vltava.

— Vezi pistolul ăsta? reluă ea. O să trecem prin garaj. Dacă faci cea mai mică mişcare, o să te trezeşti cu un glonţ în spate. Ar fi o prostie să mori într-o zi atât de frumoasă, nu-i aşa?

*

* *

La primul etaj al clubului privat din strada Norvins, Boris Corentin începu să se învârtă ca o fiară în cuşcă. Vizitaseră toate camerele din bordelul doamnei Brozek. În zadar. Cotrobăiseră prin dulapuri, cercetaseră pereţii. Nimic.

— Şi totuşi, n-am visat! scrâşni Brichot. L-am văzut pe Nantois intrând în acest imobil.

— Dacă n-a sărit pe fereastră, răspunse Corentin, n-a putut să iasă.

Toate ferestrele erau închise ermetic.

— Bine, hotărî Boris. Nu există mister care să nu aibă o explicaţie raţională. Începem cotrobăitul de la zero.

La capătul unei ore întregi, erau tot în acelaşi punct. Brichot, în fundul unui culoar tapisat în roşu, se opri în faţa jocului cu săgeţi, agăţat de perete.

— Când eram. Tânăr, eram campion la acest joc, declară el, privind peretele.

— Eşti încă tânăr, Meme, murmură Corentin.

— Hai să vedem, făcu Brichot.

Luă una dintre săgeţile aşezate pe o măsuţă, o examină cu atenţie şi se puse în poziţie de tragere.

— Meme, eşti un supercampion! strigă Corentin.

De abia atinsese săgeata mijlocul ţintei, că peretele şi începuse să se rotească uşor.

Un aer de mucegai le veni în faţă.

— Am câştigat! urlă Corentin azvârlindu-se spre apartamentul gol.

Le trebui încă un sfert de oră ca să înţeleagă că locuinţa în chestiune nu era decât o trecere între clubul de întâlnire şi celălalt apartament. Şi zece minute ca să găsească trecerea, în fundul unui dulap încastrat în peretele coşcovit.

Pe urmă, încă cinci minute, ca să viziteze toate camerele a ceea ce era *anexa* clubului privat.

O duzină de fete apărură, trezite brusc. Marea majoritate erau goale. Zăpăcite. În cele din urmă, Brichot le adună într-o cameră, pe care o închise cu cheia.

Nu rămăsese decât o încăpere pe care n-o vizitaseră. Era închisă cu cheia. Corentin forţă broasca cu lovituri de picior.

O blondă foarte slabă şi care părea foarte tânără, era lungită pe un pat. Părea că doarme. Doar că faţa ei mică era pictată cu roşu şi că avea o gaură foarte adâncă între sprâncene.

Boris se clătină către ieşire.

Era aproape sigur că este Tereza, cea despre care-i vorbise roşcata din noaptea trecută. Dar acum, aveau tot timpul ca să se convingă.

— O să-i chem pe ai noştri, hotărî Brichot. O să cer să ne trimită întăriri.

Se îndreptă către ceea ce fusese biroul ultramodern al Annei Brozek. Într-o jumătate de oră, cel mult, o să apară alţi inspectori care se vor ocupa de fetele închise într-una din camerele apartamentului secret. Interogatorii, rapoarte, hârtii administrative, dosare... Maşinăria greoaie se va pune în funcţiune.

În biroul Afacerilor Recomandate, Tardet luă notă de adresa clubului din strada Norvins.

În momentul în care Brichot se pregătea să închidă, el strigă:

— Aşteaptă! Robert, care este în faţa mea, vrea să-ţi spună ceva!

— Ascult, făcu Brichot.

— Meme? întrebă Robert. Am primit un telefon pentru Boris,

adineauri. Portăreasa din strada Montmartre, o oarecare Amalia. Făcea un mare tapaj, spunând că nu doreşte să vorbească decât cu Corentin. În final, a fost de acord să-mi spună esenţialul: sigiliile au fost rupte, noaptea trecută, pe uşa apartamentului lui Ouporova. După ea, nu s-a furat nimic. În afară de, zice ea, o fotografie. O ştia foarte bine, deoarece venea câteodată să-i facă curăţenie. O fotografie prinsă în pioneze pe peretele din camera de zi, reprezentându-l pe Ouporova cu un prieten…

Corentin ascultase.

— Meme, hotărî el, când Robert închise, zburăm la Enghien!

— De ce? întrebă Brichot.

— Gândeşte-te! Fotografia îi reprezenta pe Ouporova şi Milan Klima, pe vremea când lucrau la securitatea statului. N-a fost smulsă de pe perete noaptea trecută, ca să fie păstrată ca amintire…

Brichot reflecta.

— Este Anna Brozek… sau Nantois…

Corentin îşi flutură mâna.

— N-are importanţă cine este, făcu el. În fotografie erau doi bărbaţi. Primul este mort. Rămâne cel de al doilea. Sunt sigur că este în pericol.

Făcu un gest cu capul pentru a-i arăta camera unde zăcea fata cea blondă, cu un glonţ între ochi.

— Ai văzut-o ca şi mine, nu? Ei nu glumesc…

Brichot îşi mângâie mustaţa.

— Şi mă rog, cum o să ajungem până la Enghien? N-avem maşină…

Corentin dădu din umeri.

— O să-i aşteptăm pe ceilalţi. O să vină în trombă, nu? Din momentul în care apar, luăm o maşină şi o ştergem!

Mâna lui Brichot se lăsă pe telefon.

— Nu crezi c-am câştigat timp, dacă l-am suna imediat pe garajistul tău?

Cinci minute după, Corentin închidea telefonul, alb la faţă.

— Tocmai a ieşit, se încruntă el. Cu o tânără femeie blondă… O clientă, mi-a spus secretara lui. A plecat pentru o oră, mi-a precizat ea…

Îşi strânse maxilarele.

— S-a dus naibii. O să ajungem prea târziu.

Începu să fiarbă, învârtindu-se în jurul măsuţei de sticlă care-i servise drept birou Annei Brozek.

O secundă mai târziu, se repezi la telefon şi formă din nou

numărul garajului lui Klima, la Enghien.

— Dă-mi-l pa Jakub! zvârli el în receptor.

Îşi amintise de benzinarul cu aspect de campion de Judo. Privirea lui de animal credincios. De câine de pază. Îşi aminti vorbele pe care i le spusese secretara lui Klima: „Crede întotdeauna că cineva are ceva cu patronul lui!”

O să fie servit.

CAPITOLUL XIX

Câteva minute mai târziu, una dintre cele două maşini de depanare ale garajului lui Milan Klima, pleca în viteză, pe strada Ceinture din Enghien. Condusă de Jakub Betlef, care apăsase pe accelerator la maximum.

Îşi amintea perfect de direcţia spre care se îndreptase Citroenul blondei cu rochie bleu.

I se păruse ciudat că cel care se instalase la volan fusese patronul său şi nu ea.

Dispăruse în partea care ducea spre Soisy-Sous-Montmorency. Nu era imposibil să-i ajungă.

*
* *

Peste zece minute, o superbă Lancia Prisma gri cotea încet şi se oprea lângă pompele de benzină. Era condusă de un negru atletic care surâdea încontinuu.

Gérard Nantois alergă către garaj. Pentru a afla din gura secretarei roşcate că patronul ei era plecat pentru moment, că o tânără femeie blondă tocmai venise să-l caute şi că plecaseră într-un Citroen spre o destinaţie necunoscută, dar că se va întoarce, cu siguranţă, peste o oră...

„Colonelul" se întoarse la Lancia.

— S-a dus dracului, mormăi el. N-o să-i mai găsim. Ne întoarcem la Paris.

În fond, ce avea el de riscat? N-apărea în nici o parte a documentelor oficiale şi nici în contabilitatea *Vltavei.*

Şi nu scria pe faţa lui că ei era cel care-i ordonase „Zâmbăreţului" să-i tragă un glonte Terezei, între ochi.

*
* *

Citroenul se zgâlţâi îndelung pe aleea îngustă străjuită de castani, fagi şi frasini. Sub crengile apropiate ale copacilor pădurii din Montmorency, soarele răzbătea anemic. Anna Brozek îşi mişcă faţa imperceptibil. Proptită în uşa din dreapta maşinii, pe locul pasagerului, nu înceta să-i amintească lui Klima, care conducea maşina, că ea era cea înarmată şi nu el. Ar fi fost greu să uite, dat fiind că-i era destul ca să tragă cu coada ochiului spre dreapta sa, ca să vadă pistolul îndreptat asupra lui.

— Opreşte, ordonă Anna.

Ea se simţea îngheţată, de parcă ar fi fost aşezată pe o banchiză.

Privi spre micul luminiş care se scălda într-o lumină de acvariu. Foarte sus, păsările cântau. Totul avea un aer de picnic, cu masa şi scaunele din lemn, amenajate.

— Opreşte motorul, murmura ea.

— Ce o să facem…

— Taci, făcu ea. Închide-l.

Ea se blocase, înţepenită. Prin geamul coborât, începea să se audă un zgomot. Un motor îndepărtat care se apropia.

— Bine, hotărî ea. Coboară din maşină.

Îi observă că ezită.

— Fă ce-ţi spun, sau trag!

Zgomotul motorului continua să se apropie.

Maşina depanatoare apăru la cotitura aleii.

Cu emiţătorul în mâna dreaptă, Jakub Betlef încerca să dea direcţia poliţiştilor din Paris, care-l puseseră pe urma patronului lui şi care îşi reglaseră aparatele de emisie-recepţie din maşina lor de serviciu, cu aparatul lui. Din ceea ce înţelesese, ei erau în dreptul intrării Chapelle şi se îndreptau spre autostrada Al. Vor fi aici în douăzeci de minute, cel mult…

— Rămâi pe recepţie, îi indică vocea inspectorului divizionar Boris Corentin.

Maşina depanatoare se apropia de Citroen, care, aparent, era gol. Jakub încetini şi se opri.

— Dacă mişti, un glonţ o să-ţi sfărâme ţeasta, se auzi o voce feminină, alături de portiera din stânga a maşinii de depanare.

Anna Brozek îl ţinea şi pe Milan în bătaia pistolului, la douăzeci de centimetri în faţa ei.

Dădu înapoi.

— Coboară, ordonă ea benzinarului… râse sinistru… Foarte bine că eşti aici, nu cred că m-aş fi descurcat singură. Presupun că ai frânghii în maşina ta, nu? Este clar. Întotdeauna există frânghii în maşinile de depanare. Du-te şi adu-le. Nu face pe prostul. Doar dacă vrei să i se întâmple o nenorocire patronului tău. Asta vrei?

Uriaşul scutură puternic din cap.

— Foarte bine, făcu ea. Uite ce ai de făcut…

*

* *

Fără a-l scăpa din ochi pe Jakub Betlef, din nou înţepenit lângă camioneta lui, Anna se aplecă pentru a controla soliditatea

frânghiilor cu care, la ordinele ei, benzinarul îl legase pe patronul său. Klima era culcat la pământ, pe spate, cu pumnii legaţi deasupra capului şi fixaţi de un copac. Şi picioarele îi erau legate. Până la coapse. Doar torsul şi pântecul îi rămăseseră libere.

— Perfect, aprecie ea... îşi ridică ochii... Numai că-mi pare rău, adăugă privindu-l pe benzinar. Nu mai am nevoie de tine.

Revolverul ei răsună de două ori. Benzinarul cu statură de şifonier n-avu timp să strige. Căzu încet, alunecând pe lângă caroseria camionetei şi rămase în şezut. Nemişcat. Cu o baltă roşie în locul nasului şi a frunţii.

Anna Brozek se întoarse spre Milan Klima, lungit pe pământ, neputincios.

— În sfârşit, singuri! răbufni ea. Dac-ai şti cum am aşteptat această clipă!

Ei îşi scutură capul şi păru! lui alb mătură iarba.

— Nu vreau să mor, gemu el.

Ea îl privi cu o lucire de nebunie în ochi.

— Cine-ţi spune că o să mori? suflă ea.

El îşi agită din nou capul. Asta-i tot ce mai putea mişca.

— Nu poţi... N-ai dreptul...

Ea scoase un hohot de râs dementţial.

— Nu ştii! strigă ea. O să facem dragoste, amândoi! O să vezi cât este de bine.

*

* *

Cu ochii ieşiţi din orbite, fostul poliţist de la STB, transformat în mecanic de automobile, era pe punctul de a-şi spune că există reflexe, în corpul omenesc, care scapă controlului individului.

Ca de exemplu, erecţia.

Degetele Annei Brozek îi descheiaseră fermoarul pantalonilor şi-i scoseseră sexul moale şi roz, chircit, pe care-l mângâie câteva minute cu vârful degetelor. După aceea se aplecase şi-l luase în gură. Era o sugere nemaipomenită. Din fericire, el nu era în acea stare de spirit în care să profite. Departe de asta. Înţelesese de multă vreme ce urma să se întâmple. Simţea cum i se lungeşte şi întăreşte şi cu fiecare centimetru în plus, ştia că moartea i se apropie.

Când socoti că el ajunsese la o dimensiune convenabilă, Anna se îndreptă, îşi ridică fusta la brâu, lăsând vederii pubisul ei, depilat în întregime, şi-l încălecă pe bărbatul care, cu cincisprezece ani în urmă, o violase.

— Priveşte-mă, murmură ea. Priveşte-mă bine.

Călare pe el, era tocmai pe punctul de a coborî încet spre partea de jos a pântecului lui. Cu mâna dreaptă, îl apucase şi-l dirija spre crăpătura întredeschisă a sexului ei.

— Priveşte-mă, spuse ea febril. Este ultima dată când mă vezi. Ultima dată când mai vezi ceva.

Ea începuse să se înfigă în el. El îi simţea interiorul fierbinte care-l prindea ca într-o capcană. Ea aluneca încet, centimetru cu centimetru.

El urlă.

— Nu! Te implor.

Acum era pe jumătate înghiţit de pântecul ei.

Urlă încă a dată.

O împuşcătură răspunse urletului său.

Anna îşi întoarse capul şi înţepeni.

Cei doi poliţişti din noaptea trecută, de la *Vltava.* Brunetul cel atletic şi micul chelios cu mustaţă.

— Nu mişcaţi, azvârli Boris Corentin, lăsându-şi în jos pistolul cu care trăsese în aer.

Anna Brozek încercă să zâmbească.

— Dar noi nu mişcăm, domnule inspector, murmură ea.

Din tufişurile din care ţâşniseră Boris şi Aime, ei aveau aerul unei perechi de amorezaţi care se regulează în iarbă.

Numai că bărbatul era legat fedeleş. Şi fata de deasupra lui ţinea în mâna dreaptă un revolver.

— Aruncă arma! comandă Boris Corentin.

Pistolul zbură prin iarbă cu un zgomot înăbuşit.

— Scoală-te, mai adăugă Boris.

— Cu plăcere, zâmbi ea.

Dar în loc să se desprindă, ea avu o mişcare violentă a pântecului, o contracţie care o supse adânc, între pulpe. Şi ea se afundă până la cotorul membrului în erecţie al lui Milan Klima.

Acesta nu strigă. Scoase un schelălăit imperceptibil, în timp ce durerea îl sfâşia. Simţea în ţeastă ca o explozie atomică.

Cu o zvâcnire din bazin, Anna Brozek se ridică.

— Nu-mi place să nu termin o treabă pe care am început-o, spuse ea.

Privi spre sângele care se scurgea în valuri din sexul lui Milan Klima, tăiat pe toată lungimea lui. Părea o canalizare plesnită, din care apa cea roşie se scurgea în jet continuu.

— Iată, spuse ea cu o voce moartă. S-a terminat. Nu mai puteţi face nimic pentru el.

Corentin şi Brichot se apropiară grăbiţi. Uluiţi de groază. Nu mai era nimic de făcut. Milan Klima se golea rapid.

Pe marginea leşinului, Boris se îndreptă, în timp ce dintre pulpe, de sub rochie, Anna Brozek scoase un obiect rotund, însângerat şi el, pe care-l azvârli în iarbă.

Mica sferă de fildeş, cu lama sa foarte ascuţită din interior. Congaî-ul care omora pentru a patra oară.

— Uite-l, suflă ea. N-o să mai am niciodată nevoie de el.

În timp ce Brichot se apleca şi cu ajutorul unei batiste apuca cu precauţie obiectul ce se rostogolise în iarbă, Boris Corentin se apropie, cu pumnii strânşi. Ea omorâse sau făcuse să moară de patru ori. Poate de cinci ori dacă adăugai şi fata blondă găsită într-o cameră a *Vltavei.* Şi chiar şase, dacă-l puneai ta socoteală pe nefericitul de Jakub, benzinarul aşezat lângă camionetă, mort, cu centrul feţei transformat într-o halcă de carne sângerândă.

Era o ucigaşă cum rar mai văzuse, în cei cincisprezece ani de carieră.

Şi ea râdea. Râdea ca o nebună, din toată inima, în hohote.

— Dac-aţi şti, reuşi ea să spună, cât de fericită mă simt! În sfârşit, eliberată!

Nu înceta să râdă, ca o dementă. Trebuiră să o târască până la maşină, scuturată de hohote de râs, cu privirea nebună.

*

* *

O ploaie torenţială începuse să se abată peste Paris şi Boris Corentin, lungit în pat, asculta picăturile mari, care se spărgeau de geamurile din dormitorul lui, de pe strada Turbigo.

Erau primele minute de odihnă, după opt zile. Arestarea lui Bobby şi Carpenter, cei doi body-guards din serviciul Annei Brozek, se petrecuse fără prea mare greutate. Bobby încercase să facă pe deşteptul, scoţând pistolul lui, calibru 38, dar Boris fusese mai rapid şi uriaşul negru cu surâs continuu, se trezise cu tibia sfărâmată.

Cât despre Nantois, fusese un pic mai delicat.

Trebuiseră să-l încolţească în proprietatea sa, aproape de Châteaudun, pe malul Loirei, unde poseda un adevărat arsenal şi ţinuse piept la cincisprezece poliţişti, o noapte întreagă. Dimineaţa, când dăduseră asaltul, fostul jurnalist zăcea în mijlocul salonului răvăşit de gloanţe, cu ţeava puştii lui de vânătoare înfundată în gură, cu jumătate din cutie craniană pulverizată.

Doar la morgă, făcându-i toaleta obişnuită, angajatul

însărcinat cu această treabă distractivă descoperise chiloţeii din plastic şi scutecele pe care Nantois le purta în permanenţă pe sub pantaloni.

Boris închise ochii. Totul se terminase. Cu excepţia, bineînţeles, a rutinei obişnuite: hârtii de completat, redactarea rapoartelor de investigare, procese-verbale de percheziţie, Interogatorii, confruntarea fetelor de la *Vltava* între ele şi cu clienţii lor... Se gândeau în mod serios să o dea pe Anna pe mâna unei armate de psihiatri care să hotărască dacă ea era sau nu responsabilă de crimele pe care le comisese.

Suspină. Ceea ce începea acum era o altă poveste. Instrucţia judiciară a cazului. Pentru el, ancheta era terminată şi Aime Brichot, în aceeaşi dimineaţă, îl sunase ca să-i spună la revedere, înainte de a lua trenul, în sfârşit, şi a o întâlni pe Jeannette şi copiii la La Baude.

Brusc, Boris simţi o prezenţă în holul de la dormitor pe care nu-l închidea cu cheia, practic niciodată. Întoarse capul.

— Acum, nu mai răspunzi la sonerie?

Era Amalia, portăreasa imobilului din strado Montmartre, unde locuise Frantisek Ouporova.

— Scuză-mă, făcu el încet. Mă gândeam.

Ea avansă până în mijlocul camerei. Rochia ei de vară, udă fleaşcă din cauza averse de ploaie, se lipise de sâni şi de şolduri.

— Măgarule, îi certa ea. Trebuia să mă suni şi n-ai făcut-o!

Păru! ei lung şi negru picura pe podea.

— De ce crezi că n-aveam de gând s-o fac? murmură Boris apropiindu-se de ea.

— Indiferent de ceea ce cred, am considerat că este mai bine să vin şi să mă asigur, zise ea.

Avea faţa udă de ploaie.

Fără nici un fel de complexe, îşi apucă fusta rochiei, şi-o ridică până în dreptul feţei şi se servi de ea ca de un prosop.

Era complet goală pe dedesubt. În afară de blana deasă de la baza pântecului.

— Atunci? reluă ea. Ce aştepţi, ca să te pui şi să mă regulezi? Au trecut deja pe puţin cinci minute, de când trebuia să sari pe mine şi să mă violezi!

— SFÂRŞIT —

CUPRINS

CAPITOLUL I.....3
CAPITOLUL II.....14
CAPITOLUL III.....19
CAPITOLUL IV.....29
CAPITOLUL V.....34
CAPITOLUL VI.....40
CAPITOLUL VII.....44
CAPITOLUL VIII.....49
CAPITOLUL IX.....58
CAPITOLUL X.....62
CAPITOLUL XI.....68
CAPITOLUL XII.....76
CAPITOLUL XIII.....84
CAPITOLUL XIV.....90
CAPITOLUL XV.....97
CAPITOLUL XVI.....102
CAPITOLUL XVII.....106
CAPITOLUL XVIII.....115

CAPITOLUL XIX.....120

CUPRINS.....126

Emigrată la Paris în 1968, Anna Brozek devine proprietara unui „club“ — VLTAVA, sub acoperirea căruia subzista un bordel.

Scopul vieţii ei este răzbunarea pe cei doi poliţişti care o violaseră în tinereţe. Folosindu-se de frumoasa Tereza, Anna pune la cale un plan diabolic.

Colecţia 18 PLUS

RECOMANDATA CELOR PESTE 18 ANI

ISBN - 973 - 9170 - 05 - 6

2 lei

LEI 1000